

M:5
53.454 OSZK

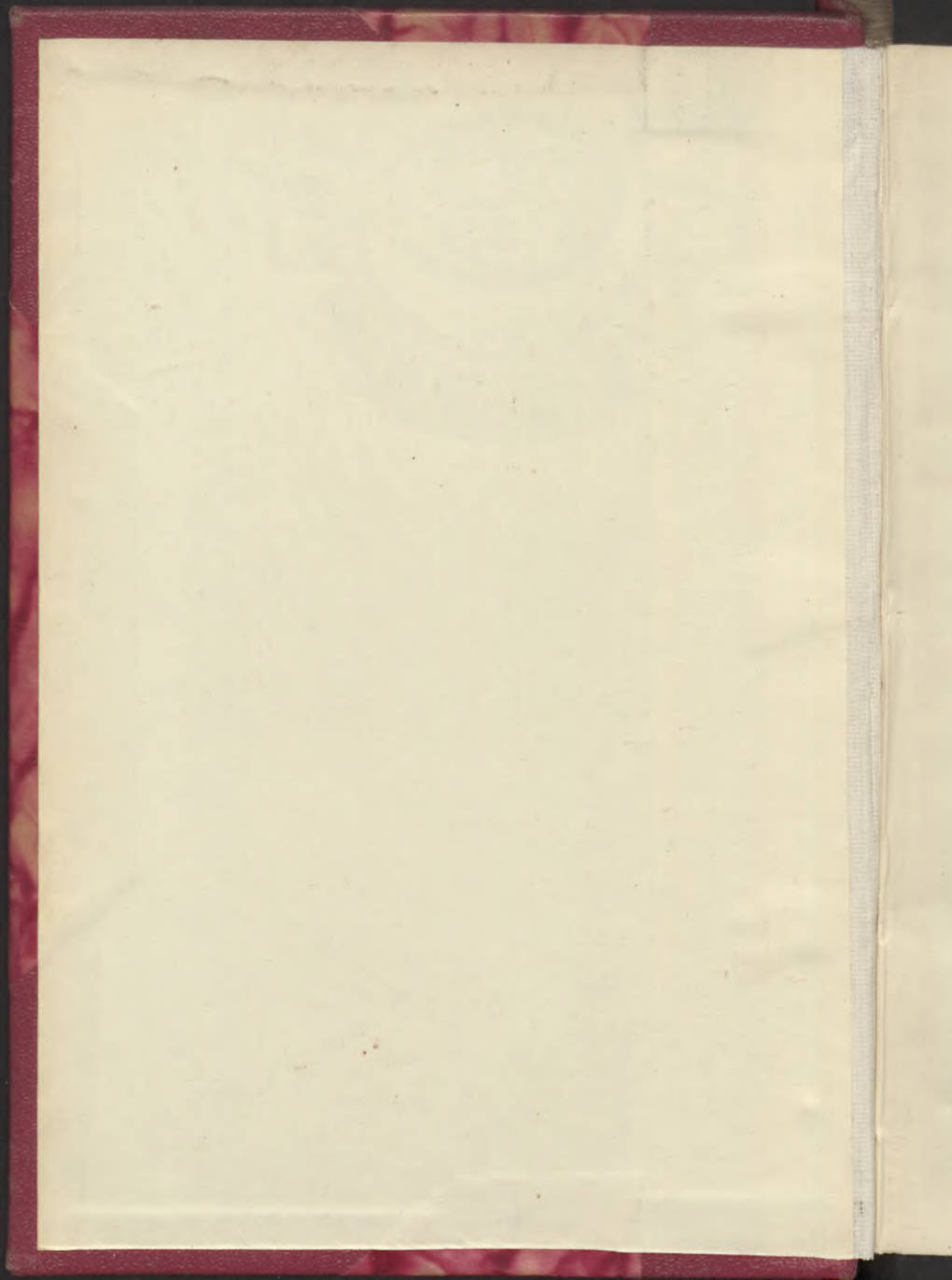

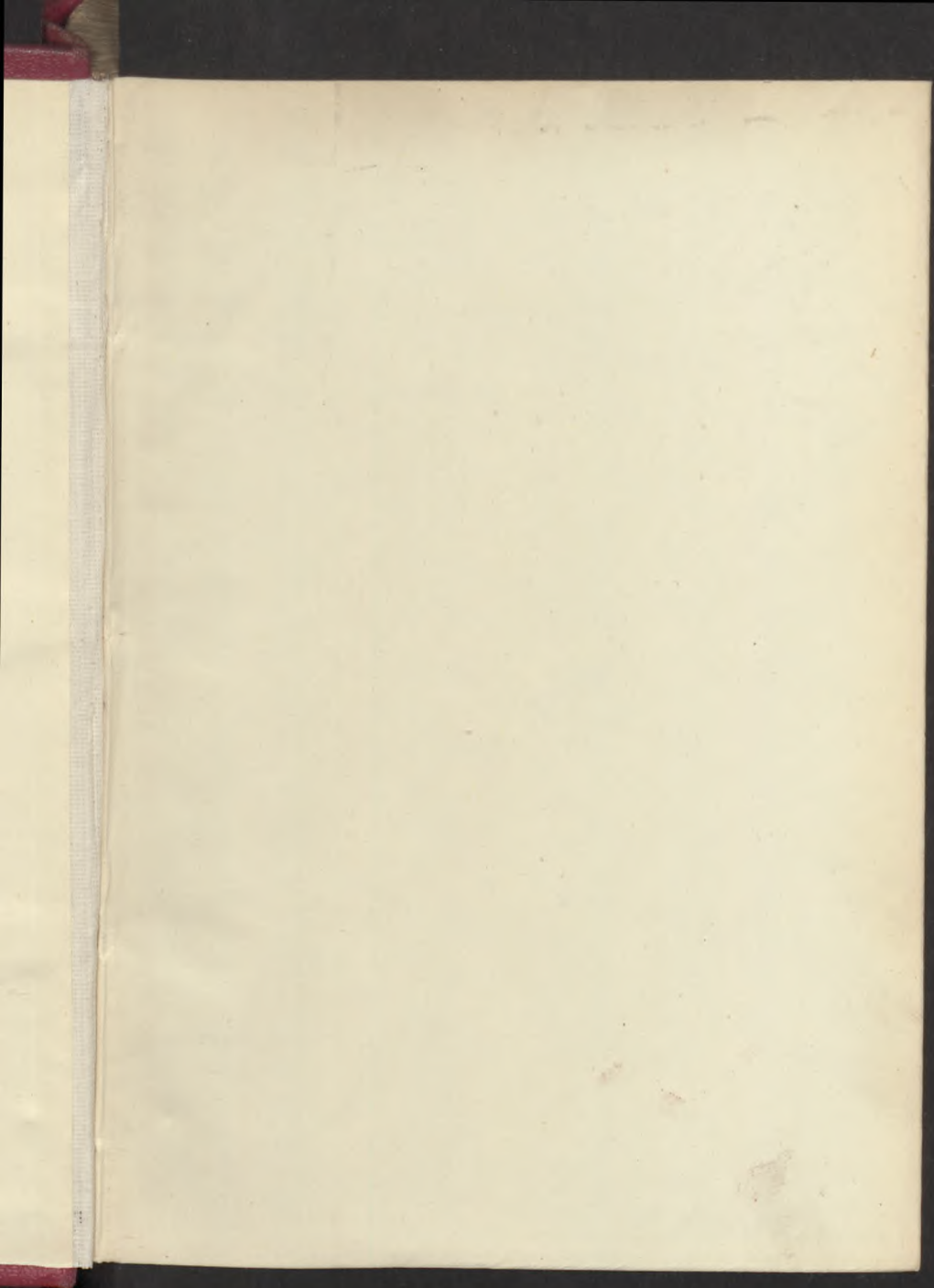
GOSZTONYI Á.

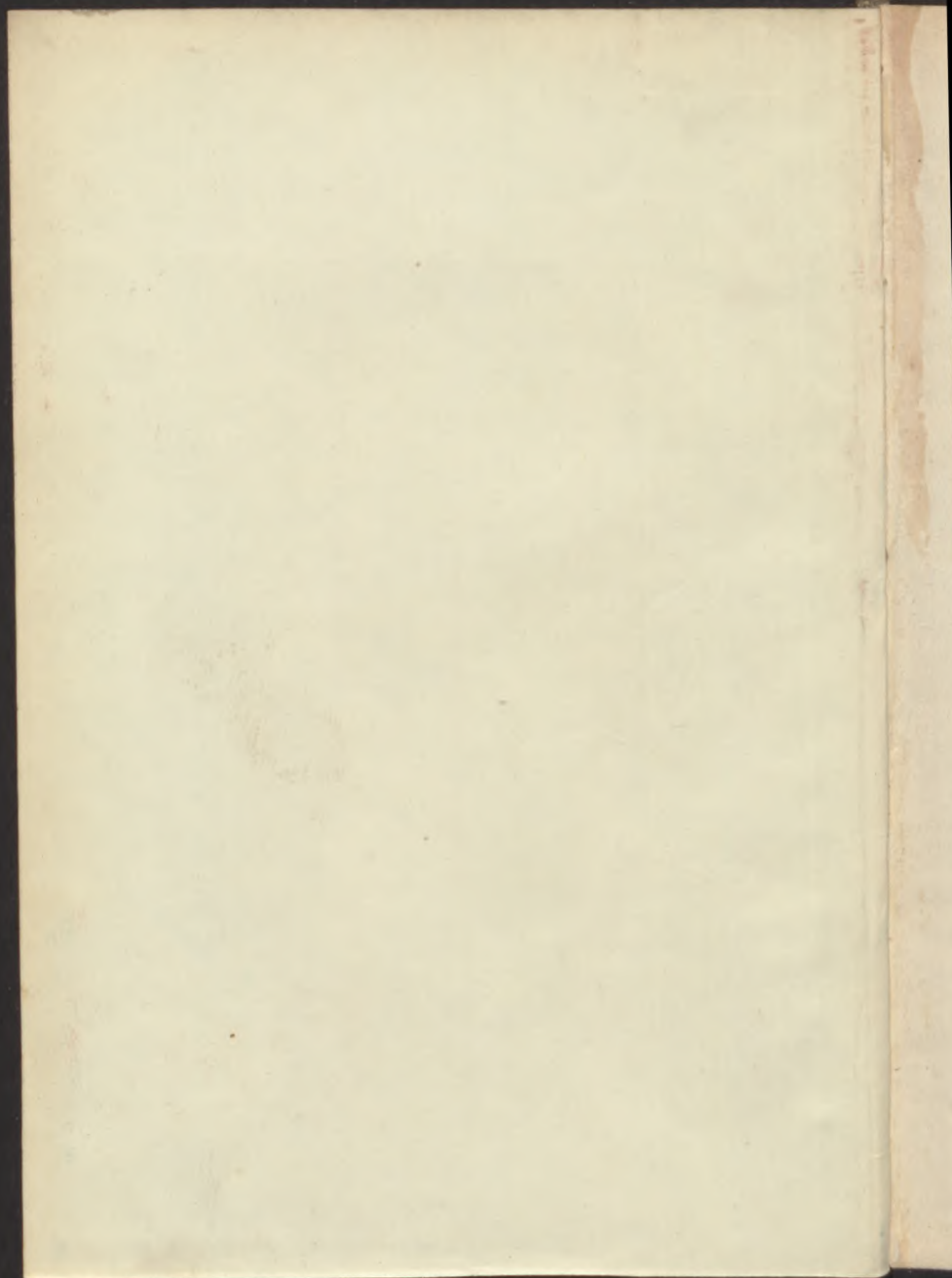
*Brooklyni
kaland*

DANTE

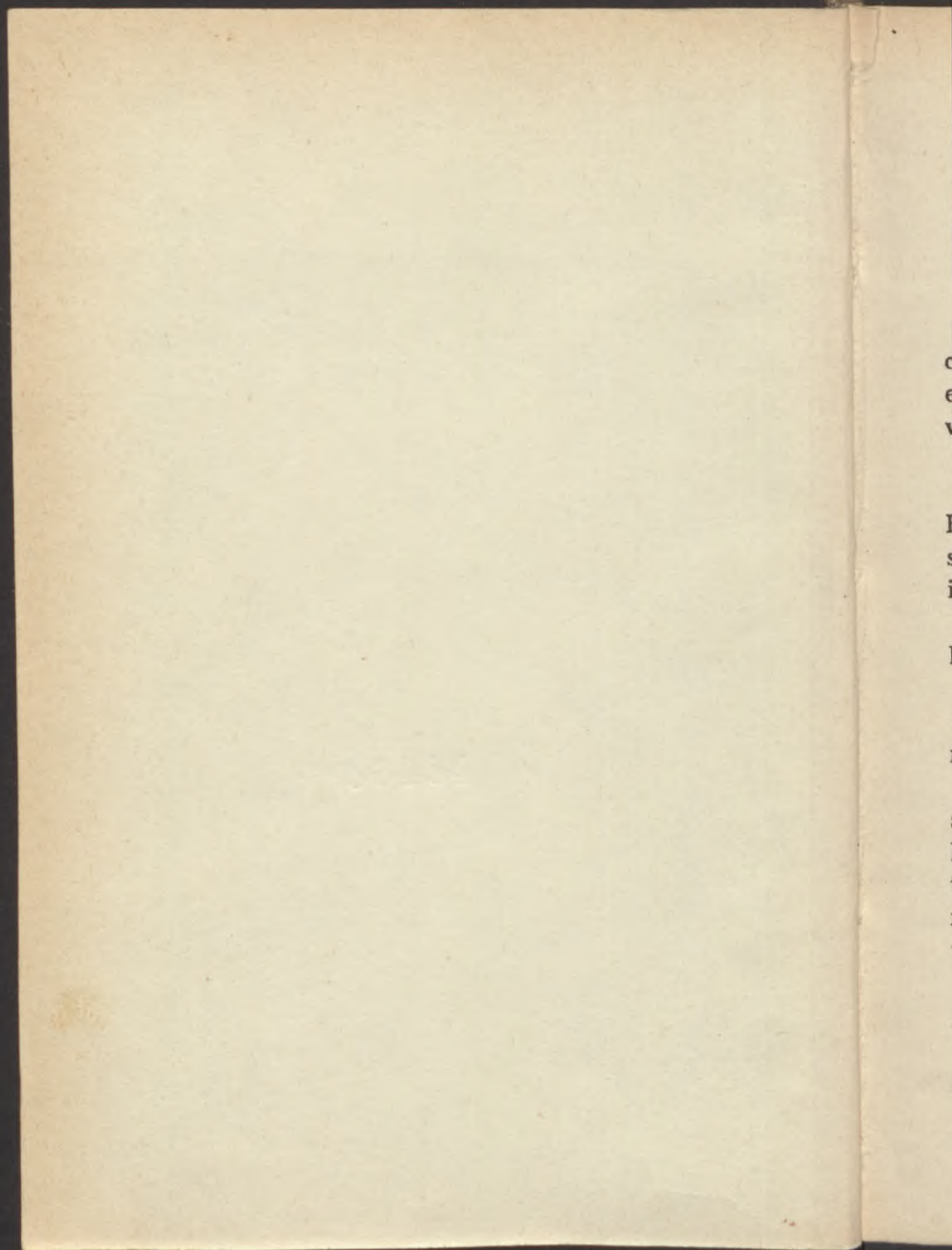

GOSZTONYI ADÁM
BROOKLYNI KALAND

Mrs. Bartos a tükör előtt állt és a puderpamaccsal az utolsó simításokat végezte arcán. A haja ezüstbe vegyült már, de azért fiatalosan színes ruhát vett fel.

Magda szórakozottan nézte készülődését.

Egy évvel ezelőtt még csodálkozott azon, hogy Betty néni milyen kacéran öltözködik, de azóta megszokta már, hogy Amerikában a hölgyek ősz hajjal is ragaszkodnak a fiatalsághoz.

— Igazán nem akarsz eljönni Astoriába Mikóékhoz? — kérdezte Mrs. Bartos.

Magda a fejét rázta.

— A fejem fáj. Sajnálom, Betty néni... Csak elrontanám ott a mulatságot.

— Furcsa lány vagy — mondta az asszony —, sokszor azt hiszem, hogy hibát követtünk el, amikor kihoztunk Amerikába. Eleinte úgy örültél, minden tetszett itt neked, mostanában pedig néha úgy látszik, mintha semmivel sem volnál megelégedve. Honvágyad van?

— Dehogy Betty néni. Téved... Semmi más bajom nincs, csak a fejem fáj kissé.

Elfordult és az ablakhoz lépett, hogy megigazítsa a függönyöket.

M 53.454 : 5

— Mért lenne honvágyam? — folytatta az ablak mellől, a függönyökkel bibelődve — mióta a nagymama meghalt, nincs Magyarországon senki, akihez hazamehetnék ... Különben is, nagyon jól érzem magam Amerikában!

Eltökélt és határozott hangon mondta ezt, de maga is érezte, hogy nem volt őszinte. Két éve élt már itt a brooklyni házban és úgy érezte, hogy nagyon kevés vált be azokból a reményekből és álmokból, amiket Amerikához fűzött. Maga sem tudta, hogy mit remélt?...

Már volt egyszer Amerikában azelőtt is, de arra az időre nem emlékezett. Hároméves volt, az öccse, Niki pedig kétéves, mikor az apja és anyja elváltak. Apa ott maradt Nikivel Amerikában, őt azonban az anyja hazavitte magával Magyarországra. Valószínűleg csak azért vitte magával, mert a törvényszék neki ítélte, de azontul nem törődött sokat a kislánnyal. Talán azért nem, mert egy boldogtalan házasságra emlékeztette. Magda a nagyanyjához került Budapestre, egy józsefvárosi lakásba ... Ott nevelkedett fel. Az anyjáról csak azt hallotta, hogy vidékre került, aztán meg azt, hogy újra férjhez ment, de nem nagyon érdekelte. Lélekben egészen eltávolodott az anyjától és egyre forróbb sóvárgást érzett az apja után, akiről tudta, hogy Amerikában van. És Amerikában él az öccse, Niki is ...

Aztán egyszerre hirt kapott róla, hogy meghalt az apja. És ugyanabban az évben meghalt itthon a nagy-

mama is. Magda úgy érezte, hogy elvesztett mindenkít. Kihez meneküljön? Az anyja nemrégiben ment harmadszor férjhez és előző házasságából is voltak már gyermekei...

Ekkor látogatóba jött Amerikából az apja fivére a feleségével: Mr. Charles Bartos és neje...

Magdát rögtön megszerették. Betty néni, aki a hosszú, munkás amerikai évek során mindig egy kislány után vágyódott, most egyszerre egy felnőtt lányt ölelhetett a karjai közé, aki szintén a Bartos nevet viselte...

Mikor Magda az öccse után érdeklődött, Betty néni arca elkomorodott.

— Oh, Nick zabolátlan, vad fiu lett. Nem lehet birni vele! Amerikában nevelkedett, anya nélkül, az rontotta el. Nem is érintkezőnk egymással...

Magdának megsajdult a szíve, de aztán megvigasztalódott, mikor Betty néni elment vele a Belvárosba ruhát venni. Csak egy-két ruhát vett Magdának az utazásra, mert Amerikában más a divat; ott ugyanis új ruhákat kell majd csináltatni...

Magda boldog volt, hogy Bartosék magukkal viszik Amerikába. Ezekben a napokban lázas izgalom fűtötte.

Hogy lesz, mint lesz az Új Világban? Mindaz, amit Amerikáról hallott, olvasott vagy a moziban látott, zürzavaros tarkaságban merült fel a képzeletében.

Néha szorongó félelem fogta el. Úgy érezte, nem

fogja kibírni abban a lármás, hajszás, idegölő gépországban. Azután pedig egyszerre kábult örömet érzett, csodás lehetőségekre gondolt, romantikus kalandokra, amelyek itthon, a való életben nem történhetnek meg, csak a moziban vagy Amerikában...

Áloméletet élt ezekben a napokban.

Az utazás, a kikötő, a hajóut is úgy pergett le előtte, mint egy valószínűtlen álm. Nem igaz, hogy ő, Bartos Magda, most ott sétál a Majestic fedélzetén, tört angolsággal beszélget az aranypaszományos főstewarddal, a hajókorlátnak támaszkodik és nézi az acélkék hullámokat, melyek fehéren habzó taréjjal rohannak el a hajó oldala mellett...

Mindez nem igaz, csak álm, amiből fel fog ébredni.

De nem arra ébredt fel, hogy otthon van az ágyában, hanem arra, hogy a „Majestic“ a felhőkarcolók tövében áll és apró gőzösök tolják be a nagy óceánjáró lomha testét a szűk dockba.

Egy furcsa, idegen világban találta magát. Zavar-tan járkált a szokatlan környezetben, megbámulta a felhőkarcolókat, elcsodálkozott, hogy a bélyeget nem a dohánytőzsdében, hanem a patikában árulják, ezer apróság ragadta meg a figyelmét, ami az ott élőknek fel sem tűnt, de neki minden ujszerű volt. A valóság azonban mégis szürkébbnek látszott, mint az, amit a képzelet festett eléje.

Nem mintha csalódott volna! Newyork rohanó élete, a nyüzsgő metropolis gigantikus méretei lenyü-

gözték ugyan, de a valóság éppen azért valóság, hogy józanságában, természetességében szürkébb legyen a képzeletnél.

— Minden csoda csak három napig tart — halotta Magda az amerikai közmondást és valóban a hét végén már nem kereste szemével bámészkodva a felhőkarcolók csucsat, nem izgatta a fantáziáját, hogy az ötezer üléses mozipalota revüjében többszáz szereplőt lát egyszerre a színpadon és nem illetődött meg a technika legcsodálatosabb vívmányain sem — egyéb csodákat várt.

Egyéb csodák azonban nem következtek be.

Bartosék Brooklynban laktak egy hatszobás, kényelmes családi házban, amely mögött egy vaslemezekből készült, kis garage állt. A ház ott volt valahol a Summer Avenue végén, Coney Island és Canarsie között, közel a tengeröböl egyik félreeső nyulványához, meglehetősen néptelen vidéken. Idelátszott a tenger nyugtalan vize, melyen kisebb és nagyobb hajók ringtak néma lomhasággal. Jó autót vezetett el a ház előtt, de a környéken még kevés ház volt, közel és távol üres telkek terpeszkedtek kopáran...

Mi indította Bartosékat, hogy itt vegyenek házat?

Charles Bartosnak kárpitos üzlete volt Manhattanban, ami évekig kitünően jövedelmezett és vagyonos emberré tette a gazdáját. Bartosék akkoriban ott laktak egy szép lakásban az üzlet közelében. Mr. Bartos közben — spekulációra — vette meg a brooklyni házat.

De eladni már nem tudta. Az idők ugyanis viharos fordulattal megváltoztak, az üzlet gyöngülni kezdett, az ingatlanok értéke leszállt s így Bartosék végül is feladták a drága manhattani lakást és kiköltöztek a brooklyni házba. Először csak úgy volt, hogy nyárra mennek ki, de aztán télire is ott maradtak. Hiszen innen is be lehet járni a Citybe. Ha nincs nagy forgalom — autóval egy óra alatt be lehet hajtani Manhattan-be...

Itt élt Magda már két éve a brooklyni házban. Eleinte vidáman és örömmel, mert az új környezet tetszett neki.

Hogyne! Csempe fürdőszoba volt, külön, üvegajtós zuhanyfülke, a hófehér konyhában pedig jég helyett villany fagyasztotta az ételeket a refrigátorban. Autózhatott is, amennyit csak akart. Charles bácsi annyiszor vitte a családi Buick-kocsin, hogy már meg is unta. Ruhákat is vett neki Betty néni. Aránylag olcsó, de kitűnő szabásu amerikai ruhák voltak és Magda boldog örömmel vette őket magára.

De aztán lassan elkopott ez az öröme. Hiába voltak hozzá jók Bartosék, hiába volt meg minden fizikai kényelme, valami egyre fokozódó nyugtalanság fogta el. Kezdett elégedetlen lenni az életével. Kutatta az okot és csakhamar rájött, hogy mi bántja? Dolgozni akart, maga szeretett volna pénzt keresni...

Már hat hónapja élt Bartoséknál és minden munkája abban merült ki, hogy otthon segített a háztartásban. Bántotta az is, hogy lassan ha-

lad az angol tanulásban. Bartosék ugyanis ott-hon — az ő kedvéért — többnyire magyarul beszéltek. Sűrűn járt ugyan moziba, ahol csak angol szót hallott, de ez nem sokat segített. Mindent megértett, de ő maga zavartan és könyvből tanult kifejezésekkel beszélt, idegenszerű kiejtéssel...

Be akart menni a városba, idegenek közé, dolgozni, megismerkedni az amerikai élettel. Érezte, hogy itt, ahol mindenki dolgozik, nem lehet tétlenül élni.

— Tudok ruhát tervezni — mondta Bartosné-nak, aki végre is bevitte Magdát a városba, egy ismerős nő ruhaszalonba.

Sokkal fárasztóbb, hajszásabb volt a munka, mint ahogy azt képzelte. De szégyelt volna panaszkodni és hősiesen kitartott. Főnöke csakhamar észrevette, hogy Magda ügyesebb és több ízlése van, mint általában az amerikai lányoknak. Három hónap múlva már elküldték az egyik tervezőnőt és Magdát tették helyébe. Nemcsak azért, mert ügyesebb volt, hanem azért is, mert kevesebbe került a cégnek...

Egy év múlva már kitűnően beszélt angolul és semmiben sem különbözött az amerikai lányoktól. Karácsonykor vett egy ötszáz dolláros szőrmebundát magának. Könnyen tehette, mert ekkor már hetvenöt dollárt keresett egy héten és a bundára mindössze ötven dollár részletet kellett fizetnie havonként.

A ruhák, amiket Bartosné vett neki az első időkben, most szegényeseknek tündek fel előtte. Nem viselt többé három-négy dolláros cipőt sem. A Fifth Avenue ment vásárolni és tíz dollárt fizetett párjáért.

Örömet és büszkeséget érzett, mikor az első — saját keresetéből vásárolt — gyík-cipő simult lábára. Ujabb félév múlva azonban már nem töltötte el az ilyesmi sem izgalommal. Hiszen, ha kedve tartja, minden hónapban, vagy akár minden héten is vehet magának ilyen szép cipőt. Telik a fizetéséből, amit azóta különben is emeltek heti tíz dollárral! Éppen egy ilyen cipő árával...

Magda lelkében ekkor furcsa, gonoszkodó filozófia bontakozott ki. Észrevette, hogy a dolgok, a tárgyak, a pénzzel megszerezhető fizikai kényelmek egymagukban nem jelentenek boldogságot. Mit ér vele, ha minden héten vehet egy pár új cipőt, mikor más is megteheti ugyanezt? Minden rendesebb munkásnak telik erre fizetéséből! Mit ér a szőrmebunda, ha nem kelt vele sem feltűnést, sem csodálatot? Hiszen ugyszólván minden lány hord Amerikában ilyen jobb szőrmebundát! Mit ér azzal, hogy autón megy be Manhattanbe, mikor körülötte tán egymillió autó futkároz?

Igen, ha otthon, Magyarországon, abban a szegénységben a nagymama mellett, lett volna része mindebben! Milyen nagy dolgot jelentett volna ott a gyík-cipő, a szőrmebunda, az autó! De mit ér mindez itt, ahol annyi másnak is van és nem jelent egyuttal társadalmi megkülönböztetést?

Mit ér a gazdagság, ha nincs körülötte nyomor, amely állandóan megmutassa a különbséget?

Magda érezte, hogy ez nagyon csuf gondolkodás, de azért mégis elégedetlen maradt. Fásultan dolgozott tovább, de kezdte üresnek találni az életet. Mit csinál az ember itt Amerikában? Dolgozik, aztán elmegy a moziba, vagy ha szép idő van, kiautózik a környékre, hogy friss levegőt szivjon. Ez az egész! Az élet egyszerű, nem olyan komplikált, mint a vén Európában.

— Valahogy nincs életöröm a levegőben — tűnődött Magda békétlenül — talán a tömegek teszik... minden olyan egyforma...

De azért őszinte volt, amikor azt mondta, hogy nincs honvágya. Nem vágyott arra, hogy visszamenjen Magyarországra. Mi értelme volna? Kihez menjen? Meg aztán nagyon is hozzászokott már ezalatt a két év alatt a kényelmes lakáshoz, a gőzfűtéshez, a mindennapi zuhanyfülkéhez! Meg a ruhákhoz, szőrmebundához, autóhoz... Kellemetlen volna, ha most már mindezt nélkülöznie kellene.

Nem! Szó sincs róla, hogy visszamenjen!

Pedig egyre fenyegetőbbben merült fel az a lehetőség, hogy el kell hagynia Amerikát. Csak látogatási vízumra volt és hat hónaponként hosszabbították meg a tartózkodási engedélyét. Már két év óta volt itt és úgy látszott, hogy nem huzhatja sokkal tovább. Csak egy mód van rá, hogy itt maradjon: ha férjhez megy...

Betty néninek is ez forgott fejében, mikor ki-

hozta magával ide. Ugylátszik, neki már akkor kész tervei voltak...

Magda belenyugodott ebbe a gondolatba. Hiszen Magyarországon is csak ez lett volna sorsa, hogy férjhez megy. De mennyivel egyszerűbb itten! Amerikában könnyebb férjhez menni. Nem divat a hozomány, a férfiak tehát csupán a lányt nézik...

Magdán pedig volt mit nézni! Mielőtt Amerikába kijött, sem volt éppen csunya, de azóta egészen megszépült. Otthon még kissé kövérkés volt, de itt lesóványodott, termete arányos lett és pontosan igazodott ahhoz a szépség-ideálhoz, amit az amerikai lány-típus képvisel. A nők minden divathoz tudnak alkalmazkodni...

Magdának nagy segítségére volt ebben az alkalmazkodásban fiatalsága. Huszonhárom éves volt, mikor eljött hazulról és most a huszonötödik felé jár. Vörösesbarna haja, magas, tiszta homloka és sötét szeme, melyre hosszú szempilla vet árnyékot, határozottan mély hatást tett Mr. Lukácsra.

Mr. Lukács magyar ügyvéd volt, de nevét már nem irta Lukácsnak. Névjegyére ezt irta: „Mr. Gustav D. Lucas. Attorney.“

Mr. Lucas már nem volt fiatalember. Határozottan látszott rajta, hogy a negyven évet már betöltötte. Magda nem egészen ilyen férjről álmodozott, mikor kijött Amerikába!

Mr. Lucas ötszögletes, keretnélküli csiptetőt viselt, ami részint tekintélyt, részint bizonyos merevsé-

get kölcsönzött tekintetének. Magdához nagyon fi-gyelmes volt. Tavasszal többször elmentek autózni, télen pedig néhány zenés darabhoz a Broadwayra.

Moziba azonban nem járt Mr. Lucas, mert az ezüstvászon ragyogása nem tett jót szemének. Ettől az egy rendellenességtől eltekintve, nem lehetett semmi kifogást emelni ellene. Jólmenő irodája volt és nagy népszerűségnek örvendett úgy honfitársai, mint az amerikaiak között.

Bartosék nagyon melegen pártolták ezt a házasa-gi tervet.

Magda is megszokta lassan a gondolatot.

— Jó — mondta egy este csendesen Charles bácsinak és Betty néninek — feleségül fogok menni Mr. Lucashoz...

— Nagyon helyes — felelte szivarja mögül Char-les bácsi meglegedetten — legalább nem kell folyton hosszabbítgatni a tartózkodási engedélyt... Amerikai polgár felesége leszel, nyugodtan maradhatsz itt ezentul.

Magda mégis valami nyugtalanságot érzett aznap éjjel. Felébredt és nem tudott többé elaludni. Sorsán gondolkozott. Tehát férjhez fog menni... Így...

Itt fog élni ezentul Amerikában Mr. Lucas olda-lán. Valószínűleg éppen olyan családi házban fog lakni, mint amilyenben most lakik. Dolgoznia nem kell majd, autója egészen biztosan lesz, sőt — ami ennél is jóval nagyobb luxus itten — esetleg cselédet is tarthat...

A jövő mégis sivárnak tűnt előtte. Nem ilyesmi volt az, amit Amerikától várt. Ez lesz az ő amerikai kalandja, happy endingje?

Ilyen szürke itt az élet? Ugylátszik, akinek az a sorsa, hogy eseménytelen legyen az élete, annak mindegy, hogy a világ melyik pontján éli le életét...

Magdát valami fáradt szomorúság fogta el. Az utóbbi időkben nem dolgozott, szabadságon volt, de ahelyett, hogy felüdült volna tőle, még fáradtabb lett. Az amerikai élet fárasztotta el. Végtelenül egyhangúnak és üresnek látta most az egészet.

Mi lehet az oka?

Persze, hiányzik a társasági élet. Bartosék aránylag jó körülmények között élnek, mégis csak igen szűk társaságuk van. Legfeljebb honfitársaikkal érintkeznek. Az amerikaiak közé — az üzleti összeköttetésen kívül — nehéz vegyülni, de nem is igen érdemes. Udvariasak, de hidegek és egész másként gondolkoznak, mint akik Erópában nevelkedtek.

Bartosék néha elmentek valami egyleti mulatságra, vagy bálra, amit az intelligencia — a magyar orvosok vagy ügyvédek — rendeznek. Ezt is csak azért, hogy évenként egyszer vagy kétszer találkozzanak néha valami ismerőssel.

Akik nem laknak a magyar negyedben, azok úgy szét vannak szórva, hogy el kell menniök egy távolfekvő városrészbe, amíg másik magyar családot találhatnak, esetleg néhány órát utazniok is kell, csak azért, hogy kicsit kibeszélhessék magukat. Bartosék

is ezért mennek most Astoriába Mikóékhoz. Azoknak családi házuk van ott, de csak este vannak otthon, mert a férfi egész nap dolgozik s így csak este fogadhatnak vendéget. Valószínűleg soká lesznek együtt vacsora után s — minthogy szobájuk is van elég — bizonyára ott marasztalják Bartosékat éjszakára.

Magda már volt ilyen családi összejövetelen és rettentő unalmasnak találta. Betéve tudta, hogy miről fognak beszélgetni és semmi hajlandóságot nem érzett, hogy az összejövetelre elmenjen. Azért is felelte Bartosné ismételt unszolására:

— Sajnálom, Betty néni, de nem érzem jól magam... Csak terhükre lennék...

Behuzta a függönyöket, mert kint már sötétedett és ugyis fel kellett gyújtani a villanylámpát. Ahogy lehuzta a kemény vászonból készült redőnyt, az őszi szél megrázta az ablakot, mintha csontos kéz zörgette volna meg az ablaktáblákat. A tenger felől jött ez a szél s ahogy idáig rohant lihegve, haragosan söpört maga előtt egy halom száraz falevelet.

— Lehetséges, hogy haza sem jövünk reggelig — mondta Bartosné — ha nem jössz velünk, egyedül maradsz a házban. Nem félsz?

Magda önkéntelenül elmosolyodott. Mitől félne? Olyan csendes, olyan biztonságos errefelé minden. Csak egy dolog fenyegeti: az unalom...

— Érdekes lány vagy — mondta Bartosné — én fiatal koromban nem szívesen maradtam volna egyedül otthon...

Magda felelni akart, de a másik szobából most heves és bosszus dörögés hangzott. Abban a szobában Mr. Bartos készült az esti kirándulásra.

Betty néni benyitott és ott látta urát ingujjban. Térdepelt az asztal alatt.

— Azt az átkozott... — lihegte Mr. Bartos.

— Persze... — mosolygott Betty néni — megint elgurult az inggombja!... Hiszen itt van...

Az inggomb ott fénylett a padlón, de egészen más irányban, az ágy lábánál.

Charles Bartos szürke bajusza alatt elmosolyodott. Ősz haja volt és joviális arca. Nem tudott még az inggomb elgurulása miatt sem soká bosszankodni, ami pedig a legtöbb férfit rendszerint komoly indulatba hozza.

— Siess, Charley — mondta Mrs. Bartos férjének — nem akarom, hogy Mikóék sokáig várakozzanak miattunk a vacsorával...

A hallból a telefon csengetése hangzott be.

— Ez Gustav — mondta Magda és kiment a telefonhoz.

Csakugyan, Mr. Gustav Lucas volt.

— Halló, kedves, — hallotta Magda a telefonon keresztül Gustav hangját — szerettem volna ma este kimenni magához, de váratlanul fontos ügyem akadt. Megpróbáltam elhalasztani, de sehogyse megy. Attól félek, nem tudok ma este kimenni... Ugy-e, megbocsát?

— Hogyne — mondta Magda.

A másik még beszélt valamit a telefonba. Men-
tegetődzött. Magda azonban minden neheztelés nélkül
felelt:

— All right, Gustav...

Letette a kagylót és bement a szobába. Bartosné
odafordult a lányhoz.

— Mit mondott Gustav? Kijön ma este?

— Igen — felelte Magda könnyedén és elfordult,
hogy Bartosné ne láthassa az arcát. Őszinte és komoly
lány volt és most azt hitte, rögtön meglátszik ar-
cán, hogy nem mond igazat. Odalépett a rádióhoz és
csavargatni kezdte a gombot, mintha teljesen lekötne
figyelmét, hogy a rádiót beigazítsa.

Bartosné azonban nem vett észre semmit. Egé-
szen természetesnek találta, hogy Gustav este — szo-
kás szerint — ellátogat Brooklynba és az amerikai
illem-kódex szabályai szerint abban sem látott
semmi különöset, hogy a fiatalok felügyelet nélkül
lesznek. Hiszen ha elmennek szórakozni, moziba,
színházba vagy autóturára, akkor sem vigyáz rájuk
senki.

— Legalább nem leszel egyedül este — mondta
Magdának — mindenesetre, ha Gustav, mint rende-
sen, hazamegy tíz óra felé, zárd be utána jól az aj-
tót. Ne felejtsd el, a ház oldalajtóját is be kell
zárni...

Magda olyan feleslegesnek találta ezt az aggodal-
mat, hogy megint elmosolyodott.

— Ugyan, Betty néni — mondta derülten — el-

felel, hogy már évek óta vagyok itt. Hogy lehet így féltetni egy amerikai lányt?

Mr. Charles Bartos bejött a másik szobából. Nyakkendőjén látszott, hogy nagy kinnal kötötte meg.

— Én készen vagyok — mondta feleségének.

— Én is — felelte Mrs. Bartos. — Mehetünk.

Magda kikísérte őket a tornácra.

Mr. Bartos a garázshoz ment, egy lánchuzással kinyitotta az oldalt gördülő ajtókat és kihajtotta a családi Buick-autót az udvarra.

Bartosné beült férje mellé, vigyázva, hogy ruháját baj ne érje. Még egyszer visszaintett Magdának, aztán az autó kifordult az udvarról és hangos puffogással nekiszaladt az utnak.

Magda az autó után nézett. Aztán megfordult a garázs felé. Az udvaron már teljesen sötét volt.

A garázs mögül egy felhajtott-galléros férfialak lépett elő. Lépései és magas, nyulánk alakja után ítélve még fiatalember lehetett. Megindult a tornác felé.

— Elmentek? — kérdezte halkan.

Magda bűzintott és kinyújtotta kezét a sötétben a fiu felé.

Egy percre összesimultak.

Aztán csendesen bementek a házba.

II.

Mr. Gustav Lucas az irodájában ült íróasztala mellett, de nem dolgozott. Hanyagul dőlt hátra a forgatható karosszékekben. Gondolkozott.

Lába előtt öreg néger térdepelt.

Gustav nem nézett le a lába előtt térdelő négerre és az sem nézett fel Gustav arcába. A vén négert most nem érdekelte semmi más ebből a fehér emberből, csak a cipője. Azt tisztogatta a maga elé helyezett szerszámos-ládán, rálehelte a cipőre, újból bekente, keféltte és fényesítette buzgón a bársonyronggyal...

Az öreg néger minden délután — az irodai órák vége felé — sorra járta az irodákat és szó nélkül nyitott be a számozott üvegajtókon a tizenharmadik emeleten, ami kizárólag az ő területe volt. A többi cipőtisztítók, akik bejártak ebbe a felhőkarcolóba, más emeleteken oszlottak szét. Az öregnek állandó kliensei voltak a tizenharmadik emeleten, akiket nem kellett buzdítani, hogy tisztíttassák ki cipőjüket, még csak meg sem kellett kérdezni tőlük:

— Shine, Mister?

A vén, fehérbajuszos néger szó nélkül letérdelt előttük, megragadta a lábat, maga elé helyezte a számmolyra a cipőt és tisztítani kezdte. Az élet rendjéhez tartozott itt, hogy az irodák főnökei a napi munka után kifényesített cipővel menjenek az esti szórakozások után. Az öreg néger egy óramű pontosságával

jelent meg és gépszerűen végezte el a műveletet, mint az automata...

Semini sem zavarta. A gyorsírókisasszony és a segéd már elmentek, az irodában nem volt senki az ügyvéden kívül.

Gustav a levegőbe bámult, amíg a néger a cipőjét dörzsölte.

Az ablakon fénysugár csapódott be és izzó narancsvörös világítást adott az ügyvéd arcának. A szomszéd házon ugyanis villanyreklám gyulladt ki és az vetítette be a különös színű fénycsóvát az ügyvédi irodába. Ez helyettesítette itt az alkonyati nap-sugárt, amely a szomszéd házóriások miatt sohasem tudott ide beverődni...

A narancsvörös fény játszva csillogott Gustav szemüvegén. Ez némileg misztikus kifejezést kölcsönzött tekintetének. De egyéb misztikus nem is volt rajta. Gustav az amerikai férfidivat szabályai szerint öltözködött, arcát simára borotválta és haját rövidre nyírta. Arcára az önhittség álarca feszült. Azok közé az emberek közé tartozott, akik nagyratartják magukat és meg vannak győződve, hogy értelem és ravasság dolgában jóval fölötte állnak embertársaiknak. Hangjában is volt valami ellentmondást nem tűrő árnyalat, ami alantasokkal és ügyfelekkel szemben elég jól hangzott, de magánérinkezésben nemegyszer kellemetlenné vált.

Gustav hízeltgett magának azzal a gondolattal, hogy fegyelmezett lélek és önmagával épp oly szigorú,

mint másokkal szemben. Tudta, hogy mit akar az élettől és úgy ment előre utján, mint a vonat megszokott pályáján.

Még gyerek volt, alig mult tizenhárom éves, amikor kikerült Amerikába. Az volt szerencséje, hogy ily fiatalon csöppent az angol nyelv tengerébe, mert így úgy el tudta sajátítani az angol kiejtést, ahogy felnőttek csak ritkán, vagy sohasem. Az angol fedett magánhangzók és a különös, sziszegő hangzók ugyanis egészen sajátos száj- és nyelvmozgást követelnek, amihez az idegenajku felnőtt megállapodott szájizmai már csak nehezen alkalmazkodnak.

Gustav azonban, mire kikerült az iskolából, már tökéletes kiejtéssel beszélt angolul. Ezt még tulozta is, különösen, mikor magyarokkal beszélt. Alsó ajkát előrebígyesztette s nyelvét a sziszegő hangzóknál grammatikai pontossággal szorította felső ínyéhez, kivillogtatva gondosan ápolt fogsorát.

Gyakran villogtatta így fogát magyarok előtt, mert — először szülei kedvéért, aztán pedig jól fel-fogott üzleti érdekből — sokat forgolódott volt-honfitársai között. Amerikai polgár létére is megmaradt jó magyarnak, mint ezt szónoklataiban is hirdette. Nagyobbszabásu magyar esemény, bankett, vagy diszgyűlés, ritkán zajlott le anélkül, hogy azon Mr. Gustav Lucas ne szónokolt volna. Ha küldöttség ment a polgármesterhez, a kormányzóhoz, vagy Washingtonba, akkor többnyire Mr. Gustav Lucas volt a diszszónok. Így aztán érdemeket szerzett mindkét oldalon:

a magyaroknál, akiknek ügyeit — jó pénzért — képviselte az amerikai bíróságok előtt és az amerikaiaknál, akikkel elhitette, hogy választások esetén szállítani tudja a magyar származású polgárok szavazatait.

Ez volt Gustav sikereinek titka. Ezért virágzott fel néhány év alatt Mr. Lucas ügyvéd irodája. Természetesen, voltak amerikai kliensei is, akiknek zsirosabb ügyei akadtak, mint a magyaroknak, de karrierje mégis csak a magyar negyedből indult ki. Igazi sikere a kis magyar magból szökkent fel és növekedett terebélyes fává.

Ezért aztán Gustav sohasem volt hálátlan egykori honfitársai iránt. Még most is, mikor irodája egy down-towni felhőkarcolóban volt, a „big business“, azaz a nagy üzleti élet kellős közepén, szívesen jelent meg magyar banketteken és szónokolt ingyen volt-honfitársainak, vagy vállalta — jó drágán — egyes bajba jutott magyarok ügyeit.

Ezzel kapcsolatban szorgalmasan ápolta időközben szerzett politikai összeköttetéseit is. Hü demokrata létére csatlakozott a newyorki Tammany Hall-hoz és így bizonyosra vette, hogy a legközelebbi városi választás alkalmával összeköttetései meghozzák neki a kívánt gyümölcsöt: az egyik kerületi ügyészséget.

Ezt az ambícióját nem is igyekezett titkolni, hanem, mint rövidesen bekövetkezendő valóságot emlegette büszkén Bartos Magda előtt, akibe szerelmes

volt,
amer

egy
el, h
akko
vart
ként
mod
és fe
letáz
nek

azon
szeg

dése
forg
hozt
volt.
szár
és t

érté
ami
ink
szó
ves

volt, olyan szerelmes, amilyen csak egy száraz szívű, amerikai ügyvéd tud lenni, ha egyszer tüzet fogott.

Magdával a MacAlpin hotelben találkozott először, egy magyar bálon, ahová Mr. Lucas csak azért ment el, hogy kliensei körében megmutassa magát. Magda akkor még csak pár hete volt Amerikában. Kissé zavart és félénk volt, de hullámos haja vöröses aranyként ragyogott a csillárok fényében, sötét szeme álmodozva csillant meg a hosszú szempillák árnyékában és fehér válla úgy emelkedett ki az estélyi ruha dekorációjából, mint a finom, kíváncsi gyümölcs, amelynek héja itt-ott le van hántva . . .

Mr. Lucas elfeledkezett összes többi klienseiről, azonnal Bartosékhoz csatlakozott és Magda mellé szegődött.

Betty néni szeme felcsillant. Mr. Lucas közeledése nagyon kedvére való volt, talán éppen ilyesmit forgatott már akkor is fejében, mikor Magdát kihozta magával Amerikába. Mr. Lucasnak jó keresete volt, irodája jól jövedelmezett, vagyonos embernek számított, nem is szólva politikai összeköttetéseiről és tekintélyéről, amelyet a magyarok körében élvezett.

Magda azonban ugylátszik mindezt nem tudta értékelni. Eleinte kurtán-furcsán bánt Mr. Lucassal, ami azonban az ügyvéd érzelmeit nem hűtötte le, sőt inkább szította. Ugylátszik hivatásánál fogva megszokta, hogy ne essék kétségbe, ha egy-egy ügyét elveszti. Ilyenkor az ember fellebbez, megint fellebbez,

vagy új tárgyalást kér, egészen addig, amig végül mégis csak megnyeri az ügyet...

Gustav tehát állhatatosan kitartott a lány mellett. Szorgalmasan barátkozott Bartosékkal és járt hozzájuk a brooklyni házba, egészen addig, amig Magda megszokta jelenlétét.

Ez körülbelül az első év végén következett be.

Magda ekkor valami lelkiismereti furdalást kezdett érezni afelett, hogy eleinte olyan ridegen bánt Mr. Lucasszal. Hiszen nagyon figyelmes, korrekt, rendes gentleman. Megérdemelte volna, hogy kezdettől fogva szívélyesebb legyen vele. Lám, kétszer is elintézte neki önzetlen szolgálatkészséggel tartózkodási engedélye meghosszabbítását. A harmadik alkalommal, amikor már nehezebben ment a dolog, egy szenátor protekcióját is megszerezte Washingtonban, hogy simán menjen.

És most, hogy negyedszer már nem lehet elintézni és semmikép sem lehetne itt maradnia, Gustav még mindig itt van mellette és boldogan veszi feleségül...

Magda szívét ennek a hűségnek tudata melegséggel töltötte el. Valami hálafélét kezdett érezni Gustav iránt, azért, hogy olyan kitartó volt és nem maradt el mellőle az első napoktól kezdve. És kezdett gyöngédebb lenni Gustavhoz.

Gustav észrevette ezt a változást. Megérezte, hogy fontossága megnövekedett a brooklyni házban és ettől kezdve kezdett határozottabban viselkedni a lánnyal.

Gustav válogatta meg, hová menjenek szórakozni, ha arról volt szó, hogy színházba, vagy moziba mennek. Egyéb kérdésekben is egyre jobban érvényesítette befolyását.

Most már ott tartott, hogy a jövőről, az élet komoly kötelességeiről prédikált Magdának, aki előbb idegenkedve, majd megadó tisztelettel hallgatta. Ugy érezte, hogy ha Gustav néha kissé szónokiasan fejezi is ki magát, meg kell neki bocsátani, mert hűségében és kitartásában van valami a nagy szerelmek romantikájából...

Gustav most már örködhetett Magda fölött, akinek egyszerre szabályozni kezdte idejét, megválogatta társaságát, sőt az utóbbi időkben már azt a bátorságot is vette magának, hogy ruhakérdésekbe is bele szólt. Így például Magda a nyáron hátban derékig kivágott fürdőruhát akart venni, de Gustav tiltakozott az ellen, hogy mások is gyönyörködjenek menyasszonya hátában és a vita azzal végződött, hogy Magda — akarata ellenére — gyáván engedelmeskedett.

Gustav ezután már csak úgy járt-kelt a brooklyni házban, mintha sajátja volna és úgy rendelkezett, mint akinek hatalom van kezében.

Ha Magda született amerikai lány lett volna, valószínűleg fellázad erkölcsi terrorja ellen, de mint-hogy az európai neveléssel magába szivta a tekintély-tiszteletet, fokozatosan mind engedékenyebb lett.

Végül már egyáltalán nem is lázadozott többé.

Hiszen az az élet rendje, hogy a nő engedelmeskedjék...

Most már ott tartottak, hogy Gustav rövid bevezetés után egyszerűen kitűzte az esküvő napját december első napjára, amit Magda nyugodtan vett tudomásul.

Gustav, mialatt az öreg néger önfeledten pucolta cipőjét az irodában, elgondolkozva meredt a levegőbe. Homlokán két ránc futott össze. Látszott rajta, hogy kinosan töpreng és valami bántja...

Nem az járt eszébe, ami délelőtt a bíróságon történt a Conelly vs. Smith-ügyben. Az rendben van, a halasztást megadta a bíróság és négy hét múlva újabb adatokkal felszerelve bizonyíthatja, hogy az ellenfélnek, (akinek, sajnos, igaza van) nincs igaza...

Gustavot tehát nem ez bántotta, hanem bosszankodva gondolt arra a telefonbeszélgetésre, amit pár perccel előbb a brooklyni házzal folytatott. Sehogysem tetszett neki, hogy Magda olyan egykedvű könnyedséggel elfogadta a kifogást, amellyel ő a ma esti látogatás alól kimentette magát.

Gustavnak ugyanis nem volt semmi különösebb programja ma estére. Szó sem volt semmiféle komoly ügyről, nem volt semmi halaszthatatlan tárgyalása, ami megakadályozta volna, hogy kimenjen Brooklynba. Egyszerűen azért mondott ilyesmit a telefonba, mert biztosra vette, hogy Magda nem fogja könnyen elfogadni a kifogást és hívni fogja, hogy mégis menjen el hozzájuk. Szerette volna érezni, hogy hiányzik

a lánynak és egyszerűen arra pályázott, hogy keresse magát.

Gustav halványan valami olyasfélét érzett, hogy esti látogatásai, amelyek az utóbbi időben már ugy-
szólván mindennaposak voltak, fárasztják Magdát és néha mintha untatnák is kissé.

Egyszer Magda ásitást nyomott el és ez Gustav-
nak szívébe vágott. Ekkor határozta el, hogy elmarad
majd egy-két napra és Magda akkor rögtön rá fog
eszmélni, mennyire fontos neki Gustav mindenesti
látogatása.

— Ez jó taktika lesz — gondolta magában rava-
szul, miközben lelkében máris előre hallotta csengeni
a lány kedvesen esdeklő, hívó hangját.

De nem így történt.

Magda az első szóra elfogadta Gustav kifogását,
sőt hangján érezni lehetett, hogy egészen könnyü
szívvél nyugodott bele.

— A másik lábát kérem, — mondta az öreg né-
ger és már le is tolta Gustav ballábát a zsámolyról és
megragadta jobblábát. Gustav kábultan engedelmes-
kedett. Érezte, hogy most a másik lába kezd kimele-
gedni a cipőben a kefék buzgó dörzsölése alatt, de
nem tudta volna hirtelenében megmondani, hogy az
öreg néger a jobb, vagy bal lábán dolgozik-e?

Összeráncolt homlokkal meredt ismét a levegőbe.
Milyen furcsák és kiismerhetetlenek a nők!... Arra
igazán nem lehetett számítani, hogy Magda szó nél-

kül elfogadja a kifogást. Hát ilyen könnyen tudja nélkülözni...?

Ugy elgondolkozott ezen, hogy szinte riadtan rezzent össze, mikor az öreg néger felállt a térdepelésből.

— Kész, Mr. Lucas...

Gustav szórakozottan adta oda az öregnek a szokásos tiz centet s azládájával együtt sietve ment ki az irodából. Még négy pár cipő várta a tizenharmadik emeleten.

Gustav egyedül maradt az irodában. Az egyedül-lét még komorabb hangulat-fátyolt borított lelkére. Az ablakhoz lépett és kinézett. De nem látott le a magasból az utcára, pillantása csak a szomszéd felhőkarcoló-iroda ablakaira esett, amelyek mögött már nem volt élet. Az alkalmazottak már elmentek és a lehuzott redőnyű íróasztalok fölött az esti homály árnyékai usztak.

Gustav bosszusan érezte, hogy elrontotta egész estéjét. Már most mit csináljon? Elmenjen egyedül este valahová? Hová menjen?

Itt áll fényesen ragyogó, új cipőben és nincs hová mennie!...

— Mégis kimegyek Brooklynba — határozta el magában.

Mikor a fogasról levette kalapját és karjára akasztotta a felöltőt, már készen is volt tervével. Azt fogja mondani Magdának, hogy sikerült elhalasztania a fontos tárgyalást, ami távol tartotta volna. Egyenesen

azért

Nem

külöz

L

szinü

Magd

L

sietve

alatt

perce

egy

zárva

hid

york

llyen

méte

hoss

dásh

hid

kany

kat

Mos

tor-

a sz

háza

azért halasztotta el, hogy kimehessen Brooklynba. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy egy napig nélkülözni kelljen valakinek a társaságát...

Ezt kedvesen, szépen fogja mondani s ez valószínűleg jó hatást is tesz majd a lányra. Hadd lássa Magda, hogy áldozatot is tud hozni érte...

Egészen felvidult erre a gondolatra. Most már sietve ment a folyosón a lifthez, amely másodpercek alatt levitte az utcára. Áttört az utca forgalmán és pár percnyi gyalogharc után odaérkezett a kis térre, ahol egy sereg állomásozó magánautó között tartotta lezárva saját autóját.

Gyorsan beugrott és elindult a Williamsburgh-hid felé. A hidon belekerült a „jam“-be, ahogy new-yorki nyelven az összetorlódott autók százait nevezik. Ilyenkor az egész kocsitábor percekig áll, aztán pár méternyi lépésben való hajtás következik, majd újabb hosszú álldogálás.

Majdnem félóráig tartott, amíg a forgalmi torlódásból sikerült kiküzdenie magát autójával és átért a hid másik oldalára, Brooklynba. Ekkor mellékutcába kanyarodott, hogy az időtrabló forgalmi jelző-lámpákat kikerülve száguldhasson célja felé.

A 80 lóerős Auburn-gép zugva rohant az uton. Most már egészen besötétedett s felgyújtotta a reflektor-lámpákat, amelyek hideg fehér fénnel söpörték a száguldó kocsit az utat. Már közel járt Bartosék házához, itt már néptelen volt az út.

A hold kibújt, de csak néhány pillanatig világi-

tott, aztán eltűnt a felhők mögött. Kis szél kerekedett és sóhajtozva rázta az utmenti fákat, amelyeket már jól kikezdett az ősz: legtöbbjük csupasz ággal meredt az uttest felé. A szél felkavarta a lehullott faleveleket és versenyt száguldva a géppel, söpörte őket a rohanó autó előtt...

Gustav a Bartos-ház elé érkezett. Otthonosan behajtott az udvarra a kavicsos uton és leállította kocsiját a garázs előtt

Aztán kiszállt és körülnézett.

A hold ismét előbujt egy pillanatra és megcsilantotta hideg sugarait az öböl vizén, amely idelátsozott. A vizen most ideges hullámok vonaglottak. A hűvös őszi szél korbácsolta az öblöt és a máskor csendes víz, mely a nyáron még oly csábítóan kínálta sima tükrét a fürdőzőknek, most gonoszul fenyegetődzött.

Gustav olyasfélét érzett, mint mikor az embert valahol barátságtalanul fogadják. Legalább is a természet errefelé így fogadta...

De nem volt hangulatember, nem töprengett soká ezen, hanem eloltotta autója lámpáit és felment a verandára.

Becsengetett.

Bentről valami zaj hallatszott, de az ajtó nem nyílt fel.

Az egyik ablak világos függönyén nyulánk, magas fiatalember árnyéka siklott végig. Aztán ez az ablak hirtelen elsötétedett.

Gustav újból csengetett

Várt néhány percig, de az ajtó most sem nyílt még ki.

Gustav szívében most valami különös, marcangoló gyanu kezdett vergődni. Harmadszor is megnyomta a csengőt, de most már idegesen, türelmetlenül, hosszasan.

Az ajtó végre kinyílt. Magda kissé riadtan és zavart szemmel állt a küszöbön.

— Maga az Gustav? Hiszen azt mondta, hogy nem jön ma este? ...

— Igen, de ... — kezdte magyarázni Gustav, hogy mért jött el mégis, de egyszerre elfelejtette a kedves szavakat, amiket az irodában kigondolt. Torka száraz lett és szinte rekedten kérdezte:

— Mitől ijedt úgy meg?

— Óh — mondta Magda egyszerűen — egyedül vagyok a házban. Charley bácsi és Betty néni elmentek Astoriába ...

És kis, bocsánatkérő mosollyal tette hozzá:

— Azért nem mertem mindjárt ajtót nyitni. De most már örülök, hogy mégis eljött. Jöjjön be ...

III.

Gustav nyugtalanul ült le egy fotelbe a szalónban. A gyanu, mely kint az ajtó előtt ébredt fel benne, egyre hangosabban dobolt szívében. Az árnyékre gondolt, amelyet az ablakban látott. Világos, hogy Magda

hazudott, amikor azt állította, hogy egyedül van. Megdöbrentő!...

Ezt nem képzelte volna a lányról.

Az első pillanatban nem is tudott szóhoz jutni. Leült a fotelbe és sötéten hallgatott. Aztán a zavart csendben megigazitotta ötszögletes csiptetőjét és pillantását komoran végig sétáltatta a szobán.

A „couch“-on — a sarokban terpeszkedő alacsony heverőn — egy férfisapkát vett észre. Világos sport-sapka volt, olyan, amilyent az amerikai fiatalság visel. Ahogy a sapka — béléssel felfelé fordulva — hanyagul feküdt a heverő szélén, mint egy beszédes csendéletkép, elárulta, hogy gazdája gondatlanságból, vagy sietségében felejtette ott.

— Az öreg Bartos nem visel sapkát — állapította meg Gustav magában — legalább is sose láttam rajta.

— Magda, drágám — mondta most Gustav lassan, szelid hangon, de határozottan, mint egy vallató bíró — mondja meg őszintén, ki van itt magánál?

A lány egy pillanatra megdöbbenve nézett rá. Tekintete riadtan követte Gustav tekintetét, mely a sapkához vezetett. Aztán egyszerre, mintha feleszmélt volna, kiegyenesedett és hangosan, felháborodottan, szinte kiáltva mondta:

— De Gustav! Mit képzelsz! Micsoda ostobaságokat gondolsz rólam? Nick van itt...

A férfi arcán zavar suhant végig. Elszégyelte magát, de ugyanakkor végtelen megkönnyebbülést is ér-

zett.
lány

sapk

nem

össz

bár

volt.

keri

ross

azt

világ

tette

szak

a h

vég

iger

lány

aho

tal

egy

lalk

tek

Shi

zett. Tudta a Bartos-család történetéből, hogy Nick a lány öccse.

Magda felkelt, a heverőhöz lépett, megfogta a sapkát és megmutatta a bélését.

— Ez Nick sapkája, itt a neve is benne. Remélem nem kételkedik többé...

Gustav nem kételkedett többé, de azért mégis összeráncolta homlokát.

Bartoséktól ugyanis tudta, hogy Nick a fekete bárány a családban. A fiu mindössze huszonnégy éves volt, de máris zivataros mult sötétlett mögötte. Nem került ugyan eddig összeütközésbe a törvénnyel, de rossz, könnyelmű társaságba keveredett. Állása volt, azt otthagytá, vagy kitették, ami sohasem derült ki világosan. Apja halála után Bartosék többször kisegítették a fiut, de ez még könnyelműbbé tette. Erre megszakitották vele az érintkezést, sőt végül ki is tiltották a házból. Bartosné főleg akkor haragudott meg rá végképpen, mikor egészen fiatalon és — szerinte — igen rosszul megnősült.

Nick igen változatos életű lányt vett feleségül. A lány a „Dreamland“-ben táncolt, olyan tánc-helyen, ahol — a hirdetések szerint — száz feltűnően szép fiatal lány táncol bárkivel, aki jegyét megváltja. Tíz cent egy tánc. Ez természetesen nem valami előkelő foglalkozás fiatal lányok számára.

Nick azonban nem törődött a társadalmi előítéletekkel, hiszen Amerikában nőtt fel. Megtetszett neki Shirley és ezután állandóan vele táncolt. Minden pén-

zét ráköltötte. Képes volt öt dollárt, azaz ötven táncot is eltáncolni Shirleyvel egyhuzamban. Végül pedig feleségül vette.

De Shirleynek, ugylátszik, nem volt inyére a házasi élet. Félév múlva elhagyta Nicket azzal a kifogással, hogy férje nem tudja rendesen eltartani. Ez igaz is volt, mert Nicknek ekkor már elfogyott minden pénze. Shirley igényeit nehéz volt kielégíteni.

— Tudtam, hogy ez lesz a vége — jegyezte meg Bartosné, mikor meghallotta az esetet.

Nick azonban dacos fiú volt, nem tért vissza bűnbánóan Bartosékhoz, hanem tovább küzködött egyedül. Egy ingatlanforgalmi vállalatnál kapott alkalmazást, mint telekügynök. Percentet kapott a részletfizetésre eladott telkekből, azonkívül ő kollektálta a részleteket is. Ugylátszik jól is keresett, mert legutóbb az a hír jött felőle, hogy megint együtt él Shirleyvel.

Gustav összeráncolta szemöldökét.

— Mért jött ide Nick? Mi az ördögöt csinált megint?

Magda összerándult. Bántotta Gustav hangja, ahogy öccséről beszélt. Szerette és sajnálta a fiút. Az első pillanatban tiltakozni akart Gustav modora ellen, de aztán lenyelte a veszekedésnek induló szót és hangja szelidre fordult:

— Nézze, Gustav, ne beszéljen így Nickről. Elvégre ha szerencsétlen is, mégis csak az öcsém. Inkább ígérje meg, hogy segíteni fog rajta. Ugy-e, megteszi?

— Miről van szó? — kérdezte Gustav kurtán.

— Nick nagy bajban van...

— Pénzt akar? — kérdezte Gustav. Hangjában valami eltitkolhatóan ingerültség csengett. Nyugtalanul vett elő egy doboz Camelt és rágyújtott.

Magda ránézett és kezdte sajnálni, hogy Gustavot beavatta az egész dologba. Az volt az érzése, hogy ebben az ügyben nem sokat várhat tőle.

Valóban, Magda jövődöbéli férje nem nagyon szívelte Nicket. Ingotag jellemnek, könnyelműnek és ostobának tartotta, aki elfecsérli életét, ahelyett, hogy a társadalomban pozícióra igyekeznék szert tenni. Mint például ő...

Maga elé fujta a füstöt és most már rideg rövidséggel kérdezte, mint aki szeretne tulesni az egész dolgon:

— Mennyivel lehetne segíteni rajta?

Magda csendesén ingatta fejét.

— Nemcsak pénzről van szó. Szegény fiul... Beteg is...

— Beteg?

Gustav hangjában némi kételkedés hangzott.

— Beteg — ismételte Magda határozottan és szomoruan — Nick tüdőbeteg egy félév óta... azonkívül... most...

Dadogott, kereste a szavakat, aztán lesütött fejjel és remegve mondta:

— Most menekül... attól fél, hogy letartóztatják...

És végül halkán kimondta, mintha valami köze volna a bünhöz.

— Sikkasztott...

Gustav felállt. Aztán újra visszaült.

— Hát ez az!

Arca hideg és merev volt. Magda közelebb húzódott hozzá.

— Gustav, kérem, magának meg kell mentenie Nicket. Maga biztosan tud tenni valamit az érdekében. Maga mindent el tud intézni... Nick nem rossz fiu, csak szerencsétlen...

És részletesen, de most már sebesen beszélve, ideges, gyors szavakkal, mintha mielőbb tul akarna esni rajta, elmondta az egész esetet, úgy, ahogy Nick-től hallotta. A fiu vissza akarta hódítani feleségét. Nagyön szerette Shirleyt, annak dacára, hogy az asszony hűtlen volt hozzá és amikor nem tudott elég pénzt adni neki, otthagya. Nick jól keresett a telkek eladásával, de mindez nem volt elég Shirleynek. Nick ekkor kétségbeesett szerelmében és elvakultságában, felhasználta azt a pénzt is, amit a cég számára kollektált be. A hiány egyre növekedett és Nick, hogy pótolni tudja, megpróbálkozott a lóversenyeken nyerni. De vesztett. A hiányzó összegek egyre nagyobbra dagadtak. Nick végül is már nem tudta a hiányt eltussolni és megszökött. Eleinte vidéken bujkált, de már minden pénze elfogyott. Nem bírta tovább...

— Most visszajött New Yorkba, hogy feladja, vagy megölje magát — fejezte be Magda megrendül-

ten.
ragy
men
koko

a ke
hetn

gelt,
mét
nem
előtt
ne é
mag
nye
érte
nem
Val
fize

szot
állt
bes
mél
dac

ten. Sötét szemében, a hosszú szempillák alatt, könny ragyogott. Ugy nézett Gustavra, mint akitől a megmentést várja. De a férfi nem felelt rögtön. Gondolkozott. Aztán szárazon kérdezte:

— Mennyi az elsikkasztott összeg?

— Tizenkétezer dollár.

— Ejha! Az öcskös jól bemászott!

— Gustav, kérem, segítsen rajta! Meg kell tennie a kedvemért! Hát nem érzi, hogy segítenie kell? ...

— Érzem, — de igazán nem tudom, hogy segíthetnék!

Gustav most már határozottan, gondosan mérlegelt, kerek mondatokban beszélt. Legfeljebb a védelmét vállalhatnám a bíróság előtt. Viszont egyáltalában nem találok kellemes helyzetnek, hogy esküvőnk előtt jövődöbeli sógoromat védjem. Magda, drágám, ne értsen félre. Ez nem von le semmit abból, amit maga iránt érzek. De azért Nick mégis csak beszenyenezi azt a nevet, amit maga is visel. Igazán nem is értem, hogy minek jött most ide? Bartoséktól már nem várhatott semmit. Miért kapaszkodott magába? Valószínűleg olyasfélét képzelt, hogy én fogom megfizetni az elsikkasztott pénzt helyette ...

Az ebédlő ajtaja felől a padló ropogása hallatszott. Gustav arrafelé fordította fejét. Az ajtóban ott állt Nick. Ugy látszik az ebédlőben hallgatta az egész beszélgetést. Csinos arcú, halvány fiu volt. Sötét szemében azonban, mely hasonlított a lány szeméhez, dacos szilajság villogott. Barna haja homlokába hullt,

az alsó ajka széléről fitymálóan lógott alá az oda-
ragadt, vékony cigaretta.

— Egy percig sem gondoltam, Mr. Lucas, hogy
maga fizeti meg helyettem a hiányzó összeget — szólt
gunyosan Gustav felé — annál mégis csak jobb em-
berismerő vagyok.

Magda ingerülten állt öccse elé.

— Nick, mondtam, hogy ne jöjj elő!

— Valóban jobban tette volna, ha nem jön elő —
tette hozzá hidegen Gustav és keresztbe rakta lábát a
fotelben — de ha már itt van, beszéljük meg a dolgo-
kat rendesen. Foglaljon helyet.

Fölényes gesztussal, mint aki otthon van, muta-
tott rá a heverőre. Nick mereven állt. Szája széléről
mozdulatlanul csüngött alá a cigaretta. Fanyar mo-
soly huzódott végig ajkán.

— Köszönöm.

Lassu léptekkel ment a „couch“-hoz és leült.

— Beszéljük meg józanul a dolgot — mondta
Gustav és mellényzsebébe mélyesztette ujjait. Arcára
olyan komolyság ült, mintha érezné, hogy ő most itt
→ ha nem is a bíróságot — de az egész polgári és er-
kölcsei világrendet képviseli.

Köhécselt, megreszelte torkát.

— Kezdjük azon, Nick, hogy én hivatalosan nem
veszem tudomásul a maga jelenlétét. Nem tehetem,
mert akkor nekem most a telefonhoz kellene lépnem
és felhivnom a rendőrséget.

Magda összeresztette és meghökkenve, csodálkozva

nézett a férfi arcába. Nick azonban mereven, mozdulatlan arccal hallgatott. Csak az ajka szélén csüngő cigaretta vége tüzesedett ki, ahogy felszitta.

— Legyünk csak tárgyilagosak — folytatta Gustav szenvtelenül — ha én nem adom magát a rendőrség kezére, illetve, ha ezt a beszélgetést nem követi az, hogy Nick önként feladja magát, akkor tulajdonképpen bűnpártolást követek el. Azért kell ilyen ridegen megállapítanom a tényeket, hogy maguk világosan lássák a helyzetet. Ne haragudják, Magda, de maguk tulajdonképpen még mind a ketten gyerekek, akik nincsenek teljesen tisztában a dolgokkal. Ha arról volna szó, hogy Nick innen egyenesen a rendőrségre megy jelentkezni, akkor adhatnék szakvéleményt, vagy ügyvédi tanácsot, de — bevallom — ezt sem örömet tenném. A helyzet rendkívül kényes számomra. Én ugyanis formailag még ügyvédi gyakorlatot folytatok, de — elárulhatom, — hogy pár nap múlva megkapom az egyik kerületi ügyészséget. Már most képzeljék el a helyzetemet, hogy én, aki pár nap múlva a vádhatóságot fogom képviselni...

Magda egyre csodálkozóbb, egyre zavarodottabb arccal nézett Mr. Lucasra. Most nem birta tovább, felszökkent helyéről.

— De Gustav, az Ég szerelmére, most nem a maga helyzetéről van szó. Azért vagyunk itt, hogy az öcsémet megmentjük...

Gustav türelemre intő mozdulatot tett.

— Magda, drágám, még nem fejeztem be. Hiszen

tudja, hogy a maga kedvéért sok mindent megtennék. De vázolni kellett helyzetemet, hogy megértsék, mi köti meg a kezemet. Mint ügyvéd és leendő ügyész, nem vállalkozom semmire Nick érdekében. Nem is volna értelme, mert aligha uszsa meg szárazon a dolgot, ha csak Bartosék vissza nem térítik helyette a tizenkétezer dollárt.

Magda csüggedten nézett maga elé.

— Charley bácsinak nincs pénze jelenleg...

— Akkor semmi értelme hogy Nick elfogassa magát — bölintott Gustav — már csak a családra való tekintettel sem. Azt, hogy megszökött, hamarabb elfelejtik, de a tárgyalás és a börtön sokkal több port ver fel. Nekem sem kellemes, ha beszennyezi annak a lánynak a nevét, aki rövidesen a feleségem lesz. Tehát én a menekülésnek csak egy módját látom. Azt, hogy Nick igyekszik minél előbb elhagyni az országot és többé nem teszi be ide lábát.

Nick levette szája széléről az elhamvadt vékony cigarettát.

— Köszönöm szépen. Ha hajóra szállok, annyi, mintha a rendőrségen jelentkezném. Rögtön letartóztatnak. Különben nincs is pénzem hajóra. Repülni sem repülhetek.

— Autón is mehet — vette át a szót Gustav fölényes, jóindulatot kifejező gesztussal — de értsük meg egymást, én most nem mint leendő ügyész, hanem mint magánember beszélek... Az autóm kint áll az udvaron, a garázs mellett. Természetesen nem

adom a beleegyezésemet ahhoz, hogy ellopja, de ha elhajt rajta ... nos, én nem veszem tudomásul, hogy ki vitte el...

A fiu meglepetten állt fel. Arca halványságát vékony pirossággal vonta be az éledő remény.

— Mr. Lucas ... maga ... igazán...?

Dadogott. Gustav újra bölintott.

— Ugy látszik, — mondta Nick halk zavarral, aminek némi bocsánatkérő jellege volt — maga mégsem egészen olyan, amilyennek gondoltam...

Magda öccse felé fordult.

— Látod, — mondta meleg pillantással, — te még nem ismered Gustavot...

Gustav felállt.

— Azt nem ajánlom, fiatalember — folytatta fensőbbes hangon —, hogy Kanada felé menjen. Az ottani rendőrséggel nehéz rendbe jönni. Könnyebb dolga lesz, ha Mexikóba megy. Messzebb van, de az Auburn jól megy, szép átlagsebességet érhet el vele...

Most már szinte atyai jóság fűtötte Gustav hangját.

— Lássá, Nick, maga fiatal, még korrigálhatja életét... Negyven órai hajtással elérheti a mexikói határt. Csak ne felejtse el minden ötszáz mérföld után olajat tétetni a gépbe, mert különben kiegészíti a golyós csapógyakat.

— Nem fogom elfelejteni.

— Mexikóban új életet kezdhet. Próbáljon idegen név alatt dolgozni és ha felküzdí magát s szerez

annyit, hogy visszafizetheti az elsikkasztott pénzt, még vissza is jöhet.

Nick arcát furcsa mosoly torzította el. Köhögés tört fel a torkából. Zsebkendőjét szájára szorította, de nem bírta visszafojtani a melléből kiszakadó hangokat. Egész teste rázkódott a köhögéstől. A zsebkendőn piros folt égett, amikor végül elvette szája elől.

Nick eltette a zsebkendőt és megint különösen mosolygott, mint aki tud valamit.

— Nem hiszem — mondta csendesen mellére mutatva —, hogy visszajövök még az életben.

Magda riadtan nézett rá. De aztán ő is mosolygott. Odalépett a fiuhoz és átölelte.

— Meg fogsz gyógyulni, Nick! Mexikóban biztosan meggyógyulsz... Már csak azért is el kell menned oda, hogy meggyógyulj...

— Akkor sietek — nevetett a fiu a lányra — már megyek is!

— Így nem mehetsz, hiszen nem is ettél. Hozzá sem nyúltál az ebédlőben a vacsorához. Egyél valamit. És bepakolok neked az utra szendvicseket...

Magda az ajtó felé indult, hogy a konyhába menjen.

Az ajtóban azonban megállt.

Valahonnan kintről dörrenés hangzott.

Tompán csattant és rövid kis visszhangot is vert. Mintha kívül — talán nem messze a háztól — egy fegyvert sütöttek volna el.

Magda összerezzent.

— Mi volt ez?

— Semmi — vélte Gustav. — Valószínűleg egy autó kereke pukkadtt ki valahol az uton.

A lányt azonban nem elégítette ki a válasz. Nyugtalan lett. Figyelt, hogy hall-e még valamit? Süket csend következett.

— Ugy hangzott, mintha puskából lőttek volna — mondta aztán zavartan.

Gustav fölényesen mosolygott.

— Dehogy, dehogy... Az egész másként hangzik. A maga képzelete tulságosan fel van izgatva, Magda. Azért képzel ilyesmit.

Ebben a pillanatban újabb csattanás hangzott kint, de most kettő egymásután. Azután még egy, ami úgy dörrent, mintha másfajta fegyverből lőtték volna ki.

Magda riadt csodálkozással nézett az ablak felé

— Ezek lövések...

Nick, aki eddig szótlanul figyelt, bólintott.

— Igen, ezek revolverlövések.

Magda szeme ijedten rebbent a fiura.

— Téged üldöznek, Nick? — kérdezte szorongva.

A fiu nyugodt maradt.

— Ugyan! Csacsiság! Ha engem üldöznének, akkor idejönnének egyenesen és nem lövöldöznének kint az éjszakában...

— Hát akkor mi lehet ez?

Most már Gustav arcára is nyugtalanság rajzolód-

dott. Hangja sokat vesztett határozott zengéséből, ahogy bizonytalanul motyogta:

— Talán gangszterek...?

Ez a gondolat azonban nem hatott rémitően Magdára. Nem is látszott valószínűnek. Bizonyos, hogy néhány lövés hangzott el kint. Talán szerelmi dráma játszódott le.

De gangszterek...?

Magda hitetlenkedve megrázta fejét.

Nem, a gangszterek nem jönnek ide! Mit keresnének itt, a csendes családi házak között? Itt nincsenek bankok, üzletek, semmi értékes zsákmány nincs errefelé, amiért érdemes volna nekik idejönni...

Különben is a gangszterek olyan lények, akikről az ember olvas a lapokban, regényekben, de a békés, mindennapi életben nem szerepelnek. Bizonyos, hogy léteznek, hiszen Magda már Pesten is folyton olvasott róluk az ujságokban, gondolta is, hogy Newyorkban fog látni néhányat belőlük, de itt csalódás érte e tekintetben. Továbbra is csak az ujságokban olvasott a gangszterekről, de nyomukat sem látta sehol. Tökéletes biztonsággal járhatott az utcákon, még éjjel sem molesztálta senki. Még csak a pénztárcáját sem lopták el a subwayban, ahogy megtörtént vele a pesti villamoson.

— Persze — jutott eszébe, mikor egyszer ilyenről gondolkozott — hiszen Budapest is világváros, ott is történik elég rablás, gyilkosság, mégsem látott

soha egyet sem ... Naivság volt azt képzelni, hogy Newyorkban majd gangsztereket lát ...

Most is nyugodtan figyelt. Több dörrenés nem hangzott kintről. Odafordult Nickhez.

— Van sajtunk a konyhában és nagyon jó vágott hus. Csinálok neked néhány szendvicset az utra. ... Jó lesz?

IV.

A ház előtt lépések hangzottak.

Aztán az előszoba felől tompa recsegés hallatszott, mint amikor valaki nekiveti vállát az ajtónak.

— Mi az? — kérdezte Magda elfuló lélegzettel. Gyomrán hideg reszketést érzett végigfutni.

— Megnézem — mondta Nick és az ajtó felé indult.

De nem jutott el odáig. Az ajtó ugyanis felnyílt és egy férfialak jelent meg a küszöbön. Az idegen bőrkabátot viselt és kezében sötéten ragyogó tárgyat tartott: revolvert, amelyet a szobában levők felé irányított.

— Maradjanak, ahol vannak — mondta az idegen száraz hangon.

Valami magára erőszakolt nyugalom tette hidegen félelmetessé hangját.

— Kezeket a fej fölé! Maradjanak csendben és nem lesz semmi baj!

Magda oldalt pillantott és látta, hogy Gustav keze reszketve emelkedik a levegőbe. Nick egyszerűen, mintha egész természetesen találná az ilyesmit, emelte fel lassan a kezét.

Magda szinte ájultan állt a helyén. Nem is érezte karjait a levegőben, mintha megbénultak volna.

Most vette csak észre, hogy a bőrkabátos mögött két-három sötét alak is áll az előszobában. Kellemetlen külsejű fickók voltak, olyanok, amilyenek a new-yorki kikötőben a rakodómunkások között láthatók. Az egyikén viseltes tengerészsapka volt, a másikon csak vastag, szövött trikó, de mind izmosnak látszottak.

A bőrkabátos kissé oldalt huzva száját, hátraszólt:
— Hozzátok az árut. Ezeket én elintézem.

Biztos, parancsoló hangja elárulta, hogy ő a vezér. A háta mögött állók megfordultak és eltűntek az előszoba homályában.

A bőrkabátos most egy lépéssel előbbre jött.

— Van maguknál fegyver?

Gustav felelni akart, de csak valami rekedt, artikulátlan nyögés jött ki a torkán és néma tagadással rázta a fejét.

Nick felelt helyette.

— Nincs fegyverünk... és pénz sincs a házban.

A bőrkabátos erre szó nélkül odalépett Gustavhoz és — anélkül, hogy revolverét leengedte volna — félkézzel gyorsan és ügyesen végigtapogatta ruháját.

Nem
lanul
M
állt, o
tán k
már v
hangz
—
semm
M
gett, o
rából
vakme
nem
hangj
száján
—
—
kabát
E
san az
—
— a g
—
M
Magda
pillan
nyebb

Nem talált nála fegyvert, erre Nickhez lépett, aki szótlanul tűrte a motozást.

Magda megremegett. A bőrkabátos most előtte állt, de nem nyult hozzá, csak erősen végignézte, aztán kissé lejjeb engedte revolverét és hangja most már valamivel természetesebben és megnyugtatóbban hangzott:

— Ne féltsék a pénzüket! Nem visünk el semmit!

Magdának megjött a hangja. Még mindig remegett, de az a zsibbasztó ijedtség, mely mintha a gyomrából áradt volna egész testébe, helyet adott valami vakmerő elszántságnak, mikor látta, hogy az idegen nem nyul hozzá. Szíve erősen vert és érezte, hogy hangja nem normális, ahogy fojtottan szaladt ki a száján:

— Mit akarnak?

— Mindjárt megmagyarázom — mondta a bőrkabátos — amint ráérek...

Ezt szárazon, minden guny nélkül mondta. Gyorsan az ablakhoz lépett, felszakította és kikiáltott rajta.

— Halló, fiuk! Gyorsan! Rakjátok le!

— Hová? — ordította kint egy hang a sötétben — a garázsba?

— Nem, a pincébe. Mozogjatok!

Mialatt a bőrkabátos az ablakon keresztül beszélt, Magda önkéntelenül élesen szemügyre vette. Kritikus pillanatokban az agy gyorsabban működik és érzékenyebben fogja fel a benyomásokat. A lány szeme,

mint egy fényképezőgép lencséje a magnéziumfény fellobbanásakor, tárgyilagos tisztasággal látta maga előtt ebben a pillanatban az idegent.

Még fiatal ember volt, talán harminc sem lehetett, de a borotvátlanlanság kissé öregebbnek mutatta arcát. A bőrkabát csak egy gombra volt begombolva s nyakánál az ing fel volt szakítva. Homlokát izzadság lepte el és sötét haja kócosan csüngött előre. Kalap nem volt a fején, ellenben egy összegyűrt tengerészsapka kandikált elő a bőrkabát zsebéből. Határozottan, gyorsan, energikusan mozgott. A parancsokat, amiket embereinek adott, barna szeme villogása kísérte. Bőre is barna volt, de ez nem a déli fajt jelentette; látszott arcán, hogy ezt a barnaságot csupán a levegőnek, a sós tenger fölött fújó szélnek és a napnak köszönhette.

A bőrkabátos most visszafordult az ablaktól. Magyarázóan, száraz hangon mondta a lány felé fordulva:

— Sajnálom, de kissé igénybe kell vennem a házukat. Alkoholt szállítottunk erre és letört a kosink...

Magda nem tudta, mit feleljen. A bőrkabátosra nézett, aki most már szinte udvariasan beszélt, olyasféle fenyegető udvariassággal, mint a tiszt, aki ellenséges területen rekvirál katonáinak szállást. Egy modulatot tett, ami azt jelentette, nagyon sajnálja, de kénytelen ilyen eszközökhöz nyulni.

Magdából mégis eltűnt minden félelem. Most

már
gon

— e
nyira
magá

— ti
kock

— D
nincs
A

moso
ság
dulat

—
ezt a
A

szott.
kabát
kabát
enged
nyert
M

—
lány

már volt bátorsága, hogy beszéljen. Vitatkozó hangon kérdezte:

— És ezért kellett revolverrel bejönni a házba?

A bőrkabátos csodálkozva nézett fel.

— Mi ez? — fejezte ki ez a csodálkozó pillantás — ez a lány még mindig nem érti a helyzetet? Anynyira járatlan az ilyen dolgokban? Vagy csak teszi magát ilyen naivnak? ...

— Nem érti? — mondta aztán kissé ingerülten — tiltott árut szállítunk. Csempészett alkoholt. Nem kockáztathattam meg, hogy visszautasítsanak.

— Bootleggerek? — kérdezte csodálkozva Magda.

— De hiszen úgy olvastam az ujságban, hogy már nincs prohibíció. Rég eltörölték a szesztilalmat ...

A bőrkabátos furcsa arcot vágott. Mintha valami mosolyféle játszadozott volna ajka körül ennyi naivság hallatára. Leengedte revolverét olyasféle mozdulattal, ami azt fejezte ki:

— Hogy magyarázzam meg ennek a lánynak ezt a dolgot?

A fotel mellől megkönnyebbült sóhajtás hallatszott. Gustav lélegzett fel, mikor látta, hogy a bőrkabátos leengedi végre a revolvert. És amikor a bőrkabátos zsebébe csusztatta a fegyvert, Gustav is leengedte kezét és ezzel a mozdulattal látszólag visszanyerte önuralmát is.

Magda felé fordult magyarázólag.

— Nincs szesztilalom — magyarázta Gustav a lány felé fordulva — de azért a bootleggerség nem

szünt meg, mert a kormány igen magas vámot vetett ki az alkoholra. Öt dollár az adó egy gallon alkoholra, vagyis egy dollár és huszonöt cent egy literre. Ezért érdemes csempészni. A tengeren — tizenkét mérföldre a parttól — sorba állnak a hajók tele áruval. Tizenkét mérföldnyire a parttól ugyanis megszűnik az amerikai joghatóság, ott már szabad a tenger, tehát ott állomásoznak. Onnan szállítják aztán a csempészek csónakon, motorosokon partra az árut, többnyire éjjel, nehogy a parti őrség elfogja őket.

A bőrkabátos bólintott. Gustav felé fordult és átható pillantással nézett rá.

— Nagyon értelmesen magyarázta meg a miss-nek. Maga micsoda?

— Ügyvéd — felelte Gustav komolyan és elhallgatott. Azt várta, hogy a bootlegger valami megjegyzést tesz erre. De a bőrkabátosra, ugylátszik, semmi benyomást sem tett az a felfedezés, hogy egy ügyvéddel áll szemközt. Gustav tehát újból megszólalt:

— Mondja kérem, miért volt szükségük erre a házra?

— Megtámadtak.

Gustavot nem elégítette ki ez a szüksézu válasz. Bátorságra kapva, tovább kérdezősködött, ideges érdeklődéssel, de vigyázva, nehogy ugy lássék, mintha felelősségre akarná vonni a revolverest.

— Ki támadta meg önöket?

— Jack. A Cápa.

— Mi? Cápa? — kérdezte elcsodálkozva Magda.

A bőrkabátos megint a lány felé fordult.

— Egy „hi-jacker“ támadott meg — mondta tehetetlenül, mint aki érzi, hogy ugyse értik meg, amit beszél — egy Jack nevezetű „hi-jacker“, akit általában a Cápa néven emlegetnek, mert olyan nagy és vérszomjas, mint a cápa.

Magda felvonta szemöldökét. Látszott arcán, hogy igyekszik megérteni a dolgokat, de nem igen sikerül neki.

— Hi-jacker?

A bőrkabátos fejével intett Gustavnak, aki úgy állt kettejük között, mint a tolmács. Gustav megértette a mozdulatot és engedelmesen kezdte magyarázni:

— A hi-jacker az, aki az alkoholcsempészeket fosztogatja. Minthogy az alkoholcsempészet törvényen kívül áll, a hi-jacker jól tudja, hogy a csempész nem kaphat a törvénytől védelmet, nem hívhat rendőrt, nem mehet panaszra a hatóságokhoz, tehát megtámadja a csempészt és elveszi tőle az árut, amit a csempész életveszéllyel szállít a hajókról a partra. A hi-jacker a modern idők kalóza.

Gustav elhallgatott, nagy lélegzetet vett, aztán zavartan a bőrkabátos felé fordult.

— Csak azt nem értem magam sem, hogy miért van szükségük erre a házra?

— Mondtam már, hogy a Cápa megtámadott bennünket. Utána lőttek a kocsinknak. Az egyik mellékuton sikerült megugrani előlük. Behajtottunk a

mellékuton, míg ők tovább üldöztek a főuton. Csak itt a fordulónál vettük észre, hogy a lövések mégis kárt tettek a kocsiban. Az egyik golyó keresztülfurta a benzintartályt. Nem mehettünk tovább. Nem állhattunk az uton egész éjjel, mert biztos, hogy reggelig vagy a szövetségi rendőrök csipnek el, vagy a Cápa talál ránk. Azért határoztam el, hogy berakodunk ide a házba, míg a teherautónkat rendbe tudjuk hozni és tovább mehetünk.

Gustavon a bőrkabátos elbeszélése alatt különös változás ment végbe. Idegei ugylátszik kissé megnyugodtak, a sápadtság eltűnt arcáról, már keze sem remegett és szája körül határozott vonások jelentek meg.

Csak attól félünk, amit nem ismerünk. A helyzet most már világos volt, Gustav mindent tudott, látta, hogy nem forog életveszélyben és ez erőt adott neki ahhoz, hogy felvegye a harcot a betolakodottakkal.

Megigazította csiptetőjét és felvetette fejét. Most már a jövődöbéli kerületi ügyész volt egész magatartásában. Száraz, fensőbbes hangon kérdezte a bőrkabátostól:

— És nem gondolt arra, barátom, hogy ez magánlaksértés?

A bőrkabátos ajka körül különös mosoly jelent meg.

— Ha magára irányítanak egy gépfegyvert és kénytelen bemenekülni egy házba, magának sem fog eszébe jutni, hogy magánlaksértést követ-e el.

— A körülmények menthetik az eljárást, de nem változtatják meg a tényt, hogy amit elkövetett, az magánlaksértés — felelte vissza ridegen Gustav.

Most már elemében érezte magát. Szóharcban ő az erősebb, ha ilyen fegyverekkel folytatják a párviadalt, akkor hamarosan leteríti a bőrkabátost. Főlényesen, nagy lélegzetet véve kezdett bele hosszabb szónoklatba.

— A büntetőtörvénykönyv 348-ik paragrafusára szerint...

A bőrkabátos azonban nem hagyta végigbeszélni. Szárazon, gyilkos rövidséggel közbevágott:

— Nem vagyok kíváncsi a paragrafusaira!

Olyan komor fenyegetés volt hangjában, hogy Gustav ijedten nyelte le, amit még mondani akart. Pedig sok minden gyült össze szívében, amit szeretett volna kibökölni. Mégis csak hallatlan, hogy ezek a gazemberek berontanak ide, egy békés brooklyni polgári házba és megzavarják a háziak nyugalma! A törvénytisztelő polgár otthon ül azzal a nyugalommal, amit becsülete ad neki s azt hiszi, hogy semmi baj nem érheti, amikor a bünhullám becsap házába, mint az árvíz és előnti szennyel, piszokkal. És megfojtással fenyegeti. Ez ellen tenni kell valamit, még pedig sürgősen. A hatóságoknak össze kell fogni a polgári társadalommal...

Gustav érezte, hogy gondolatai elkalandoznak. Mindez nagyon szépen fog hangzani, mikor egy küldöttség élén elmondja, de a jelen pillanatban nem

sokat használna neki, ha elmondaná a bőrkabátos előtt.

Most már nem léphet fel erélyesen. Az első pilanatban — dacára, hogy revolvert szegeztek mellé — kellett volna a törvényre hivatkoznia, eszébe juttatni a bootleggernek, hogy milyen megtorlás jár ilyesmiért és kiutasítani a házból. Ez hősiecs cselekedet lett volna és megszerezte volna számára Magda bámulatát. Láttá volna, hogy a férfi, akinek a felesége lesz, meg tudja védelmezni az egész világ ellen. Az ilyen romantikus számárság nagyon hat a fiatal nőkre.

Gustav sajnálta, hogy mindez nem rögtön jutott eszébe, mikor a bőrkabátos belépett. Mindenesetre kár, hogy elszalasztotta az alkalmat, amikor hősként szerepelhetett volna a lány előtt. Csak a revolver nem lett volna ennél a bitang bootleggernél. De hát ki tudhatta még akkor, hogy nem fog löni?

A bőrkabátos ezalatt ismét az ablakhoz lépett és kikiáltott rajta:

— Készen lesztek már azzal a lerakodással?

Hallatszott, ahogy kint a kavicsos uton ládákat cipelnek és hordókat görgetnek. Kellemetlen, rekedt hang felelt:

— Mindjárt készen leszünk, Johny.

— Tehát Johny a neve... — gondolta magában Magda.

Johny, a bőrkabátos, mégegyszer kikiáltott az udvarra:

— Jó lesz, ha elvégzitek, mielőtt a Cápa rátok találna.

Azután becsapta az ablakot.

Magda elhalványodott, amikor a bőrkabátos utolsó szavait hallotta. Nyugtalanul kérdezte:

— Gondolja, hogy a hi-jacker, az a Cápa, vagy micsoda, maguk után jön ide is?

A bőrkabátos higgadtan felelte:

— Valószínű, hogy keresni fog. Ha nem talál meg a főuton, rá fog jönni, hogy a mellékuton menekültünk el. A kifolyt benzin nyomán könnyen ide-találhat. Azonkívül meglátja kocsinkat is, amely ott van, kint az árokban, ahová befordultunk s ahonnan reggel előtt aligha tudjuk kihuzni.

— Dehát akkor mi lesz?

— Felvesszük vele a harcot.

— Itt? — kérdezte Magda rémülten.

— Igen.

Gustav most megmozdult. Hőség futott végig egész testén. Van olyan pillanat, mikor az ember agyát elborítja a vér, mikor nem törődve az élet-veszéllyel, berohan az égő házba, vagy mikor a katona kiugrik a fedezékből az ellenség pergőtüze alatt.

Gustav úgy érezte e pillanatban, hogy képes lenne valami eszeveszett cselekedetre. Felállt és összegombolta kabátját, mint aki nagy beszédre készül.

— Azt akarja ezzel mondani, hogy itt akarnak lövöldözni? Ártatlan emberéleteket akarnak maguk veszélyeztetni? Ha mindenáron lövöldözni akarnak,

lövöldözzenek kint a szabadban. Mért nem vette fel ott a harcot?

— Mert többen vannak, mint mi vagyunk — felelte a bootlegger hidegen — gépfegyverük is van, nekünk pedig nincsen.

— Semmi közöm mindehhez! — kiáltotta most Gustav felindultan. — Tiltakozom az ellen, hogy igénybevegyék ezt a házat a maguk aljas és törvénytelen céljaira...

Kigombolta kabátját, mert az előbb, izgalmában, tévesen gombolta be és szenvedélyesen beszélt tovább. Most már megindult torkán a szóáradat, úgy látszott, nincs hatalom, amely elhallgattassa.

— Ha meg akarják ölni egymást, ez a maguk dolga. Semmi kifogásom ellene, hogy egymást gyilkolják, bár a törvény tiltja az emberélet elpusztítását, még ha az olyan káros és haszontalan is, mint a magáé és azé a Cápáé, vagy micsodáé... De semmi-estre sem türhetem tiltakozás nélkül azt, hogy fel-
duljanak egy tisztas családi tüzhelyet, törvénytisztelő emberek életét veszélyeztessék és...

A bőrkabátos azonban mintha nem is hallotta volna, amit Gustav beszélt. Ismét odalépett az ablakhoz.

— Lerakodtatok? — kiáltott ki.

— Igen — felelte kívülről egy mély hang.

— Akkor vonuljatok a garázshoz. Lapuljatok meg a sötétben. Oltsátok el a kocsni lámpáit. Ha a Cápá megjelenik, ne mozduljatok, hátha nem vesz

észre a sötétben. Csak akkor löjjetek, ha a Cápa em-
herei elkezdenek tüzelni. De akkor ne sajnáljátok
tőlük a golyót!

Gustav dermedten elhallgatott. A szobában kinos
csend lett. Magda az öccsére nézett, aki mindeztideig
szótlanul állt a kerevet mellett. Most leült és egy
cigarettát sodort magának, amit lassan meggyújtott.
De látszott rajta, hogy egy cseppet sem nyugodt.

Magda szeme a bőrkabátosra vándorolt. Köze-
lebb lépett hozzá és halkán szólt:

— Mondja... nem volna egyszerűbb, ha átad-
nák a Cápának az árujukat?

A bootlegger elfordult. Nem nézett a lány arcába,
kerülte pillantását. Rosszkedvűen dűnnyögte:

— Elveszi a Cápa magától is.

— Ugy értem, hogy ezáltal elkerülhetnék a
harcot.

— A Cápával nem lehet elkerülni a harcot —
felelte a bootlegger mogorván — a Cápa most már
nemcsak rabolni, hanem ölni is akar.

— Ölni? — rebegte Magda. Elhalványodott.

— A Cápa pályázik rám — mondta a bootlegger
egyszerűen, de olyan komolyan, hogy a szavak alatt
érezni lehetett a félelmetes igazságot — már ötször
hoztam át a vonalon százezer dollárnál nagyobb ér-
tékű alkoholt, anélkül, hogy a Cápa bármit is zsák-
mányolhatott volna. Legutóbb üzenetet küldött, hogy
végez velem, ha legközelebb a kezébe kerülök...

— Ez életveszélyes fenyegetés — szólt közbe

Gustav — lássa, már emiatt is el lehetne járni a Cápa ellen, ha maga a törvény oltalma alatt állna!

A bootlegger Gustav felé fordította sötét szemét.

— Nem kérek a törvény oltalmából — mondta megvetően — én saját oltalmam alatt állok!

Gustav arca ekkor hirtelen homlokáig elvörösödött, mintha lángnyelv perzselte volna végig. A bátorság, amit a harag is szitott, egyszerre fellobbant benne és az asztalhoz ugrott.

— Én pedig a törvény oltalmát veszem igénybe maga és a Cápa ellen! — kiáltotta heroikusan és már fel is kapta a telefonkagylót. Csak egy számot rántott meg a tárcsán, a nullát, melyre a newyorki központ mindig jelentkezik. És belekiáltott a kagylóba:

— Segítség! Rendőrség! Támadás!

Tudta, hogy a telefonközpont ilyen esetekben pillanatok alatt intézkedik. Megadja a rendőrségnek a veszélyben lévők címét, a rendőrség rádión leadja a hírt és a rádióval felszerelt cirkáló rendőrautók pillanatok alatt itt teremhetnek.

A bootlegger nyugodtan állt és nézte Gustavot.

— Ne bolondozzék azzal a telefonnal. Az emberek elvágják a telefondrótokat, mielőtt bejöttünk a házba... Maradjanak csendben. Egyikük se hagyja el a szobát, amíg nem engedem. Itt most én parancsolok. Ebben a szobában éghet a villany, de a ház többi részében nem szabad világosságnak lennie. Megértették?

Gustav kezéből csüggedten esett ki a telefon-

kagyló. Némán, remegő ujjakkal markolta meg egy karosszék karfáját és kábultan ereszkedett le a székbe.

Magda üres tekintettel meredt maga elé. Fülében ott zsongtak a bőrkabátos szavai, de olyan valószínűtlennek tunktek fel előtte, mintha álmában hallaná őket.

Nem is lehet igaz, ami itt történik vele. Hiszen tegnapig olyan barátságos, olyan biztonságos volt minden. Olyan csendes volt az egész élet ma estig, el se lehetett képzelni, hogy pár óra alatt így feldulják.

Mindez nem is lehet igaz. Ilyesmi nem történhetik vele. Ez nem valóság, csak egy félórás, rossz álom. Valami filmtörténetbe, vagy regénybe szédült el, amibe este nagyon beleélte magát.

Nem, ő nem regényhősnő, nem lehet, hiszen ő Bartos Magda, Miss Bartos, Budapestről, aki véletlenül került ki Amerikába.

Most hirtelen még az a két év is, amit Amerikában töltött, egészen valószínűtlennek tűnt előtte. Nagybátyja, nagynénje, a brooklyni ház elsüllyedt körülötte és mint aki rettenetes erőfeszítéssel fel akar ébredni egy bolond álomból, ismét Budapesten látta magát. A megunt, nyugalmas, civilizált, léha, kedves Pesten... Ott ül az Omniában és izgalmas érdeklődéssel nézi a mozivásznon szédülten pergő eseményeket...

Aztán világosság lesz és fülébe süvit egy éneklő, vékony hang:

— Csokoládét, savanyucukrot tessék!...

Valaki a szomszéd zsöllyéből beszélni kezd hozzá. Biztos, meg akar ismerkedni vele. Valami jampec...

— Jampec — gondolta magában Magda és vilámló szemmel nézett a férfire. Hirtelen tágranyilt a szeme: a bőrkabátost látta maga előtt.

És egyszerre szíven ütötte a valóság, mint akit éles testi fájdalom figyelmeztet arra, hogy nem álmodik. Nem, a bőrkabátosra mégsem lehet azt mondani pesti argóval, hogy jampec. Ott állt az ablak mellett, borostásan, csapzott hajjal, szétvetett lábakkal és töltényeket rakott revolverébe.

V.

Nick felállt a pamlagról.

Szeme különös fényben csillogott. Volt valami ebben a zavaros nézésben a csapdába került állat félelméből, dühéből, mindenáron menekülni-akarásából. Ahogy tekintetét a bőrkabátosra szegezte, ahogy körülnézett a szobában, az ajtót, majd az ablakot méregetve, nyilvánvaló volt, hogy nem törődik a többiekkel, nem érdekli más, mint saját helyzete.

A lány, mintha kitalálta volna öccse gondolatait, ránézett, ijedten és kérlelőn:

— Nick, maradj nyugodtan. Ne csinálj bolondságot — mondta ez a pillantás.

A fiu elkapta szemét hugáról. Halvány arcán, ajkai körül dacos vonás jelent meg, mint az elkényeztetett gyerekeknek. Oh, persze! Hiszen Magda is kényelmetlen helyzetben van, bizonyos, hogy nem kellemes a dolog, de hát nem lesz belőle semmi baj. Idegenek tolakodtak be a házba, de végeredményben nem akarnak sem ölni, sem rabolni, csak éppen mozgási szabadságukban gátolják a háziakat. Viszont számára e pillanatban a mozgási szabadság a legfontosabb, a mozgási szabadság jelenti az életet. Ma éjszaka még nem üldözik a sikkasztásért, még menekülhet. Minden óráért, percért kár!

Nick levette két ujjával szája széléről a csutkáig égett cigarettát és az asztalhoz lépett, ahol megfojtotta a vízzel telt hamutartóban. Aztán a Johnynak nevezett bőrkabátos felé fordult:

— Nekem el kell mennem innen — mondta.

Hangja halk volt, rekedtes, de olyan izgalom csendült ki belőle, hogy a másik egy pillanatig meglepetve nézett rá. Mintha kérdezni akart volna valamit. De aztán megrázta fejét.

— Nem lehet — mondta szárazon — nem engedhetem, hogy bárki elhagyja a házat. Nem ismerem magukat és nem kockáztathatom, hogy bárkit értesítsenek kinn arról, ami itt benn történik.

A leányra nézett.

— Sajnálom — tette hozzá enyhébben, de rögtön utána hideg guny vegyült pillantásába, mikor látta, hogy Gustav meg akar szólalni — az ügyvéd

ur majd intézkedhetik, ha elmentünk. Akkor megteheti a megtorló lépéseket.

Gustav felelni akart, de aztán meggondolta magát. Nick tétován nézett maga elé és lassan megindult az ebédlő ajtaja felé. A szeszcsempész hangja azonban megállította:

— Hová megy?

A fiu megrázta a fejét és elsimitotta homlokába hulló haját. Magda látta, csak időt akart nyerni ezzel a mozdulattal, hogy valami hazugságot kitaláljon. Ismerte öccsét, emlékezett rá, hogy kiskorában is, mikor valami csinyt követett el és tetten érték, ilyen mozdulatot tett, mielőtt föllenteni kezdett volna. De azok ártatlan dolgok voltak! Most azonban Nick életéről van szó, a szabadságáról, arról, hogy megmeneküljön a szegyénytől, a börtöntől...

A lány szíve egyszerre megtelt szánnalommal és szorongással. Mikor betörték a házba, az első pillanatok rémületében egész megfélemedezett Nick helyzetéről. De most már nem félt annyira és újra lelkére nehezedett az öccséért való aggodás. Világos, hogy Nicknek menekülnie kell! Az udvaron kívül áll Gustav autója, amin eljuthat a határig.

Nick a bőrkabátoshoz fordult:

— Ugy emlékszem, az előbb azt mondta, hogy oltsuk el a többi szobában a lámpákat. Az ebédlőben is ég a villany. El akartam oltani...

— Azt megteheti.

A fiu elérte az ajtót. Mielőtt kiment a szobából,

az u
A lán
zudot
hátsó
varra
vág a
guldv

A
után.
Nicke
resztü

F
az in
semm

A
—

lemér
N
akarn

— N

kabá
a sö

reim

fordu

Go

az utolsó pillanatban még Magda felé villant szeme. A lány hosszan nézett utána. Tudta, hogy a fiu hazudott. Tudta, hogy az ebédlőből — a konyhán és a hátsó kijáráson keresztül — ki fog surranni az udvarra, ahol beül az autóba, Gustav autójába és neki-vág a sötétségnek. Menekülni fog az éjszakában, száguldva fog rohanni a határ felé. Jaj, csak elérje...

Anyás aggodalommal nézett a becsukódott ajtó után. Könnyes szájalommal kísérté képzeletében Nicket az ebédlőn, a konyhán, a hátsó kis ajtón keresztül az autóig. Valószínűleg most ér oda.

Figyelte az autó zaját. Most kellene felhangzani az induló motor zugásának. De nem hallatszik semmi!...

A bőrkabátos hangja riasztotta fel.

— Az a fiatalember már visszajöhetne. Az a véleményem, hogy már elolthatta a lámpákat azóta.

Magda a bőrkabátosra nézett, mintha kérlelni akarná.

— Ne nyugtalankodjék miatta — mondta lágyan — Nick az öcsém és... és...

Még mondani szeretett volna valamit, de a bőrkabátos az ablakhoz lépett és nyugtalanul meredt ki a sötétbe.

— Nem hallok semmit. Ugy látszik, az emberek alszanak azzal a kirakodással!

Kifelé indult, de megállt az ajtóban és visszafordult.

— Maradjanak itt a szobában és maradjanak

csendben — mondta szárazon és komor pillantással, amely egyszerre szegeződött a lányra és az ügyvédre. Az utolsó fenyegető szavak azonban mintha egyenesen csak Gustav felé szálltak volna.

— Remélem, megértettük egymást!

Magda felsóhajtott, mikor a bőrkabátos kiment és becsukódott mögötte az ajtó. Végre egyedül voltak a szobában, most megint maguk között voltak, mint mielőtt ezek a különös emberek betörték a házba. Végre megszabadultak a bőrkabátos nyomasztó jelenlététől, de ez nem jelentett enyhülést. Egy órával ezelőtt Magda még úgy érezte, hogy otthon van ebben a házban. Most az volt az érzése, hogy börtönben van. Nem szabad elhagynia a szobát, pedig reszket a türelmetlenségtől, annyira szeretné tudni, hogy mi történik kint! Mi van Nickkel?

— Oh, Nick! Szegény, könnyelmű, szerencsétlen fiú...

Magda e pillanatig valahogy csak tartotta magát. A büszkeség egyben bátorságot öntött belé és a bőrkabátos előtt nem adta jelét ijedelmének. Most azonban egyszerre összeroppant. A reakció beállt nála, a pattanásig feszült idegek elernyedtek és egész testében reszketni kezdett. Lehanyatlott a pamlagra, sápadtan gyürte zsebkendőjét és szeme sarkán könny csillant meg.

— De hiszen ez örülség! Mi történik itt? Mi lesz ebből?

— Nyugodjék meg — felelte Gustav.

Ő reá a bőrkabátos távozása egész más hatást tett.

Gustav egyszerre visszanyerte arcszínét, megszozott mozdulatait, hangja nyugodtságát. Kiegyenesedett, magabizón és fölényesen huzta ki magát, leült a pamlagra Magda mellé és mintha beteg gyermekhez beszélne, akit becézni kell, hogy jól viselje magát, megpaskolta a lány kezét.

— Csak nyugodtan, kedves! Nincs mitől félni. Ezek törvényen kívüli emberek, a társadalom salakja, söpredéke, de nem akarnak ők sem feleslegesen vért ontani. Kicsit fantasztikus az egész, kissé hirtelen törtek ide be, mint mikor a kanális eldugul valahol és kiönt. Megértem, hogy magának, akinek sosem volt alkalmja látni az amerikai életnek ezt az oldalát, feldulja az ilyesmi az idegeit. De nincs mit félnie, kedves. Hiszen nincs egyedül.

Megszorította Magda kezét. A leány keze jéghideg volt és csak bágyadtan, reflexmozgásszerűen szorította vissza Gustav kezét.

— Nem félek.

— Nem is szabad.

— De Nick! Mi lesz vele? Aggódok Nick miatt.

— Ne gyötörje magát miatta.

— Szegény fiu... most nem tud elmenni...

— Ne féltse őt. Azóta bizonyára már árkon, bokron tul van.

Magda felelet helyett elhalványodva ugrott fel.

— Mi ez? ... Hallotta ezt?

Gyors egymásutánban két csattanás hallatszott kívülről. Félreismerhetetlenül fegyverdörrenés volt, két egymást követő lövés, mely valahol egészen közel — valószínűleg kint az udvaron — robbant bele a csendben és sötétbe.

— Mi volt ez? — suttogta — talán...?

Nem merte kimondani, amit gondolt. Ajka reszelt. Pillantása riadtan, kétségbeesetten keresett menedéket Gustávnál, aki ijedten motyogta:

— Nyugalom... nyugalom...!

Az ajtó kicsapódott. A bőrkabátos lépett a szobába. Utána a gyapjutríkós legény jött be és ájult testet vonszolt karjaiban. A gyapjutríkó véres volt az ájult ember vállából patakzó vértől...

Magda ránézett a vérző emberre. Láta a halvány arcot, a homlokba csüngő haját! Öklét szája elé kapta, fogai közé szorította, hogy visszafojtsa a sikolyát.

— Nick... mit tettek veled...? Ó, Nick!

A bőrkabátos hidegen vállat vont.

— Sajnálom, de nem tehetek róla. Ki akart szökni a házból. Megmondtam előre, hogy senki nem hagyhatja el a házat.

— Gyilkos! — mondta a lány.

Arcát forró vérhullám festette vörösre.

— Gyilkos, gyilkos! — mondta másodszor, harmadszor is, egyre emelkedő hangon, zokogásba fulva, hisztérikus sikoltással és fehér, kis keze előre-

meredt körmökkel, tébolyodott céltalansággal kapott a bőrkabátos arcába.

Érezte, hogy kemény karok ragadják meg. Szeme előtt a táncoló vörös foltok sötét köddé válnak. És egyszerre fekete lesz előtte az egész világ.

VI.

Magda felnyitotta szemét.

A pamlagon feküdt. A szoba tárgyai homályos ködben usztak előtte és ez a köd csak lassan tisztult. Kissé felemelte fejét és a szoba távoli sarkába nézett. Ott szokott állni a könyvszekrény.

Igen, most is ott áll. És a könyvszekrény mellett a nagy, támlás karosszék. A karosszékben pedig idegen férfi ül.

— Ki ez az idegen férfi? — csodálkozik magában Magda.

Azután megismeri. Hiszen ez Gustav! Mért tűnik neki annyira idegennek? Persze, mert nem tudta, hogy szeme — amelyet Magda most lát először szemüveg nélkül — oly vörös...

Gustav észreveszi magán a lány tekintetét és megrezzen. Gyorsan törölgetni kezdi szemüvegét. Azután felteszi a csiptetőt az orrára és merev tekintettel néz maga elé.

Magda pillantása most a szoba másik sarkába siklik. Ott világosabb van. A gombaalku, sárga ernyőjű állólámpa két férfire szórja fényét.

Az egyik Johny, a bőrkabátos csempész. A másik férfi ingujjban van. De hiszen ez Nick, az öccse.

Nick inge fel van hasítva, balkarján és válla körül hevenyészett kötés, amelyen átpiroslik a vér...

Magda felugrik a pamlagról.

— Nick! Nick! Mi történt?

A fiu megfordul és mosolyog. Lehet, hogy fáj a válla, de azért mégis mosolyog, hogy megnyugtassa a lányt.

— Már semmi bajom, Magdi.

Jobb kezével Johnyra mutat, a csempészre.

— Ő kötözött be.

— Igen. De előbb beléd lőtt egy golyót.

— Nem ő lőtt rám.

— Hát akkor miért nem szól? — csodálkozik magában Magda és egyszerre átfut agyán minden. Eszébe jut, hogy rátámadt a bőrkabátosra, gyilkosnak nevezte, kézzel, körömmel vágott az arcába. Abban a pillanatban tépni, harapni akarta, meg tudta volna ölni! És a férfi még csak nem is védekezett. Mért nem szólt rögtön? Mért nem mentegetődzött?

Most szinte kellemesnek tűnt fel előtte Johny hangja, amikor megszólalt:

— Sajnálom, de megtörtént. Az embereim lőttek utána. Parancsuk volt, hogy senki sem hagyhatja el a házat. Az emberek nem tudhatták, hogy az öcskös csak sétálni akart...

A kötés készen volt. Nick nehézkesen felhuzta rá a kabátot. Magda felállt a pamlagról és odament

hozzájuk. Johnny most úgy tűnt fel előtte, mintha egész más ember lenne, mint eddig. Eddig csak a bőrkabátot látta, amelynek zsebéből kilóg a sapka, a sötét, csapzott haját, a leburnult, kemény arcot és kezében — ahogy első pillanatban belépett — a revolvért. Most nem látta a bőrkabátot és a revolvért, most csak a barna szemet látta, amely nyíltan és komolyan nézett rá. Most azt vette észre, hogy egy embert lát maga előtt, akihez kezd bizalma lenni.

— Az öcsém nem sétálni akart — fordult hozzá megértést váró arccal. — Nicknek el kell mennie innen... el kell mennie... értse meg... még ma éjjel...

Az utolsó szavakat szinte suttogva, de sürgetően lehelte. Johnny elfordult tőle. Nickre nézett fürkészve.

— Mért kell olyan sürgősen elmenne innen magának? Üldözik?

— Igen, ha tudni akarja — mondta Nick dacosan.

A harmadik férfi — Gustav — nem szólt a beszélgetésbe. Az öblös karosszékekben ült a szoba másik sarkában, mint akire nem tartozik az ügy. Az arcán felszikkadtak az előbbeni elgyöngülés jelei és összézárt, keskeny ajka megvetést fejezett ki. Pillantása a szemközt lévő fal egyik puszta pontja felé irányult, makacsul és ridegen.

— Magának megmondhatom, maga nem fog feljelenteni — folytatta Nick a csempész felé fordulva

— idegen pénzeket költöttem el. Sikkasztottam. Nem is milliókat. Csak tizenkétezer dollárt.

Johny a könyvszekrény mellett gubbasztó Gustavra nézett.

— Ott az ügyvéd ur! Ő nem tudja kihuzni a hinárból?

Gustav felállt és kiegyenesedett. A mozdulat, ahogy egyik kezével a szék karfáját fogta, ahogy a másik karját előrelelendítette, méltóságteljes volt.

— Tiltakozom — kiáltotta érces hangon. Látszott rajta, hogy tekintélyét védi.

— Tiltakozom, hogy engem bevonjanak ebbe a tárgyalásba.

— De hiszen a mesterségéhez tartozik — nézett rá derülten a csempész.

— Téved. Én ügyvéd vagyok és kriminális ügyeket is vállalok, de ez nem jelenti azt, hogy a gonosztevők cinkosa vagyok. Én nem csempészek alkoholt, nem sikkasztok, nem török be magánlakásba és nem használok fegyvert.

John nyugodtan nézett a felhevült ügyvédre.

— Nem állítottam ezeket magáról. De az, hogy tiltakozik ellene, bizonyítja, hogy van valami alapja ennek a vádnak. Különben a multkor olvastam egy értekezést egyik híres kollégájától, Clarence Darrowtól, aki már teljesen abbahagyta a működést és áttért a társadalomtudományra. Az azt állítja, hogy a kriminalista ügyvéd pszichózisa ugyanaz, mint a gonosztevőé.

—
nem a
fel arra
enyhítse
enyhe
után vo
védem,

—
a mási
vényből
az ura
Ezért v
a magá
ban bü
egy em

Ma
natig s
ményel
egymás
hogy a
lázotts
magát
az is,
család
Vajjon
kocká

N
—
Idead

— Ostobaság. Amikor a bűnöst védem, akkor nem a bűnt pártolom, csak jogi tudásomat használok fel arra, hogy a bűnössel szemben a törvény szigorát enyhítem. Ezt is abban a reményben teszem, hogy az enyhe büntetés a bűnös megjavulását fogja maga után vonni, tehát tulajdonképpen ekkor sem a bűnöst védem, hanem a társadalom érdekét szolgálom.

— Nem a társadalom érdekét szolgálja — felelte a másik nyugodtan — amikor üzletet csinál a törvényből. Aminthogy maguk a törvények is elsősorban az uralmon levők érdekeit védik, a pénzt, a tőkét. Ezért van az, hogy egy darab kenyér ellopását, szóval a magántulajdon legkisebb megsértését is szigorubban büntetik, mintha valakinek beverem a fejét, azaz egy embertársamnak testi épségét veszélyeztetem.

Magda szótlanul nézte a vitatkozókat. Egy pillanatig szinte elfelejtkezett a furcsa és különös körülményekről, amelyek között ez a két ember összekerült egymással. Meglepetten állapította meg magában, hogy a szeszcsempésznek valószínűleg van némi iskolázottsága, mert nyelvtanilag szabályosan fejezi ki magát és gondolkodásában is van logika. Lehet ugyan az is, hogy sajátmagától művelődött ki. Esetleg jobb családból származott és jobb napokat is látott valaha. Vajjon mi hajthatta rá, hogy ilyen törvénytelen és kockázatos uton keresse megélhetését...

Nick pártfogásába vette Gustavot.

— Hagyja békén. Ő igenis segíteni akart rajtam. Ideadta kocsiját, hogy eljuthassak vele a határig.

— Azt az Auburn autót, ami kint áll? — kérdezte John.

— Igen.

Gustav ideges mozdulatot tett.

— Nem adtam oda. Ez bűnpártolás lett volna. Ne zavarjuk össze a fogalmakat. Csak céloztam arra a lehetőségre, hogy ha valaki elhajtáná a kocsimat, aligha futhatnék gyalog utána.

John furcsa mosollyal nézett rá.

— Szóval, nem sokat törődött volna vele, ha ez a fiatalember ellopta volna a kocsiját?

— Ugy van.

— És miért?

— Miattam tette — szólt közbe a lány — az én kérésemre. Hogy megmentse az öcsémet...

John gondolkozva huzta össze szemét. Mintha nem is hallotta volna a lány szavait. Aztán Gustavhoz fordult.

— Mennyire volt biztosítva a kocsija lopás ellen?

— Az nem tartozik ide — felelte habozva Gustav, majd sértődötten felkiáltott — különben is, mit val-lat engem?

John közelebb lépett és fenyegető komorsággal kérdezte újra.

— Feleljen. Mennyire volt biztosítva?

Gustav szeretett volna újra és még erőlyesebben tiltakozni a kérdés ellen, de nem mert. Nem fog oda-állni egy fegyveres emberrel vitatkozni!

— Tudhatná — mondta végül — hogy minden

rendes
den ko
sitani t

fel Nic
uj koc
saságh

irta vo
volna
lopással

ilyesm
kiáltot

É
szólt s
lehetet

J

előbb
utköz

határ

rendes embernek be van biztosítva a kocsija. Minden kocsit, amit ujonnan vesznek, be szoktak biztosítani teljes értékére...

— Most már értem nagylelkűségét — nevetett fel Nick keserűen — szóval maga szeretett volna egy új kocsit! Holnap már szaladt volna a biztosító társasághoz jelenteni, hogy ellopták a kocsiját.

— Dehogyan szaladtam volna.

— Jó, nem szaladt volna. Az nem előkelő. Megírta volna ajánlott levélben. Talán meg is nevezte volna a tolvajt. Nekem már ugyanis mindegy, ha egy lopással több van a számlámon, ugye?

— Dehogyan neveztem volna meg. Hogy képzel ilyesmit! Micsoda ostoba gyanúsítások ezek!? — kiáltotta Gustav ingerülten.

Érezte magán Magda tekintetét. A lány nem szólt semmit, csak hosszan, különösen nézett rá. Nem lehetett tudni, hogy elhiszi-e, vagy nem, amit hallott.

John odafordult a fiuhoz:

— Azt hiszem, Nick, legjobb lesz, ha magát mielőbb útjára engedem. Remélem, nem fog megállni utközben, hogy valakivel az én dolgaimról csevegjen.

— Van eszemben. Örülök, ha mielőbb eljutok a határig.

— Tud egykézzel hajtani?

— Tudok.

— Van pénze benzinre?

— Nincs.

— Hát akkor hogy akar odáig eljutni?

— Ezen még nem gondolkoztam. Ez eddig eszembe se jutott.

— Ugy látom, hogy ügyvéd barátjának sem jutott eszébe...

Nem volt guny a hangjában. Gustav mégis elvörösödött és félrefordult. Nem felelt semmit, de arca megkeményedett, megvető kifejezést öltött. Mintha azt mondta volna:

— Ő akar morálra tanítani! Bandita! Mit le-
kértet itt engem? . . .

John azonban feléje sem nézett többé. Minden figyelmét a fiu foglalta le. Gondolkozva benyult nadrágzsebébe és egy csomó bankjegy közül elővett egy ötvendollárost. Összehajtogatta és Nick mellényzsebébe nyomta.

— Na, most mehet. A vállán levő seb elég tisztán van bekötve, nem lesz vele baj egy-két napig. De a határon túl jelentkezék orvosnál...

Nick az ajkát harapdálta. Küzködött a belső felindulással.

— Nézze — kezdte el végül megindultan — én
soha...

— Elég, elég... most nincs idő erre — vágott közbe a másik — bucsuzzon el nővérétől és menjen, ha meg akarja menteni bőrét...

Hátatfordított, mintegy jelezte, hogy nem akar tanuja lenni a bucsuzkodásnak. Magda a fiuhoz futott és átölelte.

— Menj, Nick, menj! Isten veled! Remélem, hogy szerencsésebb leszel, mint eddig voltál...

Még mondani akart valamit, de fojtogatást érzett torkában és hangja remegése elárulta a kitörni készülő sirást.

A bootlegger hirtelen visszafordult.

— Jöjjön — mondta a fiúnak — kimegyek magával, nehogy embereim még egyszer magára lőjenek.

Előretuszkolta a fiút.

A lány hosszan nézett utánuk. Szeme az ajtóra tapadt, keze a nyakában függő vékony aranyláncot tapogatta végig, amelyen egy kis aranyshiv lógott. Régidivatu ékszer volt, talán fénykép lehetett benne. Ezt szorította mellére, amely lassan, nehéz lélegzéssel emelkedett. A kis aranyshivet fogta, de mintha a saját szíve dobogását akarta volna visszaszorítani. Hallgatva figyelt, szinte visszafojtotta lélegzetét.

Most végre zörgés hallatszott az udvar felől. Egy autó indítójának zugása, a bemelegedő motor berregése, aztán a gumikerekek surlódása a cementen, ahogy az Auburn kifut az utcára...

Magda megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Nick elment... megmenekül...

— Remélem, — bólintott Gustav. A lányra nézett, akit e pillanatban különösen szépnek látott. A sarokban álló lámpa sárga fénypásmát vetett a vörösesbarna hajra, amely aranyosan csillogott. Arcára különös szint lehelt az izgalom, ajka félig kinyílt,

gyermekesen és lágyan, az alakja is törékenynek látszott e percben. Tehetetlen gyermek volt, aki védelemre szorult!

Gustav melegséget érzett szíve körül. Magda hálás lehet neki, hiszen megmentette az öccsét. Elvégre Nick mégis csak az ő Auburnján menekül, odaadta kocsiját neki...

— Ne aggódjék amiatt — szólalt meg végre — hogy Nicknek valami baja lesz azért, mert elvitte a kocsimat. Remélem, egy percig sem kételkedett ebben? Amit ez a bootlegger beszélt itt az előbb, az merő rosszakarat és gyanusítás. Nemcsak ilyen csekélységre, de sokkal több áldozatra is képes lennék magáért...

Várta, hogy a lány feleljen valamit. De Magda még mindig az ajtóra nézett. Gustav sejteni kezdte, hogy a lány egészen máson gondolkozik.

— Különös — mondta végül Magda halkan — az ember sohasem tudhatja, hogy kiben mi lakik?

— Mire gondol? — kérdezte Gustav — hogy érti ezt?

— Itt van ez a John... ez a bootlegger, vagy micsoda...

— Bandita! — vágott közbe Gustav — biztos vagyok benne, hogy legalább husz évi börtönre való van a multjában.

— Mindegy — mondta a lány halkan — mégis ember! Hiszen éppen ezen csodálkozom. Minden élőlénynek van lelke...

—
de a ha
csak ére
a szívér
én isme
elég dol
Ma

—
szivük?

—
vezesse
Nicknek
dolog a
vényen.
mást, ö
lommal
Hin

jelent r

—
Ne agg
Ma

—
akarta
kezét,
gedte,

—
G

— Nézze, kedves — felelte Gustav rábeszélően, de a hangja ingerült volt — maga nem gondolkozik, csak érez. Megtévesztik egyes apró külsőségek, amik a szívére hatnak. Nem ismeri az embereket. Sajnos, én ismerem ezt a fajtát, a hivatásos gonosztevő típust, elég dolgom volt velük a törvényszék előtt.

Magda ráfüggesztette szemét.

— És sohasem tapasztalta, hogy ezeknek is van szívük?

— Szív! — mosolygott szárazon Gustav — ne vezesse félre magát az, hogy ez a bandita odadobott Nicknek pár dollárt benzinre. Az ilyesmi természetes dolog az alvilágban, amelyet maga nem ismer. A törvényen kívül álló emberek ösztönszerűen segítik egymást, összetartanak. Ez az ő védekezésük a társadalommal szemben. Ezek a banditák...

Hirtelen elhallgatott, mert az ajtó kinyílt. John jelent meg az ajtóban. A lány odalépett hozzá.

— Gondolja, hogy Nick...

— Azóta már kint van valahol az országuton. Ne aggódjék miatta.

Magda küzködött magával. Aztán halkán mondta.

— Meg kellene köszönnöm...

— Nincs mit — felelte a férfi mogorván. Zavarát akarta palástolni. Elfogadta a lány feléje nyújtott kezét, kezében tartotta egy pillanatig, aztán elengedte, mintha parázs volna.

— Nincs mit — mondta mégegyszer zavartan.

Gustav egy pillantást vetett feléjük, aztán félre-

huzott szájjal oldalt nézett. Kezét összefonta háta mögött és sétálni kezdett a pamlag és az ajtó között. Egyenletes, kimért lépésekkel járt fel és alá.

Csend lett a szobában. Csak Gustav lépéseinek zaja hallatszott. John szótlanul állt a lánnyal szemben. Valami furcsa zavar és feszültség volt ebben a csendben.

John végre megmozdult. Begombolta magán a bőrkabátot és szárazon, rendelkező hangon mondta:

— Kényelembe helyezkedhetnek. Nem fogom zavarni magukat. Én kint maradok.

Magdához beszélt, mintha Gustav ott se lenne a szobában. A lány egyszerűen mondta:

— Hideg lesz kint aludni.

John megrázta fejét.

— Nem szándéksom aludni. Maguk lefeküdhetnek, ha akarnak. Én megpróbálom kiemeltetni a kocsit az árokból az embereimmel. Talán sikerül kijavítani a kilyukasztott benzintartályt, akkor már hajnalban odább állhatunk. Ebben az esetben nem is látjuk egymást többet. Köszönöm a szíves vendégszeretetüket. Jó éjszakát!

Ez a lánynak szólt. Magda halkán visszhangozta:

— Jó éjszakát!

John kinyitotta az ajtót.

A szél már elült kint, de azért hideg áramlott be, a tengerparti éjszaka jeges sóhajtása. Az ég ezüsttel teleszórt bársonya hűvösen takarta be a sötétséget.

A távolban pedig két vakító, féhéren tüzelő fénypont villant fel...

John mereven állt a nyitott ajtóban és a sötétbe kémlelt.

A távolban felvillant két fénypont — mint egy mesebeli ragadozó két hipnotizálóan lángoló szeme — lassan közeledett, egyre nagyobbodott és egyre vakítóbb lett. Egy autó reflektorlámpái...

Most már hallani lehetett a száguldva közeledő autó zugását is.

— A Cápa — mondta John.

— Nem — lehelte Magda reszkető szájszájlel — lehet más autó is...

— Ismerem a lámpáit, elégszer üldözött. Sejtetem, hogy ide talál.

Hangja elszánt volt, ahogy visszafordult a küszöbön a lány felé.

— Menjenek be! És maradjanak nyugodtan!

Becsukta az ajtót és kiment a sötétbe.

VII.

— Valóságos csata — hápogott Gustav.

Az izgalom és felháborodás egészen megváltoztatták hangját, rekedtté tették, úgy, hogy néha artikulálatlan csuklásba fult.

— Felháborító, hogy ilyesmi megtörténhetik...

Magda ránézett a vőlegényére, de nem felelt

semmit. Maga elé bámult és feszülten figyelt a kívülről behangzó zajra.

Kint lövések dördültek el. Először csak szórványosan, azután egyszerre sűrűn, mint mikor a lassan meginduló jégeső tomboló viharra válik.

A csattanó lövésekbe most vad kattogás vegyült.

— Ta-ta-ta-ta...

Ugy látszik, hogy a támadók golyószórót is hoztak magukkal.

— Istenem — kiáltotta Magda —, ölik egymást...

— Hadd öljék! — horkant fel Gustav — egyik olyan, mint a másik. Szemét, söpredék! Egyikért sem kár...

— Bárcsak John győzne!

Gustav talán nem is hallotta, amit a lány mondott. Visszaült a könyvszekrény mellett álló karosszékbe, beleroskadt és kabátja felső zsebéből előhuzta zsebkendőjét. Végigtörölte a zsebkendővel homlokát, amelyen verejték gyöngyözött.

Rosszul érezte magát és ezt már nem is igyekezett titkolni a lány előtt. Összerázkódott, mikor kintről vad káromkodás hangzott be, utána pedig valamelyik sebesült fájdalmas ordítása.

Gustav újra előrántotta a kabát felső zsebéből a zsebkendőt, amely most már reszketett kezében.

— Hallatlan — nyögte —, hogy ilyesmi megtörténhetik!

Magda halványan nézett maga elé. Ugy látszott,

mint
vőleg

ezelőt
azért
den t
fegyv

véres
szerre
nések
mint

nekiv

kolja
tagja

lelni,
feszit

repül

ban.
és va
elő.

mintha mégis valamivel nyugodtabb volna, mint a vőlegénye. Tekintetében csodálkozás remegett.

— Furcsa — mondta halkán —, pár órával ezelőtt még milyen békés volt itt minden! És most azért kell reszketni, hogy melyik győzzön? Mi minden történhetik egy éjszaka alatt... Szörnyű ez a fegyverropogás. Mikor lesz ennek vége?...

Ugy tűnt neki, hogy már órák hosszat folyik a véres harc. Pedig csak pár perce tartott. Most egyszerre — egészen váratlanul — elhallgattak a dörrenések. Csönd támadt, ami még félelmetesebb volt, mint előbb a zaj.

Az ajtó kicsapódott. John rohant be és belülről nekivetette vállát az ajtónak.

— Rejtőzzék el! — kiáltotta Magda felé.

Magda úgy érezte, hogy egy fagyos kéz megmarkolja szívét és ki akarja tépni. Jeges rémület bénította tagjait és hebegve próbált kérdezősködni.

— Hová? Miért? Mi történt?

Nem kapott választ. Johnnak nem volt ideje felelni, mert egy rettentő erő benyomta az ajtót, hiába feszítette neki vállát.

A lökés olyan erős volt, hogy John tántorogva repült a szoba másik végébe.

Óriásalakú, vadkülsejű alak jelent meg az ajtóban. Szakáll helyett valami kusza szőr körítette állát és vastag arcából hihetetlenül kis szemek pislogtak elő. Fejét nagy sebhely tette félig kopasszá...

Kabát nem volt rajta, inge el volt szakítva és

szabadon hagyta hatalmas, szőrös mellét. A piszkos ing körvonalai baromi erőt rejtő test arányait árulták el.

Három hajómunkáskülsejü legény rohant be utána a szobába. John feltápáskodott a földről, de a három ember már rajta volt, legyűrték és az egyik az arcába rugott.

Magda elfordította fejét. Gyomrában remegést érzett, nem birt odanézni, azt hitte mindjárt elveszti eszméletét.

De nem ájult el.

Visszafordult és látta, hogy Johntól az egyik támadó elveszi revolverét, a másik pedig odalép Gustavhoz, aki dermedten áll fel a karosszékből és ösztönszerűen, szinte már gyakorlottan tartja feje fölé karjait.

— Nincs nálam fegyver — nyögte bágyadtan Gustav.

De azért átkutatták.

Az egyik ember odalépett Magdához is, de mielőtt rátehetné volna kezét, vad hang harsant fel. Az óriás ordított:

— Takarodjatok! Rakjátok fel az árut!

Az emberek kullogva mentek ki. Az egyik visszaneézett Magda felé, aki összeborzongott.

John feltápáskodott a földről. Az óriás odaszólt hozzá:

— Hallo, John Sabo!

A „Sabo“ nevet „Á“-val és hosszú „O“-val mondta, úgy, hogy „Szábó“-nak hangzott.

— Szabónak hívják? — gondolta Magda — hiszen akkor John magyar! Valószínűleg magyar származású!

Kutatva nézett rá, de John arcán e pillanatban nem lehetett megállapítani a származást. Kendővel törölgette véres arcát.

Az óriás újra rászólt.

— Hallo, John! Mutass be a társaságnak!

John arcát fanyar mosoly torzította el. Szája szélén vércsepp jelent meg, amit a kabátja ujjával törölt le. Aztán Magda felé fordult és az óriásra mutatott.

— Bemutatom magának Jacket, a Cápát.

Gustav felé is odafordult.

— Ügyvéd ur — ez itt a Cápa.

— Nagyon... örv... — dadogta Gustav — azaz... van szerencsém.

A Cápa szitt egyet a fogán, ami utálatos hangot adott. Szája vigyorgásra szélesedett, ahogy ránézett Gustavra.

— Maga hazudik. Nem örül és nincs szerencséje. Nekem van szerencsém.

John felé fordult.

— Végre elcsiptelek.

John felvonta vállát.

— Rendben van. Végezzünk.

— Óhó, csak ne siess úgy, — röhögött a Cápa — majd akkor végzek veled, amikor jól esik. Agyonütlek, de nincs kedvem sietni vele. Egyelőre velem jössz.

— Jó! Gyerünk!

A Cápa azonban nem mozdult. Mereven állt vastag lábával a szoba közepén és pislogva nézett Magdára, majd Gustavra.

— Ezek is jönnek!

John az óriás elé állt. Jóval kisebb volt, de látszott rajta, hogy izzóbb energia fűti, mint a másikat. Ám, így is reménytelennek látszott volna a küzdelem.

John sötét szemmel nézett a Cápa arcába.

— Mit akarsz ezekkel?

— Semmi szükség rá, hogy kikotyogják a dolgot holnap, vagy holnapután. Két ember a fübe harapott és nem akarom, hogy a hatóság tudja a részleteket. Gyerünk!

Magda megingott. De valaki háta mögé ugrott, elkapta derekát és támogatta. John állt mögötte és halkan sugta fülébe:

— Szedje össze magát! Bátorság! Ne mutassa, hogy fél és ne ellenkezzék!...

Gustav felállt a karosszékből. Halvány arccal dadogta a Cápa felé.

— Kérem, én szavamat adom... hogy nem láttam és nem hallottam semmit...

— Füttyülök a szavára!

Gustav elpirult és megerősödött a hangja.

— Ez a személyes szabadság megsértése! Tiltakozom!

— Dehogy sértjük meg a maga személyes szabadságát, — röhögött a Cápa — hiszen maga önként jön velünk sétahajózásra. Ugy-e jön?

Felemelte nagy szőrös karját. Az ökle olyan volt, mint a pöröly.

— Kérem... én... — dadogta Gustav.

Az ököl előreleendült. Nem volt nagy ütés, inkább tréfának látszott, de Gustav hátratántorodott, mintha kalapáccsal ütöttek volna szívére. Arca elhalványodott és összeesett, mint egy üres zsák.

Magda felsikoltott.

Letérdelt Gustav mellé és élesztgetni kezdte. Rázta, szölongatta és közben könnyek folytak végig arcán.

— Gustav, Gustav...

Lábak dobogását hallotta maga körül. Emberek tódultak a szobába és a Cápa utálatos, alkoholszagu hangja hallatszott:

— Rakjátok fel ezeket a hordók mellé. Visszük őket is a hajóra.

VIII.

— Hová megyünk? — kérdezte Magda.

Nem kapott rá feleletet. Pedig kiáltva ismételte a kérdést. Ugylátszik, elnyelte hangját az autó zugása.

Olyan valószínűtlen volt az egész, olyan hihetetlen, mint egy zavaros álom, amelynek részleteire reggel már nem emlékszik az ember. Csak a képeket látja, a helyzeteket, de nem tudja, hogy került egyik képből a másikba...

Magda alig emlékezett rá, hogy jutott fel az autóra. Csak azt tudta, hogy most zárt teherautó sötétjében kuporog, amely vad rohanással száguld vele az éjszakában. A teherautó belseje tele van hordókkal, árukkal, csak az egyik sarkában maradt kevés hely az eleven rakománynak.

Emberi testek szoronganak a közelében, de senki sem felel kérdésére:

— Hová megyünk?

Ugy hangzik a hangja, mintha álmában kiáltana, hogy felébredjen. Baloldalt valaki nyög mellette...

Magda kinyújtotta karját, megérezte, hogy egy férfi fekszik a közelében és ahogy végigtapogatta a ruha szövétét, tisztába jött, hogy Gustav van mellette. A keze végigsiklott a férfi karján és megállapította, hogy teljesen mozdulatlanul fekszik.

— Csak nem halt meg? — szaladt végig agyán a rémület.

Hozzáért Gustav kezéhez és érezte a test melegét. Megkönnyebbülten sóhajtott fel.

Most jobb oldalán kezdett fészkelődni valaki.

Magda sejtette, hogy John lehet. Azért fészkelődött, mert igyekezett úgy elhelyezkedni, hogy a lány kényelmesebben ülhessen és ne szoruljanak egymáshoz.

Ám a kocsi másik sarkában is mozgott valaki.

Magda újra megszólalt a sötétben.

— Van még itt valaki?

Rekedtes hang válaszolt. Magda az első pillanatban nem ismerte rá.

— Igen, én vagyok itt.

Ekkor John szólalt meg.

— Hát a többiek hol vannak? — hallatszott John hangja.

A rekedt hang felelt.

— Himie és Gene már nem kelnek fel.

John hallgatott. A csendben szipogás hallatszott. Gustav törölgette orrát. Később ismét John szólalt meg a sötétben:

— Megsebesültél, Charley?

— Nem! — felelte a rekedt hang — csak egy pár fogamat köptem ki. Azt hiszem, hármat.

Magda most ráemlékezett a rekedt hang tulajdonosára. A gyapjutríkós legény volt a hang tulajdonosa, John egyik embere, aki este a sebesült Nicket bevonszolta a szobába.

A teherautó nagyot zökkent, úgy, hogy egymás-

hoz ütődtek. A nagy zökkenést apró zökkenések követték, amely állandó rázássá változott. Érezni lehetett, hogy elhagyták a sima cementutat és valami göröngyös mellékutra tértek.

— Hová megyünk? — ismételte meg Magda a kérdést, amire eddig nem kapott feleletet.

John végre felelt rá.

— Nem tudom. De valószínűleg nemsokára kiszállunk.

Ugylátszik, John ismerte az utat, mégis csak tudta, hová mennek. Miért nem akart hát felelni az előbb? Bizonyára nem akarta megijeszteni.

Magdát egyszerre félelem rohanta meg.

Micsoda szörnyű végzet felé rohan velük ez a kocsi? Hová mennek? Mi szándéka lehet velük a Cápának?

Nem ért rá töprengeni. A nehéz kocsi sikító fékezéssel hirtelen megállt. Valaki felrántotta a kocsi hátsó ajtaját és egy durva hang bödült el.

— Na gyerünk! Kifelé!

Magda feltápáskodott. Minden tagja fájt, azt hitte, elesik. Ekkor egy kérges, erős kéz ragadta meg és lesegítette a földre.

Egy hajómunkás fogta karjánál fogva.

Magda a tengert látta maga előtt. A hold kibujt a felhők mögül és a vízre süttött, ahol egy hajó állt mozdulatlanul és sejtelmesen.

A szél ereje legyöngült. Enyhe zugás hallatszott a víz felől. Ugylátszik, a hold felkelte lecsillapította

a teng
itt az
fény b

A
embere
Charle

M
part ex
hogy

nek?
szállito

H

hallats

minde

szik, a

ban lá

a haj

hadjá

A

dösni

mény

eredh

egy P

M

kisér

lához

felső

a cső

a tengert. A víz nem volt ugyan teljesen sima még itt az öbölben sem, de a habokon tükröződő ezüstös fény barátságosabbá varázsolta a fekete víztömeget.

A leány hátrafordult és látta, hogy a Cápa két embere kirángatja a kocsiból Gustavot, Johnt és a Charley nevezetű legényt.

Magda most tájékozódni próbált, de a tengerpart ezt a részét nem ismerte. Nem tudta kiszámítani, hogy mennyi ideig jöttek kocsin és hogy hol lehetnek? A vizen csónakokat látott, amelyek a hordókat szállították a hajóra.

Három csónak is siklott a vizen, az evezés zaja hallatszott s ki lehetett venni a holdfényben, hogy minden csónakban két-három ember evez. Uglátzik, a Cápának több embere volt, mint első pillanatban látszott. Ezek az emberek valószínűleg itt vártak a hajónál, amíg a Cápa visszatér a zsákmánnyal a hadjáratból.

A két ember, aki a foglyokat őrizte, most lökdösni kezdte őket. Magda egy pillanatig abban reménykedett, hogy egy őrizetlen pillanatban futásnak eredhet. De őrzője vaskapocsként szorította karját s egy pillanatra sem engedte el.

Magda oldalt pillantott és látta, hogy az egyik kísérőnek revolver van a kezében és azt John oldalához szorítva, kíséri előre. A másik hajós, akinek felső ajka el volt vágva, Gustavot és Charleyt terelte a csónak felé.

Gustav aránylag nyugodtan viselkedett. Ugy-

látszik, valami tervet forgatott fejében. Utközben egyszerre megállt és odafordult vágott ajku kísérlőjéhez.

— Hol a Cápa? — kérdezte Gustav — beszélni akarok vele.

— Majd beszélhet vele a hajón, — mordult fel a vágott ajku és köpött egyet — gyerünk, gyerünk...

Szótlánul mentek és a kísérlők intésére beszálltak az egyik csónakba. A hullámok ostromolták a partot. Két másik ember tartotta a csónakot, hogy be lehessen szállni. Erőlködve birkóztak a vízzel, amely ki akarta tépni kezükből a csónakot.

Előbb Magdát, aztán Gustavot ültették be az egyik csónakba.

Magda körülnézett és látta, hogy John és a legénye, Charley, a másik csónakba kerültek. A csónokok elindultak a hajók felé.

Az evezők lapátolták a vizet, a hullámok locsanva fröccsentek szét a csónak oldalán és a távolban ringó hajó egyre közelebb került hozzájuk.

IX.

A kabint lámpa világította meg.

Oldalt, függönnyel eltakarva, két keskeny ágy volt egymás fölött, beékelve a fülkébe.

Gustav félrehuzta a függönyt és leült az alsó ágy szélére.

Magda körülnézett.

A lámpa alatt kerek asztal volt néhány székkal. A sarokban mosdót és törülközőt is látott. A falban vastagüvegü ablak volt, amely a folyosóra nyílt.

Magda odament az ablakhoz és megpróbálta felnyitni. De nem boldogult vele. Az ablaküveg olyan piszkos volt, hogy alig lehetett rajta keresztüllátni. Magda letörülte és kinézett a folyosóra, de nem látott senkit.

Leült az egyik székre és tompán meredt maga elé.

— Mi történhetett Johnnal? — kérdezte halkan, inkább csak önmagától. Nem várt feleletet a kérdésre, hiszen nem volt kivüle más a kabinban, mint Gustav, aki aligha tudott volna felvilágosítást adni.

Gustav azonban mégis felelt a kérdésre.

— Nem tartom fontosnak, hogy mi történt azzal a bitanggal.

— Gustav! — nézett rá riadtan a leány — hogy mondhat ilyent? Talán a szerencsétlen nem is él már.

— Lehet. De az ő sorsa minket most kevésbé érdekelhet — felelte Gustav szárazon. — Most első-sorban saját sorsunkkal kell törődnünk.

Magda végighuzta ujját homlokán.

— Ha valaki huszonnégy órával ezelőtt azt mondta volna, hogy ilyen helyzetbe kerülünk, nem hittem volna el — sóhajtott. — Hiszen tudtam, hogy ilyesmi előfordulhat, Amerikában vagyunk, megtörténik, hogy elrabolnak embereket. De mit akarhatnak tőlünk? Mit akarhat tőlünk a Cápa?

Gustav idegesen tapogatta végig ruháját: ciga-

rettatárcáját kereste. Ritkán és keveset dohányzott, inkább csak azért hordott magával cigarettát, hogy szükség esetén megkínálhassa vele valamelyik ügyfelét. De most úgy érezte, hogy a cigarettafüst segít lecsillapítani feldult idegeit és enyhíti a feszültséget. a cigarettafüst olyan normális valami, hogy szinte reálissá, elfogadhatóvá teszi azt a valószínűtlen helyzetet, amibe kerültek.

Rágyujtott és az első szippantást — szokása ellenére — mélyen mellre szívta. Nagy füstfelhőt fújt maga elé és csak azután felelt Magda kérdésére, mintha önmagának válaszolna.

— Mit akarhat tőlünk ez a modern kalóz? Próbáljuk meg logikusan kitalálni, hogy mi foroghat egy ilyen baromlelkű gonosztevő agyában?

Magdára nézett és járkálni kezdett fel-alá.

A kabin nem volt nagy, de azért nyolc-tíz lépést lehetett benne tenni. Gustav összeráncolta homlokát és néha megállt a járkálásban. Ilyenkor belebámult a cigaretta füstjébe.

— Lehetséges, hogy azért hurcolt ide bennünket ez a vadállat, — kezdte mérlegelni a helyzetet — hogy büntetnének ne legyenek tanui. Elvégre ott a harcban az éjjel két ember elesett, ami ugyan ezt a bandát nem nagyon izgatja, de a polgári társadalom szemében mégis csak gyilkosság. A gyilkosságért pedig — feltéve, hogy bebizonyítható — villanyösszék jár. A Cápának tehát semmikép sem érdeke, hogy valaki a kívüllágnak hirt adjon erről a gyilkosságról.

— Gondolja, hogy ... hogy ... végezni fog velünk? — kérdezte Magda megremegve.

Gustav mellre szivta cigarettája füstjét s a helyzethez képest meglepő nyugalommal válaszolt. Lassu és tagolt szavakban, logikusan füzte egvmásba gondolatait. Most megint az ügyvéd volt, aki egy vitás ügy eshetőségeit mérlegeli.

— Nem hiszem, hogy ehhez a megoldáshoz merne folyamodni. Ez oktalan dolog volna. Amellett meglehetősen kockázatos is. A Cápa, akármilyen vad és műveletlen, tudja, hogy társadalmilag komolyan számitásba jövő emberekkel van ezuttal dolga és ilyenek megölésével többet kockáztat, mintha például Johnt, a bootleggert, teszi el láb alól.

A lány ráfüggesztette szemét.

— Azt hiszi, hogy a Cápa nem mer ... végezni velünk?

— Remélem.

— Én pedig attól félek, hogy nagyon gyöngye alapokon nyugszik ez a reménysége. Ugy képzelem, hogy a Cápától minden kitelik! Szegény Johnnal talán már végzett is!

— Ezen ne törje a fejét, Magda, — mondta Gustav kissé ingerülten — mondtam már, hogy ez nem tartozik a mi dolgunkra. Mi van magával, hogy folyton rágondol?

— Sajnálom őt — mint embert.

— Nem érdemli meg a maga sajnálatát. Külön-

ben is nincs oka rá, hogy sajnálja. John nem forog nagyobb veszedelemben, mint mi.

Egy percig a levegőbe nézett, rendezgette gondolatait, azután folytatta:

— John árulkodásától nem kell úgy tartania a Cápának, mint például attól, hogy én terelem rá a hatóságok figyelmét. Egyrészt John maga sem szereti a rendőrséget, másrészt vallomása sem lenne tulságosan hitelt érdemlő. Azonkívül tudvalevő, hogy a gonosztevők világában az árulkodás a legutolsó és legmegvetettebb dolog, amit egymás között elkerülhetetlenül halállal büntetnek. A Cápa jól tudja, hogy John részéről akkor sem fenyegetné nagyobb veszelem, ha szabadon engedné. Szóval, ne aggódjék John sorsa miatt. Törődjünk inkább saját helyzetünkkel.

— Dehát mit tehetünk?

— Egyelőre nem sokat, — mondta Gustav — de remélem, hogy majd csak találunk valami utat a menekülésre. A helyzet meglehetősen reménytelennek látszik, ha a Cápa csak azért hurcoltatott el bennünket, hogy a tanukat eltüntesse. Arról nehéz lenne őt biztosítani s elhítni vele, hogy nem teszék jelentést a dologról abban a pillanatban, amint szabadon enged. Ejnye, azt a...

Gustav egy káromkodást fojtott el. Az ingerelte fel, hogy hirtelen megingott és nekiesett a falnak.

Magda is megkapaszkodott az asztalban, mert a hajó ringása elmozdította alatta a nehéz széket.

A
indult,
ugylát
hullám

—
—
a löké
tenger

P
dobta
érezte,

H
kis já
son, a
latlan
hozzá,

A
hajlat
ból s
rikaia
geren
kozva
nek r
hogy

—
szeml
gel.

I
volt.

Gor

A hajó már régebben mehetett, de oly csendesen indult, hogy eddig észre sem vették. Most azonban, ugylátszik, mélyebb vizek fölé érkezett és egy erősebb hullám oldalba kapta.

— Megyünk — mondta a lány.

— Érzem, — felelte Gustav fanyar arccal, mert a lökés kissé felkavarta gyomrát — megyünk a nyílt tenger felé. És ez súlyosabbá teszi a helyzetet.

Percekig tartott, amig legyőzte felindulását. Eldobta a cigarettát, mert nem esett többé jól. Ugy érezte, hogy szédül tőle.

Hiszen volt már ezelőtt is hajón, de nem ilyen kis játékszeren, hanem komoly, óceánjáró hajóóriáson, amelynek hatalmas, lomha teste szinte mozdulatlanul uszott a vizen. Komoly vihar kellett volna hozzá, hogy azt a hajót megingassa.

Akkor Bermudába ment Gustav, a tündéri éghajlatu angol szigetekre, ahová Newyorkból, Bostonból s általában a keleti partokról járnak át az amerikaiak üdülni. Szerencsére jó idő volt, olajsima tengeren siklott a hajó és Gustav jó társaságban, szórakozva és üdülve tette meg az utat. Azóta mindenkinek mesélte és Magda előtt is többször dicsekedett, hogy milyen jól bírja a tengert.

— Szervezetem immunis a tengeri betegséggel szemben — jelentette ki több ízben némi büszkeséggel.

Ez a kis hajó azonban, amin most mentek, más volt. Gustav ugyan nem látta a hajót kívülről, de

sejtette, hogy nem lehet hosszabb száz vagy százötven lábnál, ami magánjachtoknak elég tekintélyes, de nyílt tengeren a hullámok könnyű játékszere.

Érezni lehetett, hogy furja orrát a hajó a hullámokba s hogy emelkedik fel ismét, elsüppedtve farát a hullámvölgybe. Közben pedig hol egyik oldalára dül, hol a másikra, mint az uszó, mikor a jobb- és balkar csapásaival együtt a test helyzetét is folyton változtatja.

Percekig tartott, amig Gustav le tudta győzni a hajó ingásától hirtelen felkavart rossz közérzetét. Lassan azonban mégis összeszedte magát és folytatta kiszabadulására vonatkozó érvelését.

— Nincs kizárva, hogy a Cápa nem is attól fél, hogy nyomravezetem a hatóságokat. Lehetséges, hogy egészen más céljai vannak velünk.

— Milyen céljai? — kérdezte Magda.

— Ami a többi rablásai célja. Pénzt akar szerezni vele. Elképzelhető, hogy amikor meglátott bennünket ott a házban s amikor megparancsolta, hogy az áruval együtt bennünket is szállítsanak a hajóra, az járt fejében, hogy ezzel a fogással talán még többet kereshet, mint azzal, hogy John szállítmányát elcsipte. Nem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy csak azért rabolt el bennünket, hogy váltságdíjat kapjon.

— Váltságdíjat? Mennyit?

— Ki tudja, mennyit fog kérni! Az a körülményektől függ. Valószínűleg addig nem is kér váltságdíjat, amig nem érdeklődik anyagi viszonyaink iránt

valan
szeri
ár, a
embe
szigo
vagy
köve

— é
Bizza
elinté

lant
—
nélkü

találn
nak.
sem
fogja
rendő

mond
utánu
A Cá

valamelyik szárazföldi cinkosa útján. Véleményem szerint legalább is tízezer dollárt fog kérni. Ez a kezdő ár, aminél kevesebért ritkán kockáztatják meg az emberrablást, különösen mostanában, amióta olyan szigorúan büntetik, mint magát a gyilkosságot. De ha vagyont sejt az áldozat mögött, esetleg felmehet a követeléseivel százezer dollárig is.

Magda elhalványodva nézett maga elé.

— Rokonaimnak nincs vagyonuk.

— Emiatt ne aggódjék — nyugtatta meg Gustav — én fogok tárgyalni ezekkel a gonosztevőkkel. Bizza csak rám. Lehet ezekkel alkudni is. Majd én elintézem mindkettőnk kiszabadulását...

Magda hálásan nézett rá. Szemében remény csilant fel.

— És az nem lehetséges, hogy minden áldozat nélkül szabadulunk meg?

— Hogy képzeled ezt? Mire gondolsz?

— Arra, hogy Bartos bácsiék hazatérnek és nem találják otthon. Meg lesznek ijedve és kerestetni fognak. És ha holnapig nem szabadulunk meg — maga sem mehet be az irodájába, Gustav. Magát is keresni fogják, feltűnik a távolléte, valószínűleg értesítik a rendőrséget is...

Gustav a fejét rázta.

— Sajnos, ebben nem bizhatunk. Mind igaz, amit mond, mégsem érünk vele semmit. Hiába kutatnak utánunk, nincs nyom, amin eligazodhatnának. A Cápa valószínűleg gondoskodott róla, hogy ne

hagyjon olyasmit maga után, ami nyomra vezethetne. És ki gondolna arra, hogy váratlanul elraboltak és a tengerre vittek bennünket? Kinek jutna eszébe, hogy a tengeren keressen? Inkább arra fognak gondolni az emberek, hogy miután, egyszerre tűntünk el mind a ketten — közös elhatározással megszöktünk.

Magda elpirult és haragosan kiáltotta:

— Nevetséges! Hiszen erre semmi okunk nem volt!

— Majd kitalálnak valamit az emberek. Mindenféleképpen fognak gondolni.

— Mire gondolhatnak?

— Esetleg arra, hogy tréfából csináltuk az egészet. Vagy arra, hogy követtük az általános szokást. Tudja, hogy manapság divat Amerikában az ilyesmi. Sokszor szülői beleegyezéssel is megcsinálják, hogy a lakodalom és az esküvő költségeit megtakarítsák. Talán a maga nevelő szülei is ilyesmire fognak gondolni, és azzal fogják vigasztalni magukat, hogy pár nap múlva vidám arccal előkerülünk. Oh, épp ez a baj, hogy együtt tűntünk el! Ezért nem bizom abban, hogy eredményesen fognak kutatni utánunk...

Magda csüggedten ejtette ölébe kezét. Gustav lehajolt hozzá és megsimogatta.

— Azért még nem kell kétségbeesni, kedves. Hiszen itt vagyok maga mellett!

Gustav kihuzta magát.

Jóleső, kellemes melegség fűtötte testét. Tetszett neki az a szerep, hogy ismét atyáskodhatik a lány fölött. Most ismét védelmezheti!

bát
érez
muta
harc
Oh,
a nő
hogy
tatta
benn
erő!

tolha
lény
fang
a ba
zető

látta
látsz
egy
szir
ned

hozz
rőse
tett

Az est folyamán ugys sokszor szenvedett csorbát a tekintélye. Többbizben szinte megalázottnak érezte magát Magda előtt. Szégyelte azt is, hogy nem mutatott több bátorságot. Fel kellett volna vennie a harcot, mikor John berontott embereivel a házba. Oh, ha nem lett volna gyáva! Harcolni kellett volna a nőért, akit szeret, még ha biztosnak látszott is, hogy elbukik a küzdelemben. De legalább megmutatta volna, hogy férfi és van bátorság benne! Van benne erő! Ha nem is testi, de annál több morális erő!

Mindezt elmulasztotta, de nem baj. Most kipótolhatja, megvédelmezheti a lányt. Most ismét főlénybe kerülhet, hiszen — ha csak pénzről és fufangról van szó, ha csak alkudozni és tárgyalni kell a banditákkal — akkor aligha vehetik el tőle a vezető-szerepet...

Ránézett Magdára és újra különösen szépnek látta a lányt. Magda archőre most olyan finomnak látszott a himbálódzó lámpa enyhe fényében, mint egy frissen öntözött, melegházi gladiola halvány szirma. Halvány arcában sötétén tüzelt szeme és ajka nedvesen fénylett.

Gustav nem állhatta meg, hogy oda ne lépjen hozzá és meg ne simogassa. Magda közelsége, a vöröses-barna hajtömeg illata neki forróságot kergetett arcába és felbuzdulva, szilárdan mondta:

— Ne féljen kedves, amig engem lát, kedves.

Szavai hatását azonban erősen lerontotta, hogy

ekkor a hajó ismét erősen meglendült. Gustav neki-
dült a széeknek, sőt kénytelen volt megkapaszkodni
az asztalban is, különben elesett volna. Az átkozott
himbálódzástól gyomra is felkeveredett újból. Mint-
ha a torkába akart volna felszaladni. Nagyot nyelt
és szédülten simított végig homlokán.

— Az ördög vigye el — mormolta félig mente-
getődzve, félig dühösen — de csunyán megy ez a
hajó!

A vastagüvegü, kerek ablakhoz ment, amely a
folyosóra nyílt. Fel akarta nyitni, de a sulyos réz-
kapcsok makacsul ellenálltak remegő ujjainak. Ki-
vörösödött az erőfeszítéstől, amíg végre sikerült ki-
nyitnia az ablakot.

— Jót fog tenni egy kis friss levegő, — sóhaj-
totta — olyan fülledt ez a zárt kabin... az ember
elszédül itt!

A folyosóról azonban friss levegő helyett meleg
konyhaszagot sodort be a szél. Ugy látszik, a folyosó
a hajó konyhájához vezetett. Erős hagymaszag
áradt be és valami furcsa halbűz, összekeveredve
azzal a sós, jellegzetes hajópárával, amely oly kiáll-
hatatlanul veszi be magát a tengeri betegségben
szenvedők orrába.

— Kérem, csukja be az ablakot — kiáltotta
Magda. Eddig bátran viselte a kényelmetlenségek
hosszu sorát, de most követelés csengett hangjában.

— A folyosón még rosszabb a levegő, mint itt
a kabinban...

Gustav bágyadtan lépett az ablakhoz, hogy becsukja. De már nem volt ereje hozzá.

Amint arca az ablak elé ért, a kiállhatatlan halbüz és hajószag ismét megcsapta orrát. Kezével homlokához kapott s keze közé szorította fejét. Azután kihajolt az ablakon s remegő testtel, elernyedten adta meg magát a tengeri betegségnek.

X.

— Krik... krak... krik... krak...

A hajó közfalai felől hallatszott az ütemes nyiszorgás, ahogy a kabin lassan lesüllyedt, mint egy nagy lift, amely lefelé indul a mélység felé.

Gustav ilyenkor úgy érezte, hogy valami hidegség nyomul felfelé a gyomrában. De a süllyedés nem tartott soká. A kabin oldalt ringott és szelid félkört írva le, lassan visszaemelkedett az előbbeni magasságba. Gustav érezte, hogy ugyanaz a kóválygó érzés most felfelé szalad a gyomrában... Fejében forróság lüktetett.

Felsóhajtott. Ha meg lehetne állítani a hajót! Meddig fog még menni ez a pokoli jármű velük? Hová viszi őket ez az átkozott kalóz?

Az ágy szélén ült és nyöszörgött.

Magda részvéttel nézett rá.

— Legalább egy aszpirin lenne kéznél — simította végig Gustav homlokát.

— Ha rendes körülmények között kerülök a

tengerre, — folytatta mentegetődzve — nem lett volna semmi bajom. De a tegnapesti izgalmak után nem csoda, hogy megfájdult a fejem...

— Érthető — bólintott Magda.

Elfelejtette minden baját; a veszedelmet, ami környékezte őket és szánakozva nézett Gusztávra. Milyen tehetetlen most ez a férfi, aki eddig olyan fölényes volt vele szemben. Olyan erősnek és szigorúnak mutatta magát még pár órával ezelőtt is. Most pedig olyan, mint a beteg gyerek, akit ápolni kell...

— Charles bácsi is ilyen, — gondolta magában Magda — amint valami baja van, összeesik, nyögös lesz, tehetetlen. Ugy látszik, a férfiak rosszabbul bírják a szenvedést, mint a nők. Mind egyformák.

A sarokba ment, ahol a mosdó állt. Levett egy törülközőt a szőgről, belemártotta a vízbe és közben az gondolta:

— Minden férfi ilyen?...

Kicsavarta a törülközőt, az ottálló pohárba friss vizet öntött. Aztán egyik kezében a borogatással, másik kezében a pohár vízzel közeledett Gustav felé.

Gustav még mindig az ágy szélén ült, fejét fogta, de nem feküdt le. Mutatni akarta, hogy csak muló rosszullét az egész. Meglátta Magda szemében a sajnálkozást és elszégyelte magát, hogy hamarább összeroskadtt az események súlya alatt, mint a lány.

Elfogadta a feléje nyújtott pohár vizet, meg nedvesítette ajkát, de nem engedte, hogy a vizes törülközőt homlokára tegye a lány.

— Köszönöm, — mondta önérzetesen — jobban érzem magam. Csak legalább jönne már be az a Cáp! Legalább tárgyalhatnék vele! Nem értem, miért hagynak ennyi ideig magunkra?

Magda leült az asztal mellé. Gondolatai visszatértek a helyzetre, a veszedelmekre, amik a rohanó idő ismeretlen homályában leselkednek rá.

— Hány óra lehet? — kérdezte vontatottan.

Gustav elővette óráját és erőlködő pillantással nézte a mutatókat. Mintha összekeveredett volna a nagymutató a kismutatóval! Vagy csak feje kóvályog és rosszul lát?

Füléhez illesztette a lapos aranyórát és behunyt szemmel hallgatódzott. Az óra nem ketyegett. A finom Waltham, melynek pontosságára mindig oly büszke volt, hidegen, némán, holtan feküdt füle mellett. Pedig este, mikor elment az irodából, szokása szerint felhuzta. Most bekövetkezett ez is, amire sohasem számított: a megbízható Waltham felmondta a szolgálatot.

Leverten nézte:

— Megállt az óráám. Tíz órát mutat. Pedig most talán már éjfél is lehet...

Rázogatni kezdte az órát, de az nem indult el. Felnyitotta a hátsó fedelet, hogy megnézzze, mi baja, de azután reménytelenül újra becsukta. Ugysem ért hozzá, még elrontaná a finom szerkezetet. Különb is ideges, most nem volna türelme ilyesmivel babrálni.

Visszacsusztatta az órát zsebébe és felállt.

— Nem értem, hogy miért nem jön már valaki?

Járkálni akart, de érezte, hogy nem biztos a talaj a lába alatt. Az egyik lépésénél ólomnehéznek érezte lábát, mintha hegynek menne, a másik lépésénél, mikor a padló lesüllyedt, pehelykönnyű volt a lába, mintha lefelé lépne. Menekülve igyekezett vissza az ágyhoz. Leült az ágy szélére; ott mégis nagyobb biztonságban érezte magát a szédülés ellen.

Lopva nézett Magdára, hogy a lány látta-e ügyefogyott járkálási kísérletét? De Magda nem nézett feléje, pillantása az ajtóra szegeződött.

Gustavnak ugyanaz a gondolata támadt.

— Nézzük csak meg, talán be sincs zárva az ajtó?

De nem kelt fel az ágy széléről, nem merte megkockáztatni; Magda nem is várt rá. Odament az ajtóhoz és lenyomta a kilincset.

A kilincs engedett. Az ajtó nem volt bezárva.

Gustav fellélekzett.

— Nem zárták ránk a kabint. Még szép ezektől a zsványoktól! Ugy látszik, szabadon járálhatunk a hajón. Így már több remény van a szabadulásra...

— Nem hiszem — mondta egy határozott hang a félig nyitott ajtóból.

John állt az ajtóban.

Magda nem tudta visszafojtani a kiáltást:

— John!

Hangja meglepődést és örömet árult el. Azután kissé zavartan tette hozzá:

— Azt hittem, hogy már nem is látjuk többé élve...

John belépett a kabinba és becsukta maga mögött az ajtót.

— Még élek, — mondta nyugodt mosollyal — a Cápa tudomásomra hozta, hogy külön halálnemet tartogat számomra. Privát ügyének tekinti, hogy végezzen velem és fenntartja magának azt az élvezetet, hogy saját kezével üssön agyon.

— Talán csak ijesztgeti, — rebegte Magda — vagy gondolja, hogy képes lenne?...

— Nincs kétségem, hogy meg fogja próbálni, — felelte John egyszerűen — de magam is igyekezni fogok, hogy ne sikerüljön neki

A szavak csendesen hagyták el ajkát, pillantása is nyugodt volt, de minden mozdulata energiát és elszántságot sugárzott. Magdát egyszerre nyugalom árasztotta el.

John jelenlétében valahogy biztonságban érezte magát. Olyan érzés volt ez, mint kislánykorában, amikor reszkető félelemmel tapogatódzott a sötétben, hol a villanykapcsoló s félelme egyszerre megszűnt, amint felgyulladt a villany és világossággal árasztotta el a szobát.

Gustavra azonban John megjelenése nem tett ily megnyugtató hatást. Ellenkezőleg: még sötétebbnek látta a helyzetet. Lappangó ellenszenve az al-

koholcsempész iránt most egyszerre lángra lobbant és ingerült szavakban tört ki belőle.

— Maga csak verekedjék a Cápával, ha akar, — mondta nyersen Johnnak — nekem semmi kedvem hozzá. Majd én másképp intézem el vele. Én civilizált ember vagyok.

John mosolygott.

— Félek, hogy nem sok hasznát veszi itt mindannak, amit a civilizált világban tanult. Láthatja, hogy megfosztva mindattól, ami a civilizációban hatalmat adott magának, itt milyen gyámoltalan.

— A törvény — mondta Gustav méltósággal — majd megvédelmez. És ha e pillanatban talán nem is védelmezhet meg, majd idővel megtorol!

— Nem vagyok benne egészen biztos, — felelte John hidegen — attól függ, hogy kiderül-e valaha? Ha pedig kiderül, maga tudja a legjobban, hogy a törvényt sokféleképpen lehet alkalmazni. Attól függ, hogy lesz-e a Cápának elég pénze ahhoz, hogy megvágassa a neki megfelelő ügyvédek, tanuk, esküdteket? . . .

— A törvény keze el fogja egyszer érni.

— Lehetséges. De értse meg, hogy itt most a törvényen kívül vagyunk. Itt a maga törvényeivel, paragrafusaival, bírósági összeköttetéseivel nem ér el semmit. Itt nem lehet pervesztés esetén formai hibák miatt új tárgyalást kérni. A szabad tenger felé megyünk. Nemsokára a törvényes zónán kívül leszünk, ahol már az amerikai joghatóság is megszűnik. A

szabad tengeren vagyunk összezárva egy emberi fenevaddal, aki megszokta, hogy saját ösztöneit kövesse, aki nem ismer el az övéen kívül más akaratot és nem lát maga körül nagyobb hatalmat, mint retentő ökle erejét. Itt nincs a maga számára törvény, amely kiváltságokat biztosít a gazdagoknak, hatalmasoknak, vagy azok kiszolgálóinak. Itt nem védi meg sem magát, sem a nőt, aki magával együtt került ebbe a szerencsétlen helyzetbe... Brutális, nyers erő ellen a maga fegyverei itt mitsem jelentenek.

John Magdára nézett és megzavarodva kapta le róla tekintetét. Érezte, hogy többet mondott, mint kellett volna. Szavaiban aggodalom volt, ami átragadt a lányra. Magda szinte viziószerűen látta maga előtt felvillanni e percben a Cápa vastag nyakát, szőrös mellét, apró, utálatosan villogó szemét, ahogy hatalmas karját nyújtja feléje.

Összeborzadt.

John sietve folytatta.

— Itt nincs más törvény, csak az erősebb joga. Férfi férfi ellen. Ez a szabad természet harca. Az életbenmaradás és a zsákmány a győztesé.

Lélekzetet vett és utána csendesebb hangon mondta:

— Nem azért mondom mindezt, hogy elcsüggessem. Ellenkezőleg, azt akarom elérni, hogy ne ijedjen meg. Szedje össze magát. A férfi azért férfi, hogy segítsen magán és harcoljon utolsó leheletéig.

Gustav arcát pirosság vontá be, amely felszaladt

egész a homlokáig. Eddig elkeseredetten hallgatott, de most már nem tudta tovább türtőztetni magát. Felugrott az ágy széléről, még a szédülése is elmúlt.

— Maga harcolhat, ha akar, — fordult Johnhoz megvető arckifejezéssel és széles gesztust csinált kezével — ez a magának való környezet! De nekem semmi közöm az egészhez. Ez nem az én harci területem. Ez a maga világa, nem az enyém. Hogy képzeled, hogy én ilyen aljas népséggel összekeveredjem? Magának köszönhetjük mindezt! Maga az oka az egésznek, maga miatt kerültünk ide. Ha nem tör be revolverrel hozzánk, sohasem kerültünk volna erre a banditahajóra.

Vádolóan rázta mutatóujját John felé.

— Igenis, elsősorban magát vádoló! És garantálom, hogy meg fog fizetni érte. Ezt nem viszi el szárazon, barátocskám! Akármilyen történik is velünk, módot fogok találni rá, hogy utolérje magát a megtorlás...

John sötéten nézett rá.

— Elég volt! Most nincs kedvem számárságait hallgatni. Jobb lesz, ha elhallgat.

Gustavot azonban most már nem lehetett megállítani. Mint a zsilipet áttörő zuhatag, áradt ki belőle mindaz a düh és méreg, ami az este óta felgyülemlett benne. Nem félt többé Johntól. A csempész-nél most nem volt revolver, fegyvertelen fogoly volt ő is. Gustav megmondhatta végre neki véleményét. Most megfizethet neki az eddigi keserves kellemet-

lenségekért, a Magda előtt elszenvedett megaláztatásokért, az elhurcolásért, a kezdődő tengeri betegség kellemetlenségeiért...

Arca kipirosodott, szemüvege haragosan csillogott, a szavak — mintha méreggel lettek volna átítva — gyűlölködve folytak szájáról.

— Nem hallgatok. Aljas betörő. Elvágta a telefondrótot. Alávaló gonosztevő! Erőszakkal betör egy békés családi házba. Gazember...

Gustav most már kiabált. Jól esett neki, hogy végre kiengedhette hangját. Nem nézett Magdára, de érezte a lány riadt tekintetét magán és ez is tüzelte! Hadd lássa Magda végre, hogy benne is van energia, lendület!

Még az sem állította meg a szóáradatban, hogy John haragos arccal közelebb lépett. Szeme villanásában egy ökölcsapás fenyegető ígérete izzott.

— Még egyszer mondom, hogy hallgasson!...

Gustav hideg félelmet érzett, de bizott abban, hogy John ugysem fog arcába ütni. Nem vághat ökölrel az arcába, mert Amerikában a verekedésnek is vannak lovagias szabályai. Ezek között pedig első az, hogy egy szemüveges embert nem lehet orron vágni, nehogy összetörjön a szemüvege. Meg kell várni, amíg leteszi a szemüvegét vagy olyan pontot keresni testén, ami nincs üveggel védve. Gustavnak felvillant az emlékezete előtt, hogy a Cápá is respektálta ezt a szabályt. Lám, a Cápá sem boxolt

arcába, mikor este leütötte, hanem csak a gyomrába vágott...

Gustav bizott benne, hogy John sem fog megfélemedezni erről az elemi udvariasságról. Nem csökkentette hangját, hanem még hevesebben kiáltotta:

— Alávaló, nyomorult gazember! Belesodorja az embert a legnagyobb bajba, aztán még ő tart prédikációt! Még ő játssza a hőst, ő vitézkedik mások előtt, egy ilyen...

John nem birta tovább. Összeszorította fogát és némán, de keményen megragadta Gustav mellén a ruhát. Nem ütötte meg, csak vad erővel rántotta magához és úgy megrázta, hogy az ügyvédnek reszketett a szemüveg az orrán.

John még egyet rázott rajta és a csiptető leesett Gustav orráról.

— Elhallgasson, mert...

Gustav nem tudott szólni, még ha akart volna is. Lélekzete elakadt. Arcát halványsárgára festette a félelem. Már nem volt rajta a védő-szemüveg többé! Mi lesz most?...

Magda ugrott közéjük. Lihegve, felháborodva fordult szembe Johnnal.

— Ne merje megütni... a vőlegényemet!

John elengedte ellenfelét. Karja lehanyatlott.

— A vőlegénye? — nézett Magdára. — Persze, gondoltam...

Azután halkan mormolta:

— Nem érdemli meg magát.

Gustav felhördült. Valami furcsa dolog történt vele. A vér a fejébe szállt John szavaira és vörös foltok jelentek meg szeme előtt. Elfelejtkezett egyszerre mindenről, nem érzett félelmet, nem is tudta többé, hogy mit csinál.

Artikulálatlan kiáltás szakadt ki melléből és karja John felé lendült.

XI.

Érezte, hogy karja hasítja a levegőt, szinte szelket csinál maga körül. De ökle nem érte el a célt, mert John, a gyakorlott ökölvívó fölényével, nyugodtan félrehajolt.

Ám Gustav megmámorosodott a lendülettől. Ujra felemelte karját.

Útésre azonban már nem volt ideje, mert a kabinajtó hirtelen kicsapódott és ijesztően hatalmas test tolult közéjük. Óriási tenyér tapadt mellére és tolta el, úgy, hogy visszaesett az ágy szélére, amelyre lihegve leült.

Onnan nézett fel a félelmetes alakra, a tenyeret követő vastag karra, a borzalmas vállra, amelyen az utálatos, zsiros fej ült. Az arcban apró szemek pislogtak.

Gustavnak az volt az érzése, mintha hegyre nézne fel alulról.

Igen, ő volt az, a Cápa.

A tenger szörnyü ragadozója, a bestiális gyilkos, a szeszcsempészek réme, a modern tengeri rabló! ...
A Cápa!

— Na, mit verekedtek! — dördült el a Cápa hangja.

Elvigyorodott és piszkos, sárga fogát mutatta.

— Talán a lányon vesztetek össze?

Magda borzadva huzódott el közeléből.

Gustav felocsudott az első pillanat döbbenéséből. Teljesen elfelejtkezett arról, hogy az előbb majdnem verekedésre került a sor Johnnal. Most másról volt szó. Itt állt a Cápa előtte, itt volt az alkalom, hogy szabadulásról tárgyaljon vele. Összeszedte magát, felállt és a Cápa felé fordult:

— Kapitány ur ...

Nem tudta hirtelenében, hogy szólítsa, de úgy gondolkodott, hogy a legjobb lesz, ha megtiszteli és udvarias modorban beszél vele. Az ügyfeleinél tapasztalta, hogy minél egyszerűbb emberek, annál jobban boldogul velük, ha előkelően kezeli őket. A módszer, úgy látszik, most is bevált, mert a Cápa arca széles vigyorgásra torzult:

— Ezt már szeretem.

Aztán John felé fordult.

— Látod, John, ez meg tudja adni nekem a tiszteletet. Látszik, hogy intelligens ember. Nem úgy, mint te, aki csak Cápának szólítsz.

Gustavnak sehogysem tetszett ez a durva, enyelgő

hang. Nem lehet ezzel az emberrel komolyan tárgyalni?

Összehuzta szemöldökét.

— Kapitány ur, szeretnék önnel beszélni.

— Helyes. Mondja el a mondókáját.

— Ugy gondoltam, hogy négyszemközt. Szabadon engedésünk tárgyában.

— Itt is beszélhetünk. Mi maga a szárazföldön?

— Ügyvéd. Mik a tervei velünk, kapitány ur?

— Ügyvéd? — mormogta fanyarul az óriás és megvakarta borostás állát — akkor meg kell változtatni a terveimet. Az változtat a dolgon, hogy ügyvéd. Akkor nem tehetem magával azt, amit akartam.

Gustav fellélekzett. Hát mégis igaza volt, amikor úgy okoskodott, hogy a Cápa nem mer végezni velük olyan egyszerűen! Féloldalt Magdára nézett biztató pillantással, mintha azt mondaná:

— Majd meggyurom én ezt a barmot...

Kiegyenesedett és most már szilárd hangon mondta:

— Figyelmeztetem, hogy jövőre minden valószínűség szerint kerületi ügyész leszek Brooklynban.

A Cápa még mindig az állát vakarta.

— Szóval ügyvéd? Hm... hm... Tegnap azt hittem magáról, hogy valami pincérféle. De ha ügyvéd...

Gustav hátralépett, mintha megütötték volna. Pincér! Mit beszél ez az ember? Pincérnek nézte? Hallatlan...

A Cápa arcán sajnálkozás látszott.

— Az baj, ha ügyvéd... Kellott volna egy ügyes pincér a hajómra! De ha ügyvéd, nem használhatom semmire. Legfeljebb a konyhában tisztogathatja a krumplit.

Gustav elhalványodva harapott ajkába. Most igazán fel volt háborodva, meg volt sértve! Ha legalább négy szemközt volnának! De ez az állat itt tárgyal vele Magda előtt. És John is hallja, bizonyára mulat rajta.

Izgatott lett, hangja merészen szállt az óriás felé.

— Beszéljünk nyíltan, kérem. Mit kíván azért, hogy szabadon engedjen bennünket?

A Cápa nem felelt rögtön. Megvakarta az állát és szitt egyet a fogán. Apró szemével ravaszul nézett Gustavra, majd a lányra siklott pillantása. Szemében felcsillant valami különös fény.

Magda úgy érezte, hogy hideg borzongás fut végig testén. John a háta mögött állt, közel hajolt hozzá és azt suttogetta:

— Bátorság! Ne veszítse el nyugalmát.

A Cápa odafordult Gustavhoz.

— Csak magáról van szó?

— Dehogy — felelte Gusztav — kettőnkéről. Rólam és Miss Bartosról. Mennyi váltságdíjat kíván?

A Cápa elvigyorodott.

— Nem szívesen válok meg maguktól. Azt hi-

szem, élvezném a társaságukat. Ritkán kerülnek a hajómra intelligens emberek...

— Ne kerteljen, kérem — mondta Gustav türelmetlenül. Most már ingerülten és merészen beszélt. Valahogy biztosabb alapokon érezte magát. A Cápa végre is ki fogja nyögni, hogy mit kér értük és megkezdődik az alkudozás. Az a fontos, hogy végre egyszer tisztába jöjjenek egymással.

— Ne kerteljen, kérem — ismételte Gustav — mondja meg mennyi az összeg?

— Hm, lássuk csak...

A Cápa gondolkozott és közben megint szivott egyet fogán. Ezt a fogszívást egyenletes időközökben, ütemesen csinálta, egy óramű pontosságával. Ilyenkor mindig különös, sziszegő hang hallatszott szájából és durva ajkai féloldalt csucsorodtak.

Magda úgy érezte, hogy idegeire megy ez a szabályos időközökben ismétlődő fogszívás. Valahányszor felhangzott az óriás szájából a különös, sziszegő hang, megremegett.

— Lássuk csak — mondta a Cápa és újra hatásos szünetet tartott, mintha kinezni akarta volna áldozatait. Végre kimondta az összeget.

— Huszezer dollár.

— Az sok — felelte Gustav habozás nélkül.

— Soknak találja? — vigyorgott a Cápa — ugylátszik kevésre becsüli magát...

Gustav nem vette fel a sértést.

— Tizenötezer — mondta szilárdan — nincs több pénzem. Tizenötezer — kettőnkért...

A Cápa arca furcsa mosolyra torzult.

— Huszezer. És szó sincs két személyről. Csak magáról. A lány itt marad.

Magda elsápadt. Kemény szorítást érzett kezén. John szorította meg csuklóját.

— Uralkodjék magán.

Magda szempillái alól oldalt pillantott. John szórakozott és közömbös arckifejezéssel nézett maga elé, mintha nem is ő szólt volna.

Egy pillanatig csend volt a kabinban.

— De hiszen ez örültség... Mennyi váltságdíjat kér Miss Bartosért?

— Semmit. Ő itt marad.

Gustav kinyitotta száját, mondani akart valamit, de nem jött ki hang ajkán. Kábultan simította végig homlokát és visszaroskadt az ágy szélére.

A Cápa újra szitt egyet fogán.

— Hát hol az a pénz?

Gustav összeszedte magát. Megigazította cvikkerét.

— Természetesen nincs nálam ennyi pénz. Nem voltam elkészülve arra, hogy... fogságba kerülök. De adhatok egy csekket...

Az óriás harsányan felnevetett, úgy, hogy hatalmas vállalai rengtek belé.

— Csekket? Kitűnő! Hogy értesitse a bankot és

elfogjanak, amikor beváltom? Hol hallotta azt, hogy váltságdíjat csekkben is elfogad valaki?

— Ha kitesz a szárazra, eljuttatom magához készpénzben.

Az óriás vigyorgott.

— Ha nem volna ügyvéd!... De hogy bizhatok meg egy ügyvédben?

— Hajlandó vagyok megfizetni a kért összeget — mondta Gustav halkán — csak tegye lehetővé, hogy kifizethessem. Állapítsa meg a módot.

— Jó — bólintott a Cápa — majd gondolkozom.

Elindult az ajtó felé. De csak két lépést tett és visszafordult. A lányra nézett. Magda elfordította fejét.

A Cápa várt egy ideig, aztán Gustavhoz fordult:

— Maga bátyja a Missnek?

— Nem — mondta Gustav szenvedve — a vőlegénye vagyok.

— Ugy? A vőlegénye?

— Igen.

A Cápa szitt egyet fogán.

— Jó — dörmögte — majd megalkuszunk.

Megfordult és kicammogott az ajtón.

XII.

— Kérem, hagyjon magunkra.

John szótlanul kiment a kabinból.

Magda odaállt Gustav elé. Ugy nézett rá, mintha most látná először életében. Azután két kezét összekulcsolta és homlokára szoritotta.

— Ezt nem hittem volna, Gustav! Hogy képes lenne itthagyni engem.

— Nem — mondta Gustav — ez nem igaz! Hogy képzelhetett ilyesmit, Magda, csak egy pillanatig is...

— Hogy képzelhettem? Hiszen beleegyezett! Elfogadta a Cápa feltételeit!

— Hát mit tehettem volna mást? Nem szállhattam vele nyíltan szembe.

— Miért nem? — kérdezte a lány és szeme úgy csillogott, ahogy Gustav még sohasem látta. A kabint csak gyengén világította meg a lámpa és Magda az árnyékban állt. Most tágranyílt a szeme és pupillájának fénye — mintahogy a vasuti szemafor színe változik az éjszakában — barnáról mélységes feketévé változott.

— Miért nem? — ismételte a kérdést.

— Mert... mert... mit értem volna el vele? Az a vadállat keveset törődött volna ellenkezésemmel. Nem volt más mód, minthogy látszólag beleegyezzem feltételeibe. Hiszen, ha kikerülök a partra, akkor segítséget hozhatok, magát is megszabadíthatom. Egy pillanatig sem gondoltam arra, hogy egye-

dül menekülők. Csak arról van szó, hogy érintkezésbe kerülhessek a külvilággal.

— És nem félt engem? Nem gondol arra, hogy én addig egyedül maradok itten? Kiszolgáltatva ennek a szörnyű, undok ember-állatnak... Oh! Inkább meghalok, inkább megölöm magam! Erre nem gondolt?

— Istenem... — mondta Gustav és összecsapta két kezét — tudom, hogy rettenetes! Dehát az ég szerelmére, Magda! Mit tehettem volna? Higyje el, ez volt az egyetlen lehetőség! Ez a legcélrányosabb megoldás...

— Célrányos! — nevetett Magda keserűen — a legjobb megoldás!... Mit tehetett volna egyebet?... Mit tudom én, hogy mit tehetett volna! Maga egyszer azt mondta nekem, hogy jobban szeret az életénél is! Most kiderült, hogy önmagát valamivel mégis jobban szereti! Reszket saját biztonságáért! És ha meghalunk? Maga nem meri vállalni velem együtt a veszedelmeket?

— De Magda, kérem — mondta Gustav —, hát nem érti? Gondolkozzék kissé józanul! Ha visszatásítom a Cápa ajánlatát, — ha azt mondom, hogy inkább itt maradok én is... az igen, az romantikus lett volna. De mit értünk volna vele? Az élet nem úgy pereg, mint a filmekben. A romantikus megoldások nem végződnek mindig olyan szerencsésen, mint a mozivásznnon. Álljak oda verekedni és ütsem magam félholtra, mint a mozihősök. Azoknak könnyű,

mert a veszélyes helyzetekben más helyettesíti őket. Higgye el, Magda, hogy más az élet, egészen más! Mikor látszólag beleegyeztem a Cápa ajánlatába, arra gondoltam, hogy beültet egy csónakba és kitesz a partra és... és a maga fogsága csak addig tartana, amíg elérném az első telefonállomást! Nem is magamra gondoltam, hanem magára! Hát nem érti, hogy kényszerhelyzetben vagyunk, hogy meg kellett ragadnom az első lehetőséget, ami a legkisebb rést nyújtja a szabadulás felé? De ha maga nem látja be, lemondok erről az alkalomról. Vállalom magával együtt a veszedelmeket, ahogy maga akarja! De most már nyugodjék meg! Mért sir, kérem, mért sir mostan?

— Megalázott — lehelte Magda —, megalázott... azelőtt a másik előtt! Szégyeltem magam John előtt!

— John — kiáltott fel Gustav elkeseredve —, hát magának az is számít!? Az a söpredék! Csak nem tekinti őket egyenrangú embereknek? Különben is John az oka mindennek... Az a bandita felelős azért, hogy...

— Ne szidja — szakította félbe Magda —, ő sincs jobb helyzetben, mint mi. Azt hiszi, hogy az ő élete kevésbé forog veszedelemben, mint a magáé, vagy az enyém?

Gustav felugrott.

Meginogva kapaszkodott meg a felső ágy szélében és tágrameredt szemekkel nézett a lányra.

— De Magda, könyörgök, hát mi van magával? Engem okol mindenért! Ugy néz rám, mintha én vol-

nék felelős mindazért, ami a mai szerencsétlen este óta történt velünk! Az én viselkedésemet kifogásolja, azt a másikat pedig védi és felmenti minden felelőség alól! Nem érzi, hogy milyen igazságtalan?

— Nem — mondta Magda —, ő idegen! Teljesen idegen! Nem várhatom tőle, hogy segítsen és nem vehetném tőle rossz néven, ha nem törődnek mással és csak a saját bőrét védené! De Gustav! Maga a vőlegényem...

Gustav visszaült az ágy szélére és sóhajtott.

— Nem tudom, mit feleljek magának, Magda! Hiszen látja, hogy mindent megpróbálok. Ó, csak kerüljünk ki innen egyszer! Hígyje el, hogy még megkapja tőlem a magáét ez a vadállat! Még egyszer keserűen fogja megemlegetni azt, hogy piszkos tekintetével magára mert nézni...

— A bosszu jár az eszében — mondta Magda halkán —, most ne a bosszura gondoljon. Az még nagyon messze van! Egyelőre foglyok vagyunk. Arról van szó, hogyan szabadulhatunk ki innen? Ha ugyan élve szabadulunk...

— Érintkezésbe kell kerülnünk a külvilággal — mondta Gustav — akármilyen módon. Talán van rádió a hajón...

Csüggedten nézett maga elé.

— De ha van is rádió, egészen biztosan nem lehet hozzáférközni. Ne haragudjék, de nem látok más megoldást, minthogy legalább egyikünk kikerüljön

a szárazföldre... a segítség pillanatok alatt érkezne a másik számára...

— Csak magára gondol...! — sóhajtott Magda. Gustav széttárta karját.

— Istenem — mondta kétségbeesve —, hát nem akar megérteni!?

Azután két keze közé fogta fejét. Arca sárgás színű lett.

Magda rápillantott és hangját szánakozás járta át.

— Nagyon rossz színben van, Gustav! Mi baja?

— Semmi!

— Ugy látom, hogy megkapta a tengeri betegséget.

Gustav érezte Magda hangjában a részvétet, de most nem volt ereje lázongani ellene.

— Sajnos — nyögte restelkedve —, a gyomrom nem nagyon bírja a dolgot! Szégyellem kissé, de nem tehetek róla...

Szemüvege úgy csillogott, mintha könnyes volna.

Talán a szégyentől, a dühtől, saját tehetetlenségének érzetétől. Elfordult és végigdőlt az ágyon. Befelé fordult, hogy a lány ne lássa arcát, amely nedves lett a könnyektől.

— Pihenje ki magát — mondta Magda olyan hangon, ahogy ápolónők szoktak beszélni betegekkel —, nincs más orvosság. Én kimegyek kissé a levegőre.

— Ne menjen — akarta mondani Gustav. Az jutott az eszébe, hogy ha Magda kimegy a kabinból,

a folyosón vagy a fedélzeten találkozhatik a Cápával. És ez csak fokozhatja a veszélyt.

De nem szólt semmit, mert már hallotta az ajtó csapódását. Mire megfordult, Magda már nem volt a kabinban.

Gustavra most egészen ráomlott a kétségbeesés.

Ó, milyen nyomorult, ó, milyen tehetetlen volt! Feje befúródott az ágy szegényes párnájába és a torokát szorongató sirás ellenállhatatlanul patakzó könnyekben olvadt fel.

Pedig a sirógörcs nem is tartozik a tengeri betegségek szimptomái közé.

De Gustav nem küzdött ellene. Csak annyi energia maradt még benne, hogy előbb levegye szemüvegét, nehogy a könnyek bepiszkítsák.

XIII.

Sütött a nap.

A hajó ringása egyenletessé vált és mintha futása is meggyorsult volna.

Magda felöltözve feküdt a felső ágyon és a halványsárgára festett mennyezetet nézte, amely olyan alacsonyan volt, hogy elérhette kezével.

Az első pillanatban, ahogy felnyitotta szemét, nem is volt vele tisztában, hol van. Azt hitte, mert azt hitte el vele a felébredés kábulata, hogy otthon van. Ott fekszik szobájában, a brooklyni lakásban.

Kereste szemével a könyvszekrényt, az ablakot, amely előtt rézrudakon futó függöny szűrte át a napfényt.

De sem a könyvszekrényt, sem a tükrös toiletteszekrényt, sem a függönyös ablakot nem látta, csak a sárga mennyezetet, amely alacsonyan borult vasgerendáival föléje. Könyöke az ágy szélét érte, amely arasnyi magassággal emelkedett a paplan fölé, hogy megóvja a kifordulástól. És az egész ágy hol jobbra, hol balra hajolva, szeliden ringott alatta.

Magdának most eszébe jutott minden. Tegnap, a csendes vasárnapi nap otthon, Brooklynban. Azután este — Nick és Gustav. Az alkohol-csempészek és utánuk — a Cápa... A zürzavaros, kinos hajóraszállítás. Gustav szégyenteljes alkudozása a Cápával.

Még legmegnyugtatóbb emléke volt, mikor később kiment a levegőre, hogy lehűtse forró fejét. A folyosó csak gyéren volt világítva. Egy éjjeli lámpa szórta bágyadt, kék fényét a fal egyik magasan fekvő üregéből.

De azért megtalálta a vaskorláttal elzárt lépcsőt, amely fölfelé vezetett. Megpróbálta a vaskorlátot elmozdítani. Nem akart elmozdulni, ugylátszott első pillanatban, hogy be van zárva.

De nem volt bezárva. Ujabb próbálkozásra, csikorogva tárta fel előtte az utat a fedélzet, a szabad levegő felé.

Az oldalkarfákba kapaszkodva mászott fel a szűk lépcsőn, amely olyan keskeny volt, hogy a hajó ingásakor hol az egyik, hol a másik falhoz ütődött. De

mikor a középre ért, a fojtott levegő után megütötte arcát a tengeri éjszaka hűvös, tiszta lélegzete.

Feje fölött a szabad égbolt ivelt — gyémántporral telehintett fekete bársony. A szél nem volt tulságosan erős, a tenger is lecsendesedett. Sötét volt a fedélzeten, amit alig oszlatott el az árbócon világító lámpa. Inkább csak arra volt jó, hogy mélyebbre fesse az árnyékokat.

Magda végigsimogatta haját, amelybe belekapaszkodott a szél és kiszabadította oldalát a fürtöket. Lassan lépkedett, mert minduntalan belebotlott valamibe. Vigyáznia kellett, hogy fel ne bukják a kifeszített kötélén, vagy a nehézkes vastörzsökön, amelyek körül a karvastagságu kötelek csavarodtak.

A hűvös szél lecsillapította forró homlokát és megborzongatta egész testét. Most érezte csak át a szabadság isteni gyönyörét, most, amikor a legcsekélyebb reménye sem volt, hogy elérheti. Mindössze ez a darab fedélzet volt most az övé...

A távolba nézett, de a végtelen, sötét víz semmi reményt sem nyújtott. A parti lámpák már régen nem látszóttak s csak a világító tornyok felcsillámló és ismét kialvó fénye pislákkolt még a távolban.

Egy ember ment el mellette a fedélzeten.

Magda megismerte a gyér világításban. Egyike volt azoknak a hajómunkás-féle legényeknek, akiket a hajóraszállásnál látott.

A munkás nem törődött vele. A hajó orrához ment és valamit igazított ott, azután visszajött.

Magda először az egyik árbóc mellé huzódott tele félelemmel. Azután valami bátorság öntötte el és elhatározta, hogy megszólítja a hajóst, beszélgetni fog vele, kikérdezi.

— Mondja kérem... — kérdezte.

Az ember nem felelt, hanem tovább végezte a dolgát.

— Mondja... — ismételte Magda — hová megyünk?

A munkás most sem felelt. Ugylátszik bevégezte dolgát, tovább ment, elérte a lépcső nyílását és hallgaton leászott.

— Talán süket — gondolta magában Magda csalódottan.

Szétnézett a fedélzeten. A sarló alaku hold gyenge fényénél egy férfit látott a korlát mellett. Megismerte az alakját, a bőrkabátot.

John volt.

Féloldalt dőlt a korlátra, nyilvánvaló volt, hogy ő is látja a lányt. De Magdának most nem volt kedve beszélni vele. Mit mondhat neki John, ami segítene rajta? Éppugy nem tudhat semmit, mint ő...

Magda eljutott lassan a hajó orráig. Lenézett és úgy tűnt fel neki, hogy a félelmetes, sötét víztömeg felemelkedik hozzá. Kevés kellene, hogy beleszédüljön...

Mintha kettéválnának a hullámok a hajó előtt... Milyen keskeny ennek a hajónak az éle... Mint a

kés, úgy vágja a vizet, amely fehér habot vet két oldalt...

A gépház dohogása hallatszik. Persze, hiszen ez nem vitorlás hajó, hanem gép hajtja, azért megy oly gyorsan! Most már az egyik világító torony pislákoló fénye is elaludt, túlhaladt a hajó a fény zónáján...

Magda visszafordult a hajó orrától. Lassan megindult a fedélzet másik vége felé. Látta, hogy John még mindig ott áll a korlát mellett mozdulatlanul, mint az előbb.

Magda nem fordult feléje, ment tovább a hajó fara felé. A fedélzet hátsó részén valami bódé-félét látott, aminek üveglablaka piros négyszöget vágott a sötétbe.

Egy tengerészsapkás, szvetteres ember ült benne a kerék mellett. A kormányos volt...

Magda odament az ajtóhoz és benézett.

A kormányos észrevette a lányt, de nem szólt semmit. Bagót rágott.

Magda megszólította:

— Jóestét! Mondja, kérem... hová megyünk?

A kormányos nem felelt. Két keze a kormánykerék kiálló fogantyúin pihent. Arcán kelletlen vonás jelent meg.

Magda hangosabban megismételte kérdését.

A kormányos most feléje fordította fejét.

— A kapitány megtiltotta, — mondta mogorván — hogy az utasokkal beszéljünk...

Hangja rekedtes volt és érezni lehetett rajta, hogy nemcsak tiszteli a kapitányt, de fél is tőle. Visszafordult a kormánykerékhez és újra rágni kezdte a szájában levő bagót.

Magda látta rajta, hogy egy szót sem tud kivenni belőle többet.

A hajó végében állott és újra a vízre esett pillantása. A felkavart víz széles sávként csillogott a hold fényében. A hosszú sávot úgy huzta maga után a hajó, mint egy ezüsttel telehintett uszályt...

— Mint egy menyasszonyi uszály — gondolta Magda.

Elfeledkezett a veszélyről, az éjszaka szépsége megragadta és nem tudta megállni, hogy ne gyönyörködjék benne.

Mikor megfordult, a korlátnál ott látta — most a hajó végében, nem messze magától — az ismerős alakot, a rövid bőrkabátban.

Pár lépést tett feléje.

— Mi az? — kérdezte Johntól — maga őriz engem?

— Igen — felelte John.

Arca komoly volt.

Magda maga se értette miért, egyszerre ideges lett.

— Nincs szükségem őrizetre — mondta halkan, hidegen.

John sapkájához emelte kezét és elindult a lefelé vezető lépcsőn. Magdának valami eszébe jutott és megállította.

— Mit gondol, hová megyünk?

— Nem tudom, — felelte John — egyelőre a nyílttenger felé...

Várta, hogy a lány kérdez-e még valamit. De Magda hallgatott és töprengve nézett maga elé.

John a lépcső felé fordult.

— Mondja, — kérdezte hirtelen Magda — maga magyar?

— Honnan gondolja?

— Hallottam a nevét... Szabónak hangzott...

Az magyar név.

— Az apám magyar.

— És az édesanyja?

— Már nem él — mondta John csendesen.

Magda lélegzetet vett.

— Beszél magyarul?

— Nem. Csak angolul. Itt jártam iskolába.

— Nem is ért semmit?

— Keveset. Pár szót. Nyugodtan beszélhet magyarul előttem a vőlegényével.

— Nem azért kérdeztem — mondta Magda zavartan.

— Milyen érzékeny, — gondolta magában — megsértődött, mikor azt mondtam, hogy nincs szükségem őrizetre. Miért is mondtam ezt? Mi ütött belém? Igazán nem tudom. Kár...

Most úgy érezte, hogy jó volna bizalmasan beszélgetni Johnnal. Szerette volna kikérdezni mindenről, a szüleiről, a származásáról, az ifjúkoráról. Hogy került idáig? Habozott, félt, hogy nem találja el a bizalmas hangot, ami megnyitja a másik szívét. Talán rossz néven is veszi a tulságos kérdezősködést... Ujból megsértődik.

John megint a lépcső felé fordult, mintha menni készülné. Magda látta a mozdulatot és megszólalt, hogy visszatartsa.

— Mondja, — kérdezte gyorsan — miféle hajó ez?

— Eredetileg magányacht volt. Egy Mulhall nevű milliomos építtette, aki közben tönkrement a tőzsdén, a Wall Streeten és öngyilkos lett. A yacht negyedáron került eladásra. Egy ügynök kezébe került, aki a szeszcsempészek flottáját szokta kiegészíteni, ha a parti őrség összelövi valamelyik hajójukat. Így jutott a Cápa kezébe, aki most ezen repül a tengeren és fosztogatja a cempészeket. A „Black Seagull“ a hajó neve...

— Black Seagull, — ismételte Magda — Fekete Sirály...

— Igen, — mondta hideg udvariassággal John — többet nem tudok róla. Magam is most vagyok először rajta. Jóéjszakát.

Sapkájához emelte kezét és megindult a sötétben a lépcső felé.

Magda némán nézett utána. Hallotta a léptek

kopogását a lépcsőn. Azután csend lett. Csak a szél sóhajtozott és a habok csobogtak, ahogyan a gyorsan sikló hajó oldalát nyaldosták.

A sarlóalaku hold elbujt egy felhő mögé és egyszerre mély feketeség borult a fedélzetre.

Magdát hirtelen gyötrő félelem fogta el. Az a gondolat rémitette, hogy a sötétben minden pillanatban felbukkanhat előtte a Cápa.

Miért ment el John? Ha legalább ő itt volna mellette! Bizonyára megvédelmezné!

— Ostoba képzelődés, — sziszegte el magát Magda, mikor a hold ismét kibujt a felhő mögül — mi köze Johnnak hozzám? Az, hogy ő is magyar származású? Mégis csak alkoholcsempész!... Micsoda ostobaság, hogy lovagias szolgálatokat várok egy szeszcsempésztől. Hogy saját életét kockáztassa az enyéért! És még ha meg is akarna védelmezni... ő is egyedül van... és fegyvertelen... Reménytelen volna, ha szembeszállna a Cápával... Dehát akkor mi lesz? Mi lesz velem?

Felnézett a csillagok felé és összekulcsolta kezét. Így állt a korlát mellett, mozdulatlan áhitattal, míg a szél hűvös ujjaival szétzilálta haját.

Maga sem tudta, hogy meddig állt ott, csak azt érezte, hogy lassan mintha lecsendesülne szívében a félelem, szeme egyre bágyadtabb és a fáradtság zsibbasztóan járja át egész testét.

Letámolgott a kabinba.

Gustav még mindig ott feküdt az ágyon és mélyen horkolt.

Horkolt! Te jó Isten, horkolt!

Magda megvetéssel, majdnem gyűlölettel nézett rá. Most, amikor ő izzó aggyal töpreng, mikor tépi a szívét a kétségbeesés, mikor ő reszket az élete tisztaságáért, szépségéért, Gustav alszik és horkol! Talán arról álmodik, hogy már kifizette a váltságdíjat és már szabadon van és ott ül irodájában és levelet diktál!

Magda nesztelenül felmászott az ágy széléhez támasztott rövid létrán a felső ágyba és ruhástól nyult végig rajta...

Meg volt győződve róla, hogy egész éjjel nem lesz képes aludni. De fáradt és kimerült volt s amint lehunyta szemét, nem tudott többé számot adni arról, hogy mi történik körülötte. Az álom zsibbasztó, fekete fátyolával rögtön betakarta.

Most már világos volt a kabinban. Nézte a sárga mennyezetet és emlékezett. Kinyújtott kezével hozzáért testéhez és csodálkozva érezte, hogy ruhában van.

Persze, hiszen ruhástól feküdt le.

És Gustav? Alszik-e még?

Felemelte a fejét és megszólalt.

— Gustav!

Nem kapott választ.

— Gustav! — kiáltotta újra.

A kabinban csend volt.

Magda az ágy szélére kászálódott és leugrott. Benézett az alsó ágyba. Üres volt.

Fagyos ijedtség futott végig rajta. Mi történt Gustávval? Talán már megegyezett a Cápával és szabadon engedték? Nem lehet, hiszen végül mégis megígérte, hogy nem hagyja el egyedül a hajót! Annyira mégsem jellemtelen, hogy bucsu nélkül hagyná itt őt! Hogy megszökne tőle...

Dehát akkor mi történhetett vele? A Cápa eltette láb alól? Megölték?...

Talán nem is él már...

XIV.

Kapkodó gyorsasággal hozta rendbe magát. A mosdóban vizet talált, felfrissítette vele arcát és kisietett a kabinból.

Kint sütött a nap.

Dél felé járhatott az idő és a napsugár millió szikrára törve szaladt végig a nagy vizen. Mint egy sikrás terült el a tenger, ameddig csak a szem el látott, tintakék végtelenség, amelybe habfehér utat szánt a hajó.

A fedélzeten két legény dolgozott. Az egyiknek pipa volt a szájában és kötelet csavart fel egy vastönkre, a másik — szőrös, majomarcu — az árbócra kuszott.

Magda nem tudta, hová menjen, kitől kérdezős-

ködjék? Benézett a kormányos fülkéjébe, de már nem az a kormányos volt ott, akit az este látott. Ám ugyanolyan barátságtalan arca volt, mint az előzőnek. Ő is bagót rágott, mint elődje és ő is megtagadott minden felvilágosítást.

Magda össze-visszajárkált a hajón, felment a fedélzetre, végigment a folyosókon, céltalanul, táncstalanul és kétségbeesve.

Nem látta sem Johnt, sem a Cápát. Kitől tudja meg, hogy mi történt Mr. Lucassal, a vőlegényével?

A folyosón megint megcsapta orrát a tegnapi halbüz és konyhaszag. A konyhaajtóhoz ért és benézett.

Egyszerre mosoly ült ki arcára.

Reménytelen helyzete, az utálatos, szörnyű környezet, amibe a sors fantasztikus kedve belesodorta, a várható veszedelmek — mind nem voltak elég erősek ahhoz, hogy visszafojtsák nevetését afelett, amit látott.

Gustav ott ült a konyhában. Alacsony széken ült, nyakában kötény lógott és — ügyetlenül hámozta a burgonyát.

Egészen elmélyedt a munkába. Szemüvege csillogott, homlokán izzadság fénylett, kezében pedig lassan, óvatosan fordult meg a kés, amivel gondosan leoperálta a burgonya héját.

Végre felpillantott és meglátta Magdát. Felállt az alacsony ülőkéről.

— A gazemberek — mondta restelkedve — felcipeltek ide és már reggel óta...

Egy kövér kínai lépett Gustav mellé. A kövér kínai a szakács volt. Halványsárga arcában kifejezéstelenül ültek a kis mandulaszemek, szája azonban gonoszul húzódott félre. Nagy, húsvágó kést tartott kezében, azzal dirigálta Gustavot.

— Pucolni, — mondta furcsa, kínai kiejtéssel — pucolni tovább a krumplit!...

Gustav a lányra nézett, azután visszaült és folytatta tovább a hámozást. Nem is nézett fel, csak úgy beszélt munkaközben. Látszott rajta, hogy fegyelmezett lélek. Csak annyi indulatkitörést engedett meg magának, hogy közben a héjjal együtt nagy darabokat kanyarított le a burgonyáról.

— Kora reggel kirángattak a bitangok az ágyból. Hiába tiltakoztam, azt mondták, hogy a kapitány parancsolta. Csak itt lenne a Cápa, hogy megmondhatnám neki véleményemet!...

— Kíváncsi vagyok rá, — hallatszott egy durva hang.

Magda arcáról eltűnt a mosoly. A Cápa állt mögötte.

A Cápa szájából pálinkabüz áradt. Ugy látszik, már korán reggel ivott és szőrös, nagy kezén egy darabon véresen le volt horzsolva a bőr. Talán már kora reggel harca volt valamelyik legényével.

— Halljuk hát! Kíváncsi vagyok a véleményére — vigyorgott a Cápa.

Gustav annyira megzavarodott, hogy nem tudott hirtelenében felelni. De, úgy látszik, a Cápa nem is várt feleletet. Magdára nézett, mintha azt leste volna a lány arcán, hogy milyen hatást tett rá váratlan megjelenése.

— Jó reggelt, — mondta a lány felé fordulva — Miss... azaz... hogy is hívják?

— Bartos.

— A keresztnévét gondolom.

— Magda.

— Jó reggelt, Miss Magda.

Gustav szakította félbe a váratlanul megindult beszélgetést. Talán az a látvány, hogy a Cápa közeledni próbált a lányhoz, lobbantotta fel az energiáját. Összeszedte magát, ledobta öléből a burgonyát és odalépett a Cápához.

— Kapitány ur! Az emberei erőszakkal felhurcoltak ide és kényszerítettek erre a munkára.

— Tudom.

— Szóval ez a maga parancsára történt?

— A maga javára — mondta a Cápa. Vigyorgása eltűnt arcáról és nem lehetett kivenni, hogy komolyan beszél-e vagy gúnyolódik.

— Láttam, hogy nem érzi magát tulságosan jól a hajón. A tengeri betegség kezdő tünetei mutatkoztak magán. Erre pedig legjobb orvosság a mozgás, a munka. Akármí, ami elfelejtteti a beteggel az állapotát és elősegíti a vérkeringést. A régi hajósok úgy gyógyították a tengeri betegséget, hogy odakötözték

az u
csak
ujra
páci
beteg
mód

rébő

szól

csak
Vag
Azt

me
ner

ny
be

hő

vi
tá
fe

az ujoncot egy árbóchoz és addig korbácsolták, amíg csak el nem ájult. Ha ettől sem gyógyult meg, akkor újra megkorbácsolták. De többnyire kigyógyultak a páciensek az első kurára. És nem is estek vissza a betegségbe... Magánál azonban nem akartam ezt a módszert alkalmazni, mert — ügyvéd.

A Cápa megint elvigyorodott.

— Még képes lenne kártérítésért bepörölni a bőréből hiányzó darabok miatt!

Viharos nevetésbe tört ki saját elmésségén.

Gustav sápadtan hallgatta, azután vergődve szólt:

— Mirevaló ez? Megkapja a kért váltságdíjat, csak tegyen partra, hogy megszerezhessem a pénzt. Vagy adjon más alkalmat, hogy készpénzt szerezzek. Azt mondta tegnap, hogy gondolkozni fog a dolgon.

— Hiszen gondolkozom, — mondta az óriás és megint hatalmasat nevetett — csakhogya ez nálam nem megy oly gyorsan.

Gustav is megkockáztatta, hogy ugyanolyan gunyos hangnemben válaszoljon, mint ahogy a Cápa beszélt.

— És meddig szokott ilyesmin gondolkozni?

— Néha egy pár napig, néha egy pár hétig vagy hónapig.

Gustavot felingerelte a válasz. Mint a rossz ökölvívó, aki egy érzékeny ütéstől elveszti fejét és vak-tában kezd csapkodni, minden óvatosságról megfeledkezett és dühösen kiáltott fel:

— Bolond maga?! Hiszen pénzt kínálok! Nekem nincs időm ilyen...

— Nekem van! — vágott közbe a Cápa és közelebb lépett.

Gustav maga előtt látta a piszkos ingből kidagadó, szőrös mellet, a vastag kart, a szörnyű izmokat és a félelmetes nagyságu öklöt. Elhalványodott és hebegve mondta:

— De... kérem... mi célja annak, hogy...

— Bizza rám. Nekem árum van a hajón, amiért többet kapok, mint amennyit maga tud fizetni. Nem kockáztathatom, hogy közben a nyakamra hozza a szövetségi parti őriséget. Ezt szeretné, mi? Nem kétkedem benne, hogy meg is tenné, ha alkalma volna rá. Egyelőre csak maradjon itt. Nem érzi jól talán magát ebben a kitűnő társaságban? Majd megszokja...

Hangja újra gunyossá vált.

— Látom, hogy kezd belejönni a burgonyahámozásba. Csak csinálja szorgalmasan. Örüljön, hogy csinálhatja. Addig örüljön, amíg nem határozok mást maga felől...

A kínai szakács ép halat boncolt. Belevágta a kést és egy metszéssel felnyitotta a vonagló hal gyomrát. A hal csapkodott farkával, de a szakács nem tördött vele. Véres ujjával belenyult, kitisztította belsejét és beledobta egy vödörbe, amelyből felfröccsent a víz...

Gustav félrefordította fejét a Cápa gonosz tekin-

tete e
fenye
oly e
batni
és do
C
a bur
—
végig
szivél
önvéd
szúrja
E
lott.
zébe
A
—
és el
a ka
hog
gott,
kerü
De l
meg
itt, l

tete elől és homlokán verejték ütött ki. Hallotta a Cápa fenyegető szavait, amelyekből érezni lehetett, hogy ép oly egykedvűséggel tudna megölni vagy vízbe dobni egy embert, ahogy itt a szakács halat vág fel és dob a vízbe.

Gustav kezében reszketni kezdett a kés, amivel a burgonyát hámozta.

— Ha most belédöfném ezt a kést! . . . — zugott végig az agyán a gondolat és a vér lüktetve robogott szívében. Egy pillanat az egész. Egy pillanat — az önvédelem és kétségbeesés meglendíti karját és bele-szúrja a kést vadállatias kínzójába!

Egy pillanat mult el — és Gustav karja lehanyatlott. Leült újra az alacsony ülőkére, gépiesen kezébe vett egy burgonyát és óvatosan hámozni kezdte...

A Cápa Magdához fordult:

— Nem akar egy kicsit sétálni?

— Nem — mondta Magda riadtan. Megfordult és el akart lépni az óriás mellől. De a Cápa megfogta a karját. Gyöngéden fogta s Magda mégis úgy érezte, hogy karját vasgyűrűk fogják körül.

— Csak itt a fedélzeten. Beszélgetünk kissé.

Magda tehetetlenül követte. Szíve rémülten dobogott, mint a verébfiókáé, mikor vásott gyerek kezébe kerül. Sikoltani szeretett volna, segítségért kiáltani. De kihez kiáltson, kit hívjon segítségül, ki mentheti meg? John nem jutott eszébe. Legalább John volna itt, legalább ő volna tanuja, hogy mi történik vele . . .

Most villant föl előtte, hogy Johnt nem látta

egész délelőtt. Nem látta tegnap este óta. Mint egy órával ezelőtt Gustavért, most Johnért szoritotta el szívét aggodalom. Most még kinosabb gyötrellemmel töltötte el a baljóslatu érzés. Talán John nem is él már?! Hiszen természetes volna, hogy a Cápa Johnnal, régi ellenségével végezne először. Nem megígérte, hogy elpusztítja? ... Mostanáig talán már be is váltotta ígését ...

Magda nem bírta többé megállni, hogy magába fojtsa a kérdést. Odafordult a Cápához:

— Hol van John?

A Cápa elvigyorodott. Tetszett neki, hogy a lány önmagától fordul hozzá kérdéssel. Aztán szitt egyet fogán és csak annyit mondott:

— Lent!

Magda megrémült. Nem merte hinni, hogy helyesen értelmezi a választ. Mit jelent az, hogy lent? Hol? A hullámsírbán, a tenger mélyén?

Kábultan dadogta:

— Hol van ... lent?

— Lent, a kabinban — mondta a Cápa és szúrósan nézett apró szemével a lányra — mondja, mióta ismeri maga ezt a fiatalembert?

— Tegnap este óta — felelte Magda és megkönnyebbült. Tehát John él!

— Az más, — mondta a Cápa is könnyedebb hangon — azt hittem már, hogy barátságban vannak ... hogy régebben barátkoznak ...

— Hogy képzeled azt? — kapta fel a fejét Magda

és vég
nekk

—
Csak a
hogy
voltan
senyt
tam!

M
zódve,
azért
vele.
egész,
nyerje
versen
megin
is a C

É
olyan
életét

A
szeli
saját
kedve

hogy

zését

és végignézett a Cápán. — Nem barátkozom ilyenekkel...

— Igaza van. Semmirevaló fickó ez a John! Csak a szája jár! Képzeld, kötekedni kezdett velem, hogy jobban bírja a whiskyt, mint én. Kénytelen voltam megmutatni neki, hogy nem veheti fel a versenyt velem ebben sem. Leitattam. Az asztal alá ittam! Ott fekszik most is a bitang...

Magda nevetni szeretett volna. Meg volt győződve, hogy John csak azért kötekedett a Cápával, azért hívta ki ivóversenyre, mert valami célja volt vele. A hiuságánál fogta meg a Cápát, trükk volt az egész, hogy elhalassza a végső leszámolást, hogy időt nyerjen. Talán az életét mentette meg ez az ötlet; a versenyrehívás, hogy melyikük tud több whiskyt meginni? Tehát ezért dült az alkoholszag még most is a Cápa szájából...

És most már nem érezte Magda az italszagot olyan förtelmesen gyűlöletesnek. Hiszen talán John életét mentette meg az a whisky!...

A Cápa ránézett Magdára és látta, hogy arcán szelid, majdnem álmodó kifejezés jelenik meg. Ezt saját személyi varázsának tulajdonította és esetlen kedveskedéssel mondta:

— Ugy látszik, mégis csak összeszokunk valahogy...

Kezét kinyújtotta és meg akarta simogatni.

Magda nem tudta elpalástolni az undor kifejezését. Kirántotta karját a Cápa vastag ujjai közül,

olyan kétségbeesetten, hogy a karját fedő vékony selyem elszakadt.

— Hagyjon, — kiáltotta — ne nyuljon hozzám!... inkább meghalok!

A Cápa már nem vigyorgott. Apró szemeivel, amelyek vörösek voltak az apró vérerektől, pislogva nézett a lányra.

— Jól van, — mondta nehéz lélegzettel — majd meggondolja.

Magda lihegett.

— Nem gondolom meg. Soha! Soha!

— Majd meglátjuk. Én várhatok. Megcsókolhatnám most is, ha akarnám, de nem akarom. Nekem az kell, hogy maga jöjjön hozzám kedveskedve. Tudja a nevemet?

Magda nem felelt.

— Majd megtanulja, — mondta a Cápa és szitt egyet fogán — úgy fog engem hívni: Jack! Drága Jackem!

Erre a gondolatra egészen felvidult. Szinte jókedvűen folytatta:

— Csak tréfából alkudoztam vőlegényével. Még ha fizetnének is érte váltságdíjat, akkor se adnám ki elevenen. Meglehetősen veszélyes dolog az ilyesmi. Az eleven ember sokat beszél. Minek az nekem? Van elég bajom anélkül is.

Magda egész testében remegni kezdett. A Cápa is észrevette, hogy reszket. Hangja szelidebb lett.

— Na, ne féljen, nem fogom bántani őt. Magá-

től függ. Alkudjunk meg. Ha megígéri, hogy szeretni fog, akkor kiteszem ügyvédjét a partra. Vállalom a veszélyt. Váltásdíj sem kell. Azzal csak baj van ugyanis. Mit szól hozzá? Na, feleljen!

Magda nem birt szólni.

Olyan szörnyű volt a gondolat, hogy torka összeszorult és érezte, hogy ha beszélni próbálna, felbuggyanna belőle a sirás. Legjobban szeretett volna nekirohanni az óriásnak és tépni, harapni, karmolni...

Dehát lehet nekirohanni egy sziklának?

Megrázta fejét, azután mégis kibuggyant száján a sirás.

— Nem, nem, nem!

És végigszaladt a folyosón, berohant kabinjába és lerogyott az ágyra.

XV.

A newyorki parti őrség motorosa csendesesen cirkált a vizen. Nem rohant előre, ahogy szokott, az orrát magasan kidugva a víz fölé, mint egy megsebzett tengeri ragadozó, csak sétált a nyugtalankodó, acélkék vízben, szép, egyenletes fehér habot vágva az orrával és félkör alakú sávokat rajzolva.

Az alkonyat már egy félórása dolgozott, hogy feketére fesse a tengert és az eget. Előbb vörös foszlányokat vázolt fel a láthatárra és föléje valami való-

szinüetlen kékes-zöld ragyogást. Aztán átfestette lilára, később pedig szomorúan betakarta az egészet fátyolos feketeséggel...

Távol a vizen valahol ezüstös folt ragyogott. Kerek folt volt, mintha egy óriási dollár feküdt volna a vizen. Az eltűnő nappali fény utolsó sugara, vagy a felkelő hold titokzatos tükrözése varázsolhatta ezt a különös fénytavat a tengerre.

A szövetségi parti őrség „cutter“-e, amely eddig álmatagon bolyongott, most kiegyenesítette irányát. A fényesség felé futott a vizen, mintha romantikus kíváncsiságból meg akarná nézni, mi van ott? De ez nem volt sietős ügy, ott sem lehetett más, mint tenger-viz. Éppen csak azért választotta a „cutter“ ezt az irányt, hogy célja legyen a vizen való sétának. A motor egyenletesen dolgozott, a propeller kényelmesen forgott hátul és kavarta a habot...

A „cutter“ fedélzetén két férfi ácsorgott a kis, házikó-szerű kajütt előtt. Mindketten sárgás-zöld egyenruhát viseltek, sárga lábszárvédővel, bricsesszel, revolvertáskával az oldalukon és lakk-ellenzős tányérsapkával fejükön. Az egyik némileg potrohosabb volt és pipázott. A másiknak szikár, naptól-száltól barnára pácolt angolász arc volt. A mellére szíj feszült, amin látszó lógott. Ezt a partiőrt úgy hívták, hogy Sergeant Curtis.

A másik csendesen pőfékelt, a távolba nézett, aztán egyszerre kivette szájából a pipát és szárával a távolba bökött.

szese

vezé

nes

szág

hang

róla

a viz

lank

kody

köze

hom

zöld,

és tá

szab

lehet

— Arrafelé látok valami fekete pontot...

Curtis őrmester a jelzett irányba nézett.

— Nem látom... de mégis, igazad van, Harry...

Felemelte távcsövét és hosszan kémlelte a meszeséget.

Harry egy szócsőhöz lépett, bekiáltott néhány vezényszót és a „cutter“ megváltoztatta irányát. Egyes vonalban, mintha léniával szántaná a tengert, száguldott a fekete pont felé. A motor zümmögése hangos zakatolássá erősödött, mintha levették volna róla a hangfogót. A „cutter“ most már kiemelte orrát a vízből és azt magasra tartva rohant előre a nyugtalanító hullámok között, vadul és tájékozatosan csapkodva szét maga körül a habokat.

A fekete pont, amely a távolban úszott, egyre közelebb jött. Kialakult teste, körvonalai támadtak a homályos ég alján és hajó formáját vette fel. Elöl zöld, hátul piros lámpa jelezte útját.

Curtis őrmester leengedte szeme elől a látcsövet és társához fordult.

— A lámpái rendben vannak. De valahogy mégis szabályellenes. Olyan, mint egy luxus-yacht. De az is lehet, hogy egy bootlegger-hajó...

— Talán a Black Sea-gull?

— Lehet. Olyasforma.

— Akkor mindenesetre menjünk utána.

— Gyerünk.

Curtis őrmester újra szeméhez emelte a látcsövet.

A másik megint beleszólt a szócsőbe. A motoros előreszökkent és még vadabb iramot vett.

A Harry névre hallgató „coast guard” kivette szájából a pipát és zsebredugta.

— Aligha érjük el — mondta fanyarul — kissé közel jött a parthoz, de már észrevett bennünket és nemsokára kint lesz a zónából a szabad tengeren.

— Nem vett észre — mondta Curtis őrmester — északnak halad a zónán belül. Valószínűleg Bostonba megy, ahol könnyen talál vevőt az árujára. Ott most nagy forgalom van.

Még egy ideig kémlelt a távcsőbe, azután leeresztette és szilárdan mondta:

— Igen! A Black Sea-gull. Egészen biztos.

Szemében olyan izgalom fénylett, mint a vadászéban, mikor megpillantja a fegyvere elé kerülő vadat. A szócsőhöz ugrott.

— Gázt! — kiáltotta bele, — adjatok gázt a motornak... Maximális sebesség!

A motoros vad szökkenéssel ugrott előre. Remegve, sisteregve repült a habokon.

— Ha ugyan elérjük őket... — kételkedett Harry.

— Elérjük, ha nem vesznek észre idejében — felelte Curtis őrmester. — Most elcsipjük a Cápát. Ez a bandita lőtte le tavaly szegény Sam-et. Igaz, hogy ezzel én kerültem előre a ranglistán, de mégis sajnálom. Sam jó pajtás volt. Nekem kellett megvinnem a hírt feleségének. Sohasem felejttem el azt a kinos jelenetet. Az asszony elájult...

Összeszorította fogát. A másik a hajó orrán levő kis tarackágyúhoz lépett és igazgatni kezdte. A kajütből két legény lépett elő és kitakarták oldalt a gépfegyvereket...

— Ha nem állnak meg — mondta csendesén Curtis őrmester — azonnal lövünk...

— Kár, hogy bealkonyodott — morogta Harry.

— Nem baj. Van reflektorunk, nemde?

— Viszont erős keleti szél fuj...

Már majdnem teljesen sötét volt. A hullámok egyre erősebben hányták a rohanó motorost, mintha le akarták volna rázni magukról.

— Viharba megyünk.

— Mindegy. Most megfogjuk.

— Észrevettek. Kimennek a zónán kívül.

— Még ha a pokolba mennek is... most megfogjuk őket!

A motoros orra belevágódott egy felágaskodó hullámba és fehér habcseppek sepertek végig az embereken.

Sergeant Curtis megrázta magát és szitkozódni kezdett.

XVI.

A kabinban sötét volt.

Magda az alsó ágyon feküdt, kimerülten, bágyadtan és a sötétbe bámult. Szeme már felszáradt, de szíve még mindig zakatolt, még mindig hallotta fülé-

ben a Cápa utálatos hangját, látta maga előtt a húsos archan pislogó szemeket...

Oh, bizonyos, hogy a Cápa nem fog lemondani róla. Nem ember ez, hanem vadállat, akit ösztönei vezetnek. Megszokta, hogy primitív vágyait kövesse, érzékeit felizgatta a régen nélkülözött női szépség látása, nem is lehet remélni, hogy zsákmányát kien-gedje kezéből.

— Nincs menekvés — gondolta Magda remény-telenül — nem enged el pénzért sem... nincs menek-vés... nincs senki, aki megszabadítana...

Reszketett. Megfogta az ágy karfáját és az is remegett kezében.

Azt hitte, érzékei játszanak vele.

De nincs kétség benne — remeg az egész hajó. Mióta lejött a kabinba, ahol már órák óta hánykoló-dik egyedül és tehetetlenül, a hajó is egyre nyugtala-nabbul táncol a hullámokon. Az ablak üvege, amely eddig a folyosó korlátja fölött pirosuló égtől némi fényt kapott, már egészen befeketedett.

A kabin feneke alól erősödő morgással hangzik fel a gép fokozott erőlködésének dohogása. Sziszegő zúgás füttyül kint a yacht teste körül, a keleti szél viharra növekedve korbácsolja a hullámokat. Pana-szos nyikorgás hangzik a kabin sarkaiból, recsegnék a bútorok minden eresztékükben. Érezni lehet, ahogy a Black Sea-gull remegve dül egyik oldalról a má-sikra, mint a lázas beteg, aki tántorogva fut lázában ismeretlen cél felé...

Magdának most már meg kell kapaszkodni, hogy ne essék le fekvőhelyéről. Az átélt izgalmak és a hajó viharos mozgása egész testét elgyöngitik...

Hallja a kabinajtó nyikorgását, ahogy kinyílik és a félelem végigborzong rajta. Talán a Cápa jött le hozzá, hogy megrohanja a sötétben? Vagy csak a szél nyitotta volna ki az ajtót?

Visszafojtja lélegzetét, nem mer szólni, várja, hogy történjen valami, de nem történik semmi. Csak emberi lélegzést hall a sötétben. Ettől még jobban megrémül és szinte sikoltva tör ki belőle a hang.

— Ki az?

— Miért nem gyújt világot? — hallatszik egy nyugodt férfihang, amittől viasszaszáll az élet tagjaiba.

Oh, hiszen ez John!

John jött le hozzá, nem felejtkezett meg róla, gondolt rá! Uglátszik mégsem sértődött meg tegnap éjjel, vagy már megengesztelődött és most lejött hozzá, hogy megnézzze, mit csinál?

Hallotta, hogy a férfi a kapcsolóhoz lép és felkattantja a villanyt.

Világosság árasztotta el a szobát.

A világosságban ott állt előtte John nyugodtan, tisztán fénylő szemmel, simára borotvált arccal. Nyoma sem volt rajta a részegségnek, amiről a Cápa beszélt napközben. Öntudatosan állt a kabin közepén, kissé szétterpesztett lábbal, ahogy a tengerészek balanszirozzák magukat a hajó ingásával szemben. Öltözéke is rendesebb volt, mint azelőtt. Nadrágja ki

volt vasalva és felső testére a bőrkabát helyett sötét sweater feszült. Ez elárulta, hogy jóval fiatalabb, mint amilyennek tegnap bőrkabátban és borostás arccal látszott. Karcsú és izmos teste volt, széles vállal. Barna haja rendesen megfésülve fénylett tiszta homloka fölött. Ajka közt rövid angol pipa füstölgött, ami nyugodt és kellemes kifejezést adott arcának.

Magda megpróbált feltápáskodni az ágyról.

— Maradjon csak — mondta John — pihenjen nyugodtan. Mit mondott magának a Cápa?

— Honnan tudja, hogy beszéltem vele? — csodálkozott Magda, — hiszen nem látta. Fent se volt a fedélzeten.

— Tudom — mondta a férfi egyszerűen.

— Honnan?

— Oh, ne törődjék vele. Reggel volt egy kis afférom a Cápával. Mindenáron belém akart kötni, a leszámolást emlegette. Erre ingerelni kezdtem, hogy nem bírja az italt, úgy, hogy végül ivóversenyt rendeztünk. Az első pár pohár whisky után részegnek tettettem magam és lefordultam a székről, ami a Cápát nagy elégtétellel töltötte el. Megmosta fejét, sőt az arcára is vizet fröcskölt, amiből sejtettem, hogy magához készül. Mikor kiment a kabinból, azt morogta felém:

„Good bye, John! Megyek a fiatal hölgyet meg nézni...” Hát innen tudom, hogy beszélt magával.

Magda a könyökére támaszkodva felemelkedett az ágyon.

— Gustav

M

száraz

—

kedves

P

kegyet

kezéss

merült

a kéjv

Jo

mondtt

—

Ki

Magda

—

nem t

M

és fels

pár sz

tóan, n

tav ha

—

Ez

amit n

aki fé

Tegnap

verrel

— A Cápa azt mondta, hogy szabadon engedi Gustavot, hogyha...

Megnedvesítette nyelvével ajkát, amely forró és száraz lett egyszerre.

— Ha itt maradok a hajón vele, mint... a kedvese...

Pirosság árasztotta el arcát. Nem az ajánlat kegyetlensége és erkölcstelensége öntötte el szégyenkezéssel, hanem az, hogy képzelete előtt megint felmerült a Cápa alakja, az utálatos, piszkos hústömeg, a kéjvágyón csillogó szem...

John nem lepődött meg. Bólintott, mintha azt mondta volna:

— Természetes! Mi mást lehetett várni a Cápától?

Kivette szájából a pipát és nyugodtan mondta Magdának:

— Ne veszítse el bátorságát. Hál' Istennek még nem történt semmi! Ne féljen!

Magdát melegség járta át, amely előntötte mellét és felszaladt torkába is. Milyen másképp hangzott ez a pár szó John szájából, milyen kellemesen és biztatóan, mennyivel megnyugtatóbban, mint mikor Gustav hajtogatta eleinte szájhösködve:

— Ne féljen semmit, amig engem lát...

Ez a férfi más világból való! Ez gondolja is azt, amit mond! Hát mégis van valaki, aki megvédelmezi, aki félelem nélkül áll mellette utolsó leheletéig... Tegnap este, ahogy borostásan, bőrkabátban, revolverrel látta maga előtt John-t, megborzadt volna arra

a gondolatra, hogy ezzel a kétes foglalkozású, alvilágból való csempésszel valaha is barátkozzék! Hogy egyenlő rangúnak tekintse magával, hogy beszélgesen vele, vagy megengedje, hogy megfogja kezét. Most szerette volna megérinteni John... megköszönni neki... megszoritani kezét... megsimogatni.

Olyan erős volt benne ez a vágy, hogy megmozdult, felült az ágyon, fel akart kelni, hogy odalépjen a férfihez.

De John határozottan szólt:

— Pihenjen csak. Szedjen össze egy kis erőt. Szüksége lesz rá. Lehetséges, hogy rövidesen megszabadul.

Magda most már nem tudott fekvé maradni tovább. Felugrott és izgatottan megragadta John vállát.

— John! Oh, John! Hogyan? Beszéljen, mondja, mondja...

— Üldöznek bennünket.

— Kik üldöznek?

— A szövetségi parti őrség. Észrevették a Black Sea-gullt és nyomunkban vannak...

Magda elengedte John vállát és némán visszaült az ágy szélére. Valami mást képzelt, valami egészen mást várt, maga sem tudta, hogy mit. Talán azt, hogy John megmenti, megszökteti a levegőben, a vizen át, valami csoda módon. De nem! Üldözik őket! A parti őrség észrevette a Black Sea-gullt, a Fekete Sirályt... Mi ez? Mi történik körülötte? A Cápa! A kalóz hajól...

Hát le
lehet
más,
A
amely

nek?
U
függ

Mag
nem

— a
gem
pés
lág
Az
esz
ker
tát
cin

né
fél

Hát lehetséges ez? Hiszen 1935-ben vagyunk! Nem lehet ebből a lidércnyomásból felébredni? Ez nem más, mint gyötrő álmom!...

Ám újból hallotta John tárgyilagos hangját, amely komor valóságként hangzott.

— Sajnos, a vihar megnehezíti az üldözést.

— De azért lehetséges, ugy-e... hogy utolérnek? — rebegte.

Ugy nézett Johnra reménykedve, mintha tőle függne, hogy a parti őrség elér-e őket?

John kurtán felelt.

— Remélem — a maga érdekében...

— Az én érdekemben? — nézett rá ámultan Magda — hát magának nem áll érdekében? Maga nem örül, hogy a Cápától megmenekülhet?

John felszitta pipáját.

— A Cápától megmenekülök — pöfékelt lassan — az életem biztonságban lesz... de ugyanakkor engem is elfognak. Ne felejtse el, hogy alkoholt csempésztem, kibujtam az adófizetés alól és az állam nem lágyszívű hitelező, aki megbocsát a nemfizetőknek. Az állam börtönnel büntet. A bootleggerségért pár esztendő jár. Ha megfognak, valószínűleg Atlantába kerülök. Azért mondom ezt, hogy ha esetleg cigaret-tát, vagy dohányt akar küldeni, tudja, hogy hová címezze...

Magda elnehezült lélegzettel, fájdalmas zavarral nézett rá. Szempillái remegni kezdtek, mint egy fekete pillangó két bársonyos szárnya és végül össze-

csukódtak, hogy elrejtsek a mögöttük felcsillanó nedvességet.

— Börtönbe kerül? — lehelte Magda kinlódva — borzasztó! ... Oh, Istenem!

Szeretett volna még valamit mondani, de nem tudott.

— Ne törődjön vele — hallotta John nyugodt hangját — majd csak kibirom valahogy ... Nem lesz kellemes, mert még sose próbáltam ... de legalább maga megmenekül.

Hallgatott egy pillanatig, aztán halkan tette hozzá.

— És Gustav is. Feleségül mehet majd hozzá ...

A lány nem tudott erre felelni. Mély sóhaj feködte meg mellét, amely nem tudott felszállni. Göröcsösen szoritotta ujjaival az ágy szélét és beleharpott ajkába.

A csendben panaszosan nyikorgott a kabin minden része. Lengett, ringott az egész hajó, érezni lehetett, hogy tántorog részeg ember módjára és tör előre a tengert korbácsoló szélvihar sötétjében ...

Kint a folyosón végigsüvített a szél, csapkodva maga körül, mint egy feldult szellem. Zörgés hallatszott kívülről, mintha láthatatlan kéz kopogtatott volna az ajtón ...

XVII.

A kabinajtó kicsapódott.

— A szél! — kiáltotta Magda — csukja be...

De nem a szél volt, Gustav nyomult be ziláltan a kabinba. Erőlködve, a széllal dulakodva zárta be maga mögött az ajtót.

— Magda! — lihegte — nagy ujság van! A parti őrség jön utánunk!

Szemüvege ragyogott az izgalomtól. Zihálva, a boldogságtól remegve ragadta meg a lány kezét.

— Magda, értse meg! Szabadok leszünk! Megmenekülünk, megmenekülünk!...

A lány úgy nézett rá, mintha nem is értette volna amit mond. Nézte Gustavot, mintha sohasem látta volna. Gustav ruhája gyűrött volt. A mindig tisztán, rendesen öltözött Mr. Lucas most olyan különösen, züllötten nézett ki, mintha részeg volna. Arcán két-napos szakáll sötétlett, mert nem volt lelkiereje hozzá, hogy a táncoló hajón megborotválkozzék. Nadrágján piszkos foltok voltak, a zsiros, szennyes konyha nyomai, gallérja elázva simult kivörösödött nyakához s a mellényére egy-két száraz burgonyahéj ragadt.

Ott állt mellette John, aki rendes volt, tiszta, nyugodt, szinte előkelő. Mikor Magda először látta őket egymás mellett, vasárnap este, akkor még Gustav volt a rendesen öltözött, előkelő gentleman, aki méltóságteljesen viselte a tiszteletet, amivel a civili-

zált társadalom adózott neki és John volt a züllött csavargó. De a tenger megfordította a szerepeket, lehántotta Gustavról a méltóságot és felruházta vele Johnt s Magda bámulva nézte őket, ahogy ott álltak egymás mellett, az egyik reszketve, kapkodva, kivetkőzve önmagából, a másik nyugodtan, tisztán, öntudatosan.

Gustavra alig lehetett ráismerni. Csak a szemüvege volt a régi, az táncolt, villogott orrán izgatottan. Egyébként vihogva, izgalomtól boldogan, de a jövő fejleményeitől mégis reszketve és hadarva beszélt.

Kiderült, hogy nem lett volna szabad idejönnie a kabinba.

A Cápa parancsára a legénységi szobában szállásolták el, amely ott volt a hajó elülső részében, egészen mélyen. Ott kapott egy függőágyat és szenvedett a legénység durva tréfálkozásától. De amikor a kínai szakács berohant a hírrel, hogy a parti őrség üldözi a hajót, nagy riadalom támadt és Gustav felhasználta az általános zavart és kiszökött. Egyenesen ideszaladt a kabinba, hogy megvigye Magdának a jó hirt.

Magda szórakozottan hallgatta.

Gustavot annyira lefoglalta saját izgalma, hogy nem is vette észre a lány hallgatagságát. Talán a csodálkozás, a váratlan fordulaton érzett öröm némitotta el, gondolta.

— Black Sea-gull ennek a hajónak a neve —
beszélte tovább lelkendezve Gustav, amit a legény-

ségtől megtudott — s a leggyorsabb yacht a tengeren. De a parti őrség motorosa mégis utól tudja érni.

— Sajnos, a vihar egyre erősödik és megnehezíti az üldözést — szólt közbe John.

Gustav úgy nézett rá, mintha eddig nem is vette volna észre, hogy ott van.

— Persze — mondta és pillantásában utálkozás sötétlett — maga nem szeretné, ha a parti őrség elérne bennünket. Nem szívesen találkozik a törvény embereivel, mi?

A villanylámpa váratlanul kialudt fejük fölött. Egyszerre sötétben voltak valamennyien.

— Mi történt? — hallatszott a sötétben Magda ijedt hangja.

— Talán rövidzárlat — hebegte Gustav bizonytalanul.

— Nem — mondta John határozottan — eloltották a hajón az összes lámpát, hogy megnehezítsék az üldözést.

Az ablakhoz ment a sötétben és kinézett.

— Persze. A hajó végén piros lámpa égett, annak a fénye innen is látható volt a vizen. Azt is eloltották. Teljes sötétségben haladunk.

Senki sem válaszolt. A csendben és sötétben csak Gustav ijedt, mély lélegzése hallatszott.

Az ablak most megvilágosodott egy pillanatra, mintha villám világította volna meg. Ezüstös fény ragyogta be az üveget egy másodpercre, aztán ismét koromfekete lett.

Gustav kitalálta, hogy honnan jött a vakító fény, amely végigsöpörte az ablakot.

— Szerencsére a parti őrségnek vannak fény-szórói is — kiáltotta boldogan — továbbra is a nyomunkban vannak...

Megint csend támadt. Mindhárman hallgatództak. Csak a butorok panaszos sirása és kívülről a szél zugása hallatszott.

John hallotta meg, hogy a sötétben halkan kinyílt a kabinajtó.

— Ki az?

— Én vagyok! Charley...

Magda megismerte John egyetlen megmaradt emberének, a gyapjutríkós legénynek a hangját, akit velük együtt hurcoltak a hajóra.

— Mi van veled, Charley? Minek jöttél ide? — kérdezte John.

— Megszöktem — suttogta rekedt hangon Charley — fent voltam a skipper hidján. Elbujtam, nem vettem észre. Hallottam, amint a Cápa és a főkormányos beszélgettek.

— Mit hallottál?

— A Cápa azt mondta a főkormányosnak, hogy téged és az ügyvédet el kell tenni láb alól. Attól fél, hogy kotyogni fogtok. Ha nem tud menekülni, végezni fog veletek, mielőtt a szövetségek feljönnek a hajóra. Ugy gondolja, hogy ha nem találhatnak benneket itt, nem tudnak sokat rábizonyítani. Ve-

lem ne
hiszik,

Ha
cannak
Az abl
ezüstös
téttség

Jo

a Cápa

esik a

mert h

N

idő Cl

ajtóba

E

lámpa

ról vil

rajzolt

szeme

A

észrev

A

gényh

—

lem nem törődnek, én a legénységhez tartozom s azt hiszik, hogy saját érdekemben ugyis velük tartok ..

Hallani lehetett, hogy Gustav fogai vacogva koccannak össze a sötétben. Magda reszketve lélekzett. Az ablakot megvilágította egy pillanatra a fényszóró ezüstös fénye, azután tovasiklott és újra ijesztő sötétség vette körül valamennyiüket.

John hangja is nyugtalan lett.

— A lányról... Miss Bartosról... nem beszélt a Cápa?

— De igen.

— Mit akar csinálni vele?

— Eldugja. Bezárja egy kabinba, amíg tul nem esik a veszélyen.

— Jól van — mondta John — most már menj, mert ha itt találhatnak...

Nem tudta befejezni a mondatot. És nem volt idő Charley számára sem, hogy menekülhessen. Az ajtóban világosság villant fel...

Egy kézilámpás szórta a világosságot. A kézilámpás egy hatalmas ökölben himbálódzott és alulról világított fel a vastag karra, s még ördögibbnek rajzolta a széles száját, a durva orrot és a pislogó szemet.

A Cápa mögött állt két embere is. Ugy látszik, észrevették Charley eltűnését és idejötték érte.

A Cápa végignézett a kabinban levőkön és a legényhez fordult.

— Mit kerestél itten?

— Csak beszélgetni akartam — dadogta Charley. A himbálódzó kézilámpa megvilágította a legény arcát, amelyet verejték lepett be. A rémület izzadsága ragyogott rajta.

— Gyertek velem — mondta a Cápa kurtán.

Charley lehajtotta a fejét és kilépett a kabinból. John szó nélkül követte, amint látta, hogy a Cápa int neki.

Gustav azonban nem mozdult, amikor látta, hogy feléje is int a Cápa. Ugy tett, mintha nem vette volna észre, vagy nem értené, hogy az neki szól. Igyekezett a sarokba huzódni, de akkor feldördült a Cápa hangja:

— Hé! Mi lesz? Jöjjön maga is! — és megragadta félkézzel Gustav vállát.

— Hová? — kérdezte Gustav rekedten. A hang alig hallhatóan, nyöszörögve jött ki torkából.

A Cápa nem is felelt, csak lóditott egyet rajta, úgy, hogy Gustav tántorogva szédült ki a folyosóra.

Magda dermedten, halotthalványan ült az ágy szélén.

A Cápa ránézett és mintha mondani akart volna valamit. De nem szólt. Meglóbálta a kézilámpát és kiement a kabinból a többiek után.

Az ajtó becsapódott. A kabinban újra vak sötétség támadt.

Magda az ajtó felől egy zár csattanását hallotta. Odarohant és nyitni próbálta az ajtót.

Zárva volt.

XVIII.

— Istenem, — hajtogatta Gustav magában — csak élve kerüljek ki innen egyszer...

Ez volt egész imádsága.

Ha nem lett volna annyira rémült, talán hosszú fohászt is mondott volna magában, de agya sokkal zavarosabban működött, semhogy képes lett volna pillanatok alatt felidézni a gyermekkorában tanult könyörgések valamelyikét.

Vacogó foggal ment előre.

Háta mögött hallotta a Cápa nehézkes lépteit, amelyek kopogva követték, mint a fenyegető Végzet.

Oh, vajjon mi vár rá, vajjon hová viszi ez a rettenetes szörnyeteg, ez a modern tengeri rabló?

Gustavnak e pillanatban eszébe jutott, — a kalóztörténetekből emlékezett rá — hogy a középkori kalózsok hogyan végezték ki a számukra nemkívánatos elemeket? A hajó korlátjára pallót erősítettek, ez a tenger fölé nyult ki. Az áldozat szemét bekötötték és éles kardokkal kényszerítették, hogy bekötött szemmel sétáljon végig ezen az ugródeszkán. Persze, a bekötött szemű áldozat nem látta, hogy hol végződik a palló és egyszerre csak halálordítással belépett a tengerbe. Ezt nevezték kalóznyelven palló-sétának...

Talán ilyen palló-sétára viszi most a Cápa, gondolta magában Gustav dideregve.

Háta mögött egyenletesen kopogtak a Cápa sulyos

lépteit. Gustav szinte hallotta saját szíve kopogását. Nem is hitte, hogy ilyen borzalmas rémület is létezik, mint ami most kalapált kétségbeesetten mellében.

Csak egyszer érzett életében ehhez hasonlót, mikor évekkel ezelőtt New-York kínai negyedében éjszaka eltévedt. Abban az időben sok gyilkosság történt a kínai negyedben. Akkor is így ment a sötétben, míg háta mögött egy rejtelmes kínai fekete árnya ödöngött. Éppugy, mint most, hallotta a lépéseket maga mögött és szinte már érezte, hogy hátába éles kés hidegen csillogó pengéje siklik. Torka összeszorult és érezte, hogy már segítségért sem tudna kiáltani. És rendőr sem volt sehol a láthatáron. Önkéntelenül is meggyorsította lépteit és egyre gyorsabban haladt, de a sárga szörny árnya ép oly gyorsan követte. Az üldöző léptek üteme egyre gyorsabban csattogott mögötte az éjszakában. A végén már szaladt, jéghideg lába futva vitte, amig végül zihálva kiért az egyik fényes avenue-re, ahol már ivlámpák ragyogtak és megpillantotta a megváltó rendőrt a sarkon.

Gustavnak most is az volt az érzése, hogy legjobb lenne elszaladni. De hová? Most aligha érne ki fényesen kivilágított, széles utcára, ahol rendőr áll a sarkon...

Most mögötte a Cápa, oldalt John és Charley s valamennyien dülöngélnek a szűk hajó folyosón, ahogy a Black Sea-gull ringva dül hol egyik oldalára, hol a másikra.

Oldalt nyitva volt a folyosó s hideg szél fujta be

a tenger
nak, m
hoz ért

a belse

— örü

jón s a
várna
ját. Eg
egyenlő

Je
nedves
ségbees
segeti
szabad
csak e
más, b

götte a

Jo

lángja.
nóccal,
lángot

adsz a

felelte
El

a tenger sós habcseppjeit. Gustav nekiesett a korlátnak, megborzongott, ahogy keze a hideg, nedves vas-hoz ért.

— Fuss, fuss... menekülj! — unszolta egy hang a belsejében.

— De hová? — tiltakozott benne egy másik hang — örültség! Akárhová futna, csak itt maradna a hajón s a Cápa megtalálná. Talán még borzasztóbb sors várna rá, ha kihivná maga ellen a szörnyeteg haragját. Egyetlen menekvés lenne, csak: a tenger! De az egyenlő a biztos halállal.

Jeges hideg szaladt végig mellén, ahogy keze a nedves vaskorláthoz ér és felmerül agyában a kétségbeesett gondolat: a tengerbe ugrani! Rettegve hessegeti el magától ezt a vad elképzelést! Nem, nem szabad semmi meggondolatlanságot csinálni, amíg csak egyetlen reménysugár van arra, hogy valami más, békésebb kiutat talál szorongatott helyzetéből.

— Előre, előre, mozogjatok — hallatszott mögötte a Cápa dörgő hangja.

John kezében most láng villant fel, egy öngyújtó lángja. Afféle különleges öngyújtó lehetett, erős kánóccal, amit a turisták használnak s ami a szélben is lángot vet.

— Mi az? — ordított a Cápa John felé — jelt adsz az üldözőknek?

— Dehogy, csak cigarettára akartam gyújtani — felelte John.

Ekkor már ki is repült kezéből az öngyújtó.

A Cápa ütötte ki gyors lendülettel. A tűzszereszám, mint egy meteor nagy ívben hullott a vízbe.

A Cápa hatalmas keze megragadta John csuklóját, úgy, hogy John felordított. Ki akarta szabadítani magát és szabadon levő kezével ellenfele felé sujtott, de a sötétben csak mellé talált. A Cápa mégis elengedte John-t, mert hirtelen úgy érezte, mintha egy zsák zuhant volna a nyakába. Charley ugrott kétségbeesett elszántsággal az óriásra, hogy kiszabadítsa John-t.

— Rajta, John! Fogom! — hallatszott a sötétben Charley rekedt kiáltása.

A Cápa azonban ugylátszik nem akart egyszerre kettővel harcolni. Tapasztalt verekedő volt és tudta, hogy egyenként sokkal hamarabb végezhet ellenségeivel. Pár lépésre vonszolta magával a belécsimpaszkodó gyapjutríkóst és John nem siethetett a legénye segítségére, mert nem látott a sötétben. Csak lihegést, káromkodást, ruhadarabok szakadását és ütések tompa zuhanását lehetett hallani. Két küzdő test kavargott ott mellettük és John hiába volt ott a közelben, nem mert ütni, mert nem tudta, hogy melyiket találja el.

A szövetségi motoros fényszórója segítségére sietett Johnnak, de csak egy másodpercre. Végigsöpörte a Black Sea-gull oldalát és a vakító fénynél mint a villám sisterségénél, szörnyű látvány tárult John elé.

A Cápa egyik rettentő kezével Charley mellett

fogta. Ujjai között csomóba gyűrődött össze a ruha s annál fogva a levegőbe emelte a fiút. Másik rettentő öklét ütésre emelte.

Gustav a folyosó másik falának tántorodva, dermedten nézte a jelenetet. Csak egy pillanat ezred-részig látta a reflektor fényénél, de úgy bevésődött agyába, mint egy állókép, amit a fotografáló gép lecséje vesz fel a magnézium fellobbanó fényénél.

Charley tehetetlenül vergődött az óriás markában. Arca már véres volt, szája eltorzult és kidagadt szeme rémülten pillantott ellenfelére. Látta a Cápa félelmetes öklét, látta a felemelt pörölyt maga felé közeledni, de — szinte hipnotizált bénultságban — már kiáltani sem tudott.

A fényszóró világossága lesiklott a színről és utána koromsötétség borította be a küzdőket. A sötétségben hangos csattanás hallatszott, mint amikor egy vaskalapács csap le puha husdarabra...

Charley ordítása hallatszott.

A rémület kiáltása volt ez, a halálra ijedt vadász hörgése, akinek nekiszalad az orrszarvu. Charley rugott egyet és a Cápa egy pillanatra elengedte. De utána újból kilendült a sulyos ököl és megint eltalálta a szerencsétlent.

Charley tántorogva repült a korláthoz és keresztül fordult rajta. Hallani lehetett a loccsanást, ahogy a legény teste belezuhant a vízbe.

— Leengedni egy csónakot! — kiáltotta John kétségbeesve.

De maga is tudta, hogy örültség ilyesmire még csak gondolni is a viharban.

— Ördögöt! — káromkodott a Cápa — azt már ugyse találod meg. Menjetelek előre!

Gustav érezte, hogy egy kéz csodálatos bizton-sággal fogja meg a sötétben és ellentmondást nem tűrő erővel lóditja előre. Uglátszik, a Cápa épugy látott a sötétben, mint a tengerek félelmetes ragado-zója, amelyről elnevezték, a tenger örök éjszakájú mélységeiben. Vagy annyira ismerte hajója minden részét, hogy a sötétben is teljes biztonsággal tudott tájékozódni?

Gustav tántorogva botorkált előre.

Megbotlott egy kötélben, de nem esett el, csak beleverte vállát valami éles tárgyba. Fájdalmasan kiáltott fel. Vállához kapott, de nem állhatott meg, mert a könyörtelen kéz megint előre lóditotta.

Most egy másik folyosóhoz értek egy kabinajtó elé.

A Cápa kinyitotta az ajtót s a két embert belökte maga előtt. Azután ő is belépett és becsapta az ajtót maga mögött.

A kabinban világosság volt. A vizre nyiló göm-bölyű ablak belülről vas fedőlappal volt befedve, ugy, hogy nem szűrődhetett ki fény.

Tehát megérkeztek . . . Uglátszik, ez a kabin volt a végcél . . . Dehát miért hozta ide őket a Cápa?

Gustavnak olyasforma gondolata támadt, hogy a Cápa itt fog végezni velük. Talán agyonlővi őket . . .

Hiszen kijelentette, hogy szükség esetén mindkettőjüket elteszi láb alól!

Olyan halálfélelem lepte meg Gustavot, mintha a Sing-Sing kivégzőkamrájába vezették volna. Homloka forró lett és izzadság borította el. Nem tudatos érzés volt, hanem állati ösztön, ahogy a barom is megtorpan a vágóhid előtt és megpróbál kiszabadulni hóhérai kezéből...

Gustav is megtorpant. Nem volt ész ebben az ellenkezésében, nem gondolkozás irányította mozgulatait, csak a vad menekülési vágy.

Nekirohant a kabinajtónak és feltépte.

Nem jutott tovább, mert a Cápa olyan gyorsasággal, ami hatalmas testéről el sem volt képzelhető, utána ugrott, elkapta és visszalódította.

De Gustavval most már nem lehetett birni. Rekedt hang szakadt fel torkából, valami sikoltással kevert ordítás és újra az ajtóhoz rohant.

— Ne bolonduljon meg! — kiáltott John az ügyvédre.

De Gustav már se látott, se hallott. Rugdalódnizni kezdett, le akarta magáról tépni a Cápa kezét, karolt és harapott.

— Ellenkezik? — kiáltott fel a Cápa — majd megtanítom...

John odaugrott, hogy megakadályozza az egyenlőtlen küzdelmet.

De már késő volt. A Cápa állon ütötte Gustavot,

ugy, hogy bentrekedt torkában az ordítás. Száján vér serkedi ki...

A Cápa melléből mély hörgés tört fel. Egészen olyan volt most, mint a vadállat, mikor vérszagot érez.

XIX.

Egy dörrenés szállt végig a vizen.

A viharon, a szélen, a hullámok csapkodásán keresztül is jól lehetett hallani. A parti őrség motorosának tarackja dördült el. A jelzés a Black Sea-gullnak szólt, hogy álljon meg.

De Magda ezt nem tudta a kabinban. Ő csak a dörrenést hallotta.

— Istenem! — rezzent össze — mi lesz még...?

A kabin ajtaja mellett állt. Már nem rázta a kilincset, csak fogta elgyöngült kézzel, mintha még mindig remélné, hogy a gyöngye szorítástól kinyilik. Tehetetlenül, kimerülten tapadt a kabinajtó falához, homlokát ráhajtotta a hideg vásra és úgy kapaszkodott a kilincsbe, mint a hajótörött a gerendába. A kilincs tartotta benne az erőt, hogy össze ne roskadjon, hogy bele ne vesszen a viharba.

A tenger igyekezett letépni a hajótöröttet a gerendáról. A hullámok hányták, dobálták a Black Sea-gullt, mely émelyítő szédülettel siklott le a hullám-völgybe, hogy onnan egy másik hullámhegy tetejére

szökjő
ropog
M
elenge
vasfal
K
volt
nem
— va
fénysz
M
cikáz
M
val?
őrség
Gusta
C
egyed
élet!
C
kupo
amig
M
felé.
aszta
Egy
agy

szökjön fel. A karcsu hajó minden ízében reszketett, ropogott...

Magda nem bírta tovább a kapaszkodást. Keze elengedte a kilincset és teste lassan lecsuszott a hűvös vasfal mellett. Térdre omolva kuporgott az ajtónál.

Koromsötét volt a kabinban és ugyanolyan sötét volt lelkében. Nem látott semmit maga előtt, már nem tudott gondolkodni sem. Néha — egy pillanatra — vakító világossággal árasztotta el az ablakot a fényszóró ezüstje, ahogy végigsöpörte a hajót.

Magda agyában is villámcsapásszerű vakítással cikázott fel időnként egy-egy szivig hasító gondolat.

Mi történik Johnnal? Mi történik most Gustavval? Mi vár rájuk? Nincs menekvés. Még ha a parti őrség el is éri őket, a Cápa előbb kioltja John és Gustav életét...

Ő rá még rosszabb sors vár! Ő életben marad... egyedül a Cápa hatalmában... nem, így nem kell az élet!

Csak legalább láthatná, hogy mi történik. De itt kuporogni a bezárt kamrában, itt feküdni a sötétben, amíg kint sorsa eldől — ezt nem lehet kibírni.

Feltápaszkodott és tántorogva botorkált az ágy felé. Beleütötte térdét valamibe, megkapaszkodott az asztalba, kinyújtott kézzel tapogatódzott a sötétben. Egy erősebb ringás odább lóditotta.

Végigesett valamin, puhát érzett feje alatt, az ágy takaróját markolták össze ujjai.

Most ismét dörgés hangzott fel kívül. Gyengébb

dörgés volt, mint előbb, nem ágyuból lőttek, hanem gépfegyver adta le az első lövést. Gyorsan utána kattogás hangzott:

— Ta-ta-ta-ta-ta...

A Black Sea-gullról lőttek-e vagy az üldöző motorosról? Maga nem tudta, nem is igyekezett kitalálni, csak figyelt a kattogásra, amely egyszerre hirtelen elhallgatott. Csend lett...

Ugylátszik, mégis a parti őrség lőtt és a Black Sea-gull nem válaszolt. Csak futott a hullámokon, menekült, repült előre némán a sötétben...

A fényszóró ezüstje megint felvillant és a gépfegyver újra kelepelni kezdett. Most jóval tovább ropogott, de hangja gyöngébb volt, mintha távolabbról jönne.

A Black Sea-gull teste — amint utolsó erőfeszítésre szedte össze erejét — megremegett. Ringása erősbödött, sebessége vad, kétségbeesett rohanássá fokozódott.

A kabinban minden recsegett. Tompa zuhanás hallatszott. Az asztal dült fel a kabin közepén...

Magda dobogó szívvel furta be fejét a párnába. Várta, hogy újból megszólaljon a gépfegyver. De nem szólalt meg többé...

Csend volt, csak a recsegés, a butorok nyikorgása, a gépház dohogása és a tengerről behangzó állandó, egyforma zugás morajlott.

A fényszóró vakító fénye sem világította meg többé az ablakot.

— Elmaradtak ... — suttogta Magda.

Nem érzett sem csalódást, sem örömet. Hiszen ha elérik őket, az csak újabb vért jelentett volna. És csak az ő számára jelentett volna szabadulást. Gustav és John talán meghaltak volna a Cápa kezétől, mielőtt megszabadulhattak volna. És ha nem is végzett volna velük a Cápa, John akkor sem menekülhetett volna! Órá börtön vár, ha elfogják ...

Oh, ki tudja, hogy lett volna jobb?!

Gondolatai lassan, álmosan kezdtek kavarni fejében. Tépelődvé bámulta maga előtt a sötétséget, azután lehunyta forró szemhéját, mert tüzelő fáradtságot érzett szemében.

Világos volt.

Az ablakon hideg, kékes reggeli fény ömlött be.

Magda feltápáskodott. Az álmom csak lassan akart elszállni szeméről. Kipihenhetetlen fáradtság zsibbasztotta tagjait. Azután egyszerre eszébe jutott minden... a két nap óta tartó izgalom ... a tegnap esti hajsza ... És hirtelen megint megfeszültek idegei.

— Mi történt? ... Mi van Gustavval, Johnnal?... Mi történt velük?

Felugrott, az ajtóhoz rohant és megrázta.

A kabinajtó még mindig zárva volt.

Magda az ablakhoz futott. Az ablak a folyosóra nyílt, de sokkal szűkebb volt, semhogy ki lehetett volna mászni rajta. A folyosón túl látni lehetett a tenger egy darabkáját.

A víz felülete durva volt, de a tegnap esti vihar-

hoz képest meglepően nyugodt. Apró, érdes hullámok futkároztak hátán, itt-ott fehér habcsöppeket szórva, ahogy a hideg reggeli szél kergette a fodrokat. A meszeségben még ólmos volt a levegő, de a hajó körül már hűvös napfény ragyogott.

— Reggel van — sóhajtotta Magda.

Az események céltalan rohanásában, kuszán tünt fel előtte az idő mulása, melyet csak a fény és sötétség váltakozása éreztetett vele. Tájékozódni próbált vele, elgondolkozott.

Kedd reggel van... — állapította meg magában — igen, kedd reggel...

Vasárnap este még otthon volt Brooklynban... Vasárnap este még béke, csend volt körülötte... Ugy látszott, hogy époly eseménytelenül fog elmúlni, mint a többi vasárnap esték... Nem történik semmi... Vele nem történhetik semmi különös... És egyszerre... vasárnap este kezdődött... vajjon mit gondolnak otthon róla?... Kerestetik, bizonyára kerestetik... de nem is sejtik, hogy hol lehet... vasárnap este óta... most kedd reggel van... és mennyi minden történt azóta... körülötte, vele és belül, a lelkében... megismerte Gustavot... és Johnt...

A szívébe nyilalt újra a kétségbeejtő bizonytalanság.

— Mi történt velük?...

Kopogni kezdett az ablakon. Verni kezdte öklével a vastag üveget. Elhatározta, hogy betöri.

Eg
megism

A

A
megért

—

A

kodta

csak sz

Magda

A

kapitán

Bi

Ma

felfriss

és meg

dett...

Me

az ajtó

A

Vi

gai elő

—

maga k

Ma

Egy hajómunkás ment el az ablak előtt. Magda megismerte, emlékezett az arcára. A vágott ajku volt.

A vágott ajku megállt az ablak előtt és ránézett.

— Nyissa ki az ajtót — kiáltotta Magda.

A vágott ajku vigyorgott. Látszott rajta, hogy megértette a lány szavait, de tagadólag rázta a fejét.

— Nyissa ki...

— Nem szabad... A kapitány...

A vágott ajku kiabált, de a reggeli szél elkapkodta a hangját és a vastag ablaküvegen keresztül csak szófoszlányokat lehetett hallani.

— Beszélni akarok a kapitánnyal — kiáltotta Magda — engedjen hozzá... vagy hívja ide...

A vágott ajku bólogatott, hogy jelenteni fogja a kapitánynak.

Biztatólag intett és elment.

Magda a mosdóhoz ment és gyorsan, kapkodva felfrissítette arcát. Belenézett a mosdó feletti tükörbe és megrémült arca halványságán. Fésülködni kezdett...

Még be se fejezte, mikor csattant a zár és kinyílt az ajtó.

A Cápa lépett be.

Vidámság fénylett zsiros arcán és nagy sárga fogai elővillantak utálatos mosolya mögül.

— Jó reggelt, Miss Bartos. Végre elértem, hogy maga kívánja társaságomat.

Magda úgy tett, mintha ezt nem hallotta volna.

— Hol van John? És Gustav? És a másik... — kérdezte izgatottan.

A Cápa nem felelt rögtön. Gyönyörködött a lány félelmében. Izgalmában, amely halvány pirral vonja be arcát és megremegetti hangját.

— Mit törődik velük, honey! — enyelgett a Cápa — itt vagyok én, ha kedvesre van szükséged!

„Honey“-nak nevezte, mézecsémnek, ahogy a szerelmesek szólítják egymást. Magda összeborzongott.

Torkát szorította össze a szörnyű sejtés. A Cápa enyelgése mögött megérezte a gonosztevőt, aki durván és kegyetlenül képes kioltani egy emberéletet, ha arról van szó, hogy vágyát kielégítse. Mint ahogy a kutya megérzi a halált, ahogy megérzi a gyilkoson a vérszagot, Magda is ösztönszerűen elsápadt a ránehezedő megérezés sulya alatt és szíve rémülten dobogni kezdett...

Igen, ez a vadállat gyilkolt, csak nem meri bevallani. Durva tréfával akarja elvonni figyelmét a borzalomról.

— Nyomorult!...

— Azt hittem, hogy „kedves Jack“-nek fog szólítani végre — mondta elkomolyodva a Cápa, mintha megelégette volna a lány kinlódását — higgye el, megérdemlem. A maga kedvéért nem bántottam egyiket sem. Csak John legényét ütöttem kissé állon, mert ellenem támadt. Ki tehet arról, hogy beleesett a tengerbe?

— Gyilkos — nyögte Magda és keze közé temette arcát.

Szörnyű! Ez a vadállat egykedvűen meséli, hogy oltott ki egy emberéletet! Oh, legalább John és Gustav élnek! De vajjon igaz-e? Vajjon csakugyan élnek? Nem hazudik-e a Cápa? Talán csak azért hazudja ezt, hogy ő barátságosabb legyen vele.

Magda felemelte fejét és fürkészve nézett a zsiros arcba.

— Hol van John? Hol van Gustav?

— Az én kabinomban — bizonykodott a Cápa — az ügyvéd kissé elkábult, mert kénytelen voltam megfenyíteni...

Megneveztette a visszaemlékezés.

— Azt hitte talán, hogy meg fogom ölni... Ugy rugdalódzott és visitott, hogy kénytelen voltam elhallgattatni. De már kiheverte.

— Nem történt... semmi baja? — dadogta fájdalmasan Magda.

...Elképzelte az egyenlőtlen küzdelmet. A Cápa és Gustav! Szinte fizikai fájdalmat érzett, mintha saját testén érezte volna az ütések...

A Cápa vidáman felelt:

— Mondom, hogy jól van. Semmi baja, csak az orra véres.

— Hazudik — nézett Magda merészen a Cápa arcába — nem hiszem...

— Akarja látni? Megmutathatom magának. Nincs szükségem arra, hogy hazudjak.

Hirtelen közelebb lépett a lányhoz.

— A maga kedvéért hagytam meg mindkettőnek életét — mondta és hangjából forróság áradt — gondolkozott azon, amit tegnap mondtam? Tegnap csak egyet kínáltam, most kettőt kínálok... a szerelméért, honey... Ha akarja, rögtön megfordítom a kormányt, nekimegyünk a partnak és kiteszem mind a kettőt a szárazra. Mi pedig megyünk tovább... Násztutazásra, honey!... Láthatja, hogy gentleman vagyok. Hiszen leüthetném őket, vízbe dobathatnám mind a kettőt, tudja, hogy a hajón a kapitány élet és halál ura. Meg aztán amugy sem tudná meg soha senki, hogy mi történt? El lehet intézni az egészet egy zárt kabinban, a tengerből pedig nem jön fel soha senki tanuskodni. Magával is tehetném, amit akarok — akkor, amikor akarom. De az ördög tudja, mi ütött belém, azt szeretném, ha jó szívvvel lenne az enyém, ha saját magától ölelne meg... és azt mondaná: „Jack, kedvesem...”

A Cápa egészen ellágyult.

Sárga foga közül forró lehelet áradt ki és esetenül közeledett.

— Na, mondja szépen!... — kérlette a leányt unszolva. — Mondja hát... hadd halljam...

Magda hátralépett, de nem vette le a szemét többé az óriás arcáról. Olyan érzés fogta el, mint a kezdő állatszeliiditőnőt, aki fél, remeg, de nem mutatja, mert már látja maga előtt a módszer sikerét. És igyekszik az eredményt gyorsan kihasználni...

— Majd aztán... — mondta Magda halkán, nehéz lélegzettel — majd aztán... Előbb látni akarom, hogy igazat mondott-e? Mutassa meg... Látni akarom... a barátaimat...

A Cápa gondolkozott. Lehajtotta a fejét és szótlanul pislogott a lányra.

— Kétkedik bennem?

— Igen! — mondta Magda.

Hangja úgy pattant, mint az ostor.

A Cápa méltatlankodva csóválta nagy fejét.

— Sajnálom, — mondta megjuhászodva, szomorúan, mintha fájna neki a leány bizalmatlansága, — de bebizonyítom, hogy nekem hinni lehet... Nőket nem szoktam becsapni! De aztán majd...

— Vezessen hozzájuk!

— Hacsak ezt akarja...? Jöjjön utánam!

A Cápa kilépett a kabinból és megindult előre a folyosón.

Magda gyors léptekkel sietett utána.

XX.

A kabin valamivel nagyobb volt, mint az, amelyekben Magda aludt.

A középén széles, négyszögletes asztal volt, amely felett kis csillár lógott. Oldalt kisebb asztal állt térképekkel és iratokkal.

A szoba másik oldalán — elég kényelmes divány

fölött — kis könyv- és iratszekrény diszelgett metszett üvegből való ajtókkal. Félig nyitott ajtai elárulták, hogy nemcsak iratokat, de whiskys üvegeket is rejtget. Az asztalon is ital állt. Látszott, hogy a Cápa bőven fogyasztott belőle.

Gustav a diványon feküdt összegyűrten. Szeme le volt hunyva, mintha aludna.

De nem aludt.

Amikor a Cápa belépett Magdával, felnyitotta szemét.

Gustav rájuk nézett, de nem mozdult. Apatikus fáradtság fénylett szemében. Ugy feküdt ott, mint a megvert kutya, alázatosan, szomoruan.

John fel és alá járkált a kabinban.

Mikor meglátta a leányt a Cápa mögött, megállt a járkálásban és fürkészően nézett rájuk. Látszott arcán, hogy valami nem tetszik és gyanakodva várja a fejleményeket.

— Maguk rövidesen a szárazra kerülnek — mondta a Cápa és Gustavra nézett —, partra teszem magukat...

Gustav szeme tágranyilt és felült a diványon. Az arcát meglepetés festette hirtelen pirosra. Reménykedve, kétkedve várta a szavakat. Nem merte hinni a dolgot, nem hitt többé a fülének.

— Szokásom ellenére teszem — mondta a Cápa —, remélem nem fognak visszaélni jóindulatommal és nem fognak sokat kotyogni. Ámbár tőlem beszélhet-

nek! A fiatal hölgy önként jön velem egy kis sétahajózásra. Ugyebár, honey?

Magda az iratszekrényt nézte mereven, mintha azon valami különös látnivaló volna.

— Az ifju hölgy itt marad — folytatta a Cápa boldogan ragyogó arccal — neki köszönhetik bőrüket...

Gustav nem bírta tovább.

Kezébe temette arcát és teste görcsösen megrándult, mint akit zokogás ráz meg. Sajgó szégyen vonaglott végig a testén, a tehetetlenség fájdalma tört ki melléből egy hörgéssel...

Aztán felugrott és kirohant a kabinból. Nem birt tovább uralkodni idegein. A kabin előtt nekidőlt a vasoszlopnak és — levetette a szemüvegét...

John nem szólt semmit, csak a leányra nézett. Magda kerülte tekintetét, a könyvszekrény felé nézett, de John mégis elfogta pillantását.

Magda tehetetlen, szégyenkező zavart érzett. Hogy magyarázza meg, hogy nem igaz, nem igaz, csak pillanatnyilag engedett, csak taktikából ment bele ebbe a megalázó helyzetbe...?

Könny öntötte el szemét. Oh, gondoljon John, amit akar... most nem magyarázhatja meg...

De nem kellett magyarázni. John mintha megértette volna. És váratlan mozdulattal felelt rá.

Kilendült a karja a Cápa felé, aki boldogságában gyanutlanul, szinte magáról megfélelkezve állt pár lépésre tőle.

Villámgyorsan történt az egész. John ökle belerepült a Cápa vastag husos arcába. Olyan vad lendülettel ugrott neki, hogy teste is követte öklét s az ütés mögött ott volt testének egész sulya. Így ugrik rá a dzsungelben a párduc a rinoceroszra...

A Cápa megtántorodott.

Nekiesett a falnak és felrepedt ajkai közül szivárogni kezdett a vér. Köpött egyet s a köpésben ott volt egyik elülső, sárga foga is.

Hátranyult a nadrágzsebéhez. Revolver dudorodott ki onnan.

— Mi az? — kiáltotta John gunyosan — hát a Cápának fegyverre van szüksége? Hiszen azt ígérted, hogy a saját öklöddel ütsz agyon.

— Igazad van — mondta a Cápa és visszadugta a revolvért. Meglepően gyorsan mozgott. Hatalmas ökle úgy sujtott John arcába, mint a gőzkalapács.

John elkapta fejét, de nem elég gyorsan. Az ütés, amely orrának volt szánva, arccsontját érte és lesiklott arcán a füle felé. Ám így is elég volt ahhoz, hogy John a szoba másik sarkáig repüljön. Feldöntött egy széket és végigterült a földön.

Magda felsikoltott.

A Cápa ingujjába törölte véres száját és vigyorogva szólt:

— Ez nem magának való látvány, honey. Menjén csak addig ki, amig végzek ezzel a fiatalemberrel. Várjon kint, mingyárt készen leszek...

Magda eltakarta szemét kezével. Ugy érezte,

mintha az ütés, amit John kapott, az ő arcát érte volna. Megingott.

Forogni kezdett vele a kabin és lezuhant a diványra...

*

Hideg kéz simogatja homlokát.

Felnyitja szemét és egy idegen arcot lát maga fölé hajolni. Tágranyilt szemekkel nézi ezt az arcot s a szeme előtt uszó ködfátyolon keresztül látja, hogy az idegennek sűrű barna haja van, amely kuszáltan esik homlokára. Egyik szeméből alig látszik valami, nagy fekete folt az egész. Arca is véres, de mosolyog...

Most megismerte.

— John! — kiáltotta Magda és felült.

Tekintete ámultan siklott végig a kabinon, amely irtózatosságot nyomait mutatta. A székek összetörve, az asztal feldöntve.

Az asztal fölött lógó lámpa darabokban feküdt a földön egy szék váza mellett.

És a romok között — az ágy sarkának dülve — ott feküdt a Cápa. Kis vörös vérpatak folyt fejéből, lassan csurogva le homlokán és orrán keresztül folytatta útját.

— John! — borzadt fel Magda — mi történt? Hogy birt vele?

— Azt hiszem, szerencsém volt... vagy valami jó szellem segített... másképp nem történhetett a dolog. Néhányszor leütöttük egymást, de éreztem, hogy már

nem soká birom. Ekkor egy utolsó rohanással nekem jött, hogy kivégezzem. De sikerült félreugranom s fejével nekiesett az ágy sarkának.

Magda a Cápa felé nézett. A Cápa szeme le volt hunyva, de most felnyílt és üvegesen meredt a leány felé.

Megmozdult és felemelkedett. Felállt, inogva, tántorogva... Hátsó zsebéhez nyult, ahonnan a revolver látszott.

Magda annyira megrémült, hogy mozdulni sem tudott, mintha megigézte volna az üvegesen rámeredő szem.

De most végre elsikoltotta magát.

— John... nézze... felállt... lő!

John odaugrott. Villanásszerű mozdulat és ökle alulról odacsapódott az óriás állkapcsához.

A Cápa sóhajtásszerű nyögéssel újra elterült a földön. John lehajolt hozzá, elvette revolverét és saját zsebébe tette.

— Meg kell kösznöm — mondta —, mert ugy látszik, addig nem lesz nyugtunk tőle... Hol egy kötél?

Lázasan kezdett keresni a szekrényekben. Most már Magda is segített. Végre találtak kötelet az egyik fiókban. Ugyanott két másik revolvért is felfedezett John.

Megkötözte a Cápát. Azután az egyik revolvért odanyújtotta Magdának.

— Fogja! Tudja használni is, ha majd kell?

— Igen — felelte Magda szilárdan.

Természetesnek találta, hogy revolver van kezében és úgy érezte, hogy használni is fogja tudni, ha még egyszer odakerül, hogy meg kell védelmeznie magát. Hozzákeményedett az eseményekhez.

John a kabinajtóhoz ment és kinézett. A folyosón nem volt más, csak Gustav állt ott a vasoszlopnak dülve. De csiptetője már az orrán rezgett.

John megragadta a kabátjánál és berántotta a kabinba.

— Az ég szerelmére, most szedje össze magát! — kiáltott az ügyvédre — fogja ezt és lőjjön, ha kell.

Gustav kezébe nyomta a revolvért.

— Igenis — mondta Gustav engedelmesen. Megszokta már, hogy engedelmeskedjék. Lelke hozzápuhult az eseményekhez.

John ekkor az íróasztalhoz lépett. Az íróasztal szélén hosszukás rézlemez volt, különböző jelzésekkel. John hallgatagon tanulmányozta egyideig, amíg megtalálta, amit keresett. Piros gomb volt.

Megnyomta.

Egy másodperc múlva a fedélzeten megszólalt a riadó harang.

Kongott, bongott, furcsa izgalommal telítve meg a levegőt, mintha a zengő réz is érezte volna, hogy most új színjáték kezdődik.

Magda is hallotta a harangot, mely a hajó minden zugába elhallatszott.

Ugy tünt fel neki, mintha a harang azt konganá:

— Boldogság, boldogság, boldogság...

Pedig a harang szótárából hiányzott ez a szó. A harang azt kongta a hajósok nyelvén a legénységnek:

— Mindenki a fedélzetre!... Mindenki a fedélzetre!...

XXI.

John a Black Sea-gull parancsnoki hidján állt.

Mellette állt Magda és a másik oldalán Gustav. Mindhárman revolvert tartottak kezükben.

A legénység az előfedélzeten gyülekezett. Marcona társaság volt. Nyolcan voltak, a kínai szakáccsal együtt kilencen. Csodálkozva, sunyi pillantásokkal nézegettek a parancsnoki hid felé és meglepett morajjal beszélgettek egymás között.

— Csend — hangzott feléjük egy elszántan és parancsolóan csengő hang.

A moraj elnémult.

— Emberek — mondta John —, a kapitány megbetegedett. Átveszem helyette a parancsnokságot.

Karját oldalához szorította és a revolvert kezében előreszegezte. Minden szem rámeredt és John minden szem pillantását viszonzta.

Magda is szilárdan tartotta kezében a revolvert. Csak Gustav kezében remegett a fegyver.

A leány félelem nélkül nézte az előtte sorakozó

arcok

ben és

Is

korma

désére

szaká

D

Ezek

fel, a

szemé

—

kodva

J

ha tu

A

varta

—

arcok

—

gyor

gyor

lyes

denl

nganá: arcokat. Miért félt volna? Hiszen fegyver volt a kezében és ott volt mellette John is.

szó. A Ismerős arcokat is látott a csoportban. Ott volt a ségnek: kormányos, aki akkor éjjel nem felelt a kérdezősködésére, ott volt a vágott ajku legény, ott volt a kínai fedél: szakács.

állt. De voltak ismeretlen, sötét tekintetű alakok is. Gustav. Ezek közül az egyik előlépett. A fűtőházból jöhetett fel, arca kormos volt és ravasz gonoszság villogott szemében.

— Mi a baja a kapitánynak? — kérdezte gyanakodva.

John mereven nézett a legényre és hidegen felelt.

— Elrontotta a gyomrát. És te is el fogod rontani, ha tulságosan kíváncsiskodsz. Megértetted?

A kormosarcu legény lenézett cipője orrára és zavartan visszalépett a sorba.

és pa- John szeme kutatva siklott végig a feléje fordult arcokon.

— Van valakinek még valami kérdezni valója?

y meg- Szeme villogott. Nyilvánvaló volt, hogy ez a szem t. gyorsan tud célozni és a kezében tartott fegyver ép oly ezében gyorsan és halálbiztosan tudja követni a pillantást. minden

Senki sem felelt a komor kérdésre.

John természetesre vált hangon folytatta.

olvert. — Látom, nem vagytok kíváncsiak. Nagyon helyes. Ha engedelmeskedtek, nem lesz semmi baj. Mindenki megkapja a fizetését.

akozó

Az arcok derülni kezdtek.

John észrevette a hatást és hozzátette:

— Visszamegyünk Brooklyn felé. Ha holnap estig a brooklyni vizekre érünk, mindnyájan dupla fizetést kaptok.

Most már egészen felmelegedett a hangulat. A kormos fűtő, aki az előbb előlépett, elkiáltotta magát:

— Hurrán!

Utána a vágott ajku ordította el:

— Hurráh!

Erre valamennyien elkezdtek hurrázni. A kormányos feldobta sapkáját a levegőbe. Mámoros lelkesedés fogta el az egész társaságot. A marcona arcokon gyermekes vidámság ragyogott.

Nem volt szükség már a revolverre. De John azért még mindig kezében tartotta és rövid beszédet mondott az embereknek. Hangsúlyozta, hogy a fegyverraktár kulcsa nála van és nem ajánlja, hogy bárki még csak próbálkozzék is fegyvert venni magához. Egyébként a Cápától nem kell félni többé. Ártalmatlanná van téve. Össze van kötözve és be van zárva a kabinba, aminek a kulcsa szintén nála van. A legénységnek semmi bántódása nem lesz, bármi történik.

— Amint partot érünk — jelentette ki John — kirakodunk. Ez az én árum a hajón. Ne felejtsetek el, hogy holnap este — dupla fizetés! Mindenki a helyére! Mozogjatok!

Odaszólt a kormányoshoz.

— Menjen a kormányhoz. Visszafordulunk.

A kormányos sapkájához emelte a kezét.

— Igenis, uram!

Sietve ment hátra a kormánykerékhez.

A legénység elszéledt.

Gustav mélyet sóhajtott. Leengedte kezét, amelyből fáradtan csüngött alá a revolver. Mostanáig görcsösen szorongatta. Megnézte kezét: egészen vörös volt a tenyere.

Magda is letette maga elé a hid korlátjára a revolvert és felnézett Johnra.

— John! — mondta melegen — ezt jól csinálta.

A férfi nem felelt. Nézte a tengert, amelynek hullámos felületén egyenes, fehér habutatót vágott a hajó. Ez a fehér sáv most lassan görbülni kezdett, félkörbe hajolt, ahogy a Black Sea-gull nagy ívben megfordult visszafelé.

— Megfordultunk! Megyünk hazafelé — kiáltotta Gustav.

Hangja elfult a boldog izgalomtól. Mintha csak most értette volna meg egészen, hogy mi történik körülötte.

John nem felelt neki. Nézte a tengert.

Magda odalépett hozzá.

— Kapitány ur — mondta melegen és valami különös bájjal —, engedje meg, hogy kissé rendbehozzam. Hiszen a szeme dagadt, a homloka véres és a ruháját is meg kellene varrni... Egy kapitány mégse

járhat így. A kabinban találunk tűt és cérnát. — John elmosolyodott.

— Köszönöm szépen.

Engedelmesen követte a leányt lefelé a lépcsőn.

Gustavra rá se néztek. Az ügyvéd ott maradt a parancsnoki hidon, kezében a revolverrel. Csodálkozva nézett maga elé.

Zavarban volt kissé, nem értette, hogy is került ebbe a helyzetbe? Nem tudta, mit csináljon a parancsnoki hidon?

Végül is lenézett mellényére és meglátott rajta egy odaszáradt krumplihéjat. Letette a revolvért s elkezdte a krumplihéjat gondosan lekaparni.

XXII.

Éjfél felé járt az idő. Csendes éjszaka volt. Az égen ragyogtak a csillagok.

John a parancsnoki hidon járt fel-alá. Egy navigációs könyvben lapozgatott, majd zsebetette. Nézte az iránytűt, a térképet, aztán felnézett a csillagokra. Azt próbálta kiszámítani, hogy helyes irányban haladnak-e? Nem akarta magát teljesen a kormányosra bízni.

— Jó estét — hallatszott mögötte.

Magda jött fel hozzá.

— Azt gondoltam, John, hogy talán fáradt? Nem akar lepihenni?

Joh

—

—

egész éjs

—

ennyire

egy kis

—

—

Magam

vagyok.

Es külön

minden

—

Joh

állt és a

—

kell ma

vény ül

het és t

tudna m

A f

Ma

A f

meg Jo

leány f

—

maga é

John a fejét rázta.

— Most itt a helyem.

— Hát nem akar egyáltalában aludni? Itt lesz egész éjszaka? Hiszen már tizenkét órája van itt fönt.

— Nem baj. Kibirom alvás nélkül is. Ha már ennyire jutottunk, nem kockáztathatom meg a sikert egy kis kényelemért.

— Talán felválthatnám pár órára?

— Nem hiszem, hogy ennek sok értelme volna. Magam sem értek sokat a navigációhoz, csak amatőr vagyok. De maga még kevesebbet érne itt a helyemen. És különben is amíg partot érünk, készen kell állnom minden eshetőségre.

— Akkor engedje meg, hogy én is itt maradjak.

John nem felelt. A tengert nézte. Magda mellette állt és a korlátra könyökölt.

— Mondja, John — kérdezte váratlanul —, miért kell magának szeszcsempészettel foglalkoznia? A törvény üldözi, saját maga mondta, hogy börtönbe kerülhet és társadalmi megvetésnek teszi ki magát. Nem tudna maga másból megélni?

A férfi nem felelt rögtön.

Magda nézte az arcát.

A hold hideg ezüstje kemény vonásokkal rajzolta meg John arcélét. Ez az ezüsstel bevont arcél most a leány felé fordult.

— Mondja — kérdezte John —, mi célja van a maga életének?

— Hogy mi célja van az életemnek? — csodálkozott a leány.

— Igen. Hát csak van valami célja. Vagy céltalanul él?

— Nem — felelte Magda —, biztosan van valami célja az életemnek, csak még nem gondolkoztam rajta. Nem születtem volna, a Természet nem teremtett volna meg, ha nem lenne valami célja velem.

— A Természet kezében csekély célt jelentünk. De saját életével saját magának van-e valami célja?

— Hogyne — mosolygott Magda —, azt hiszem, az a céлом, hogy éljek.

— Ez nem sok.

— Talán több célom is van, de nem gondolkoztam róla.

— Azért nem, mert belső gátlása van, hogy erről gondolkozzék. Nem tud tartalmat adni életének, iránytű nélkül bolyong és restelli ezt önmaga előtt bevállalni. Nem érezte soha, hogy keveset nyújt magának az élet?

— De igen — mondta a leány —, sokszor éreztem, hogy velem semmibe történik. Ilyenkor eszembe jutott, hogy kellene valami nagyot, szépet teremteni. A zenéhez menekültem. Elhatároztam, hogy zongoraművész nő leszek. De aztán sok minden közbejött és elhanyagoltam a gyakorlást. Voltak más elhatározásaim is. De valami mindig eltérített a céltól. Ugy látszik, nincs bennem elég energia.

— Na, lássa, pedig maga nő, akinek más a hiva-

tása
ugy
vala
egys
vel,
séve
műv
pénz
ból,
érzil
guk
örör

nők
fogk

elér

tem
ságt
Mic

G

tása, mint egy férfinak. Én férfi vagyok és mindig úgy éreztem, hogy az élet célja az, hogy alkossunk valamit. Az alacsonyabb foku ember megelégszik egyszerűbb életcéllal is, például utódok felnevelésével, bizonyos vágyak kielégítésével, család kiépítésével. De az építész felhőkarcolót akar emelni, a művész olyasmit alkotni, ami megőrzi a nevét, a pénzember vagyont szerezni — nem pusztán önzésből, hanem az alkotás gyönyöréért. Öntudatlanul érzik az alkotás vágyát, szeretnék megszerezni maguknak ennek örömét, ami az egyetlen, a legtisztább öröm az életben.

Magda ránézett Johnra.

— És maga — ezért bootlegger?

— Nem — mondta John egyszerűen —, én mérnöknek készültem. De azért ne nézze le mostani foglalkozásomat sem. Sokat köszönhetek neki.

— Mit?

— Az utolsó pár évben nem volt üres az életem.

— Volt része bőven izgalmakban, ugy-e?

— Nem azt kerestem. Volt egy célom, és azt elértem.

— Pénzt?

— Nemcsak azt. A pénzt csak eszköznek tekintem. Először is jóvá akartam tenni a sors egy igazságtalanságát. Az apámról volt szó. Az apám Michael Sabo, egyszerű ember...

— Szabó Mihály... — mondta Magda.

John bólintott.

— Igen. Az óhazában földmives volt. De én akkor még nem éltem. Itt Amerikában megtanulta az apám a cipésmesterséget, cipőfelsőrészkészítő lett és jól keresett. Meg is vagyonosodott. Akkor feltámadt benne a vágy a föld után. Ugylátszik szerelmes volt a földbe, ezt magával hozta az óhazából. Vissza is akartak vándorolni az anyámmal, de lemondtak róla miattam, mert én már amerikai iskolába jártam és nem akartak itthagyni. Az apám tehát vett Newyork-állam felső részében egy kis birtokot, ott akart gazdálkodni. Csakhogy a farmgazdálkodás itt nem olyan gazdaságos dolog, mint, gondolom, Magyarországon. Az apám csakhamar tapasztalta, hogy ráfizet. Iskoláztatásomra is sok pénz kellett, mert a princetoni egyetemre jártam. Az apám akkor elhatározta, hogy a tarrytowni birtokon gyárat épít, cipőfelsőrészgyárat. Kölcsönt vett fel és megindította az üzemet. A vállalat be is vált, de a kölcsönök lehúzták. Ujabb kölcsönökre volt szükség. Apám lelkiismeretlen ember hálójába került, aki szemet vetett vagyonára és teljesen kifosztotta. Ravaszul, fondorlatosan, uzsorakölcsönökkel. Ennek az embernek még megfizetek, ha találkozom vele. Akkor nem tehattünk ellene semmit, mert teljesen elszegényedtünk. Mire visszajöttem Princetonból, az anyám meghalt, az apámat pedig a szegényházban találtam. Akkor határoztam el, hogy visszaszerzem a vagyont, amit az apámtól kicsaltak.

kozta
moro
egysz
jötte
talál
ségne
javár
egy
szer
mint
csak
szem
hogy
ből
ségne
talál
piaci
jötte
talál
tőke
maj
kat,
— l
az a
lál
éljel
ját

— És ezért lett bootlegger?

— Nem, először tisztességes munkával próbálkoztam. Fiatal voltam, nem kaptam állást, sokat nyomorogtam. Találmányokon dolgoztam, azt hittem egyszerre fogok meggazdagodni. De nem ment. Rájöttem, azért, mert ideálista voltam. Csupa olyan találmánnyal foglalkoztam, amiből csak az emberiségnek lett volna haszna. A közönségnek lett volna javára, nem pedig a tőkének. Feltaláltam például egy gyufát, amiből minden szálát körülbelül egyszer lehet meggyújtani és alig került volna többbe, mint a rendes gyufa. Ma is megvan a találmány, csak nincs, aki foglalkozzék vele. A gyufagyárosok szemembe nevettek. Csak nem bolondultak meg, hogy gyártsák, hiszen ebből nekik káruk lenne. Ebből nem lenne senki másnak haszna, csak a közönségnek. Felajánlottak 500 dollárt, hogy megveszik a találmányt, csak azért — hogy soha ne kerüljön piacra. Így jártam többi találmányaimmal is. Rájöttem — hétévi nyomorgás után —, hogy csak olyan találmánynak van lehetősége, amely elsősorban a tőke hasznát szolgálja. Ekkor határoztam el, hogy majd magam fogom gyártani azokat a találmányokat, amikből az emberiségnek is lesz haszna, ha — lesz hozzá pénzem. Tőkére van szükségem, hogy az apám vagyonát visszaszerezsem és hogy azután találmányaimnak, kísérleteimnek és kutatásaimnak éljek. Ekkor határoztam el, hogy akár a törvény kijárásával, de vissza fogom szerezni azt a vagyont,

amit ugyancsak a törvény kijátszásával vett el apámtól egy alávaló ember. És elértem a célt. Hat évig tartott, de elértem. Ezzel az alkoholszállítmánnyal, amit most rendeltetési helyére viszek, megszerzem a még hiányzó összeget, abbahagyhatom a szesz-csempészetet és átvehetem a tarrytowni gyárat.

— És nem bántja az — kérdezte Magda elgondolkozva —, hogy az így szerzett vagyon... az ilyen módon szerzett pénz... hogysismondjam...?

— Milyen módon? — mosolygott John — azt hiszi, hogy például Morgan lelkiismeretét bántja, ha valamelyik tőzsdei manőverét kissé erőszakos módon — a fennálló banktörvények kijátszásával — kell végrehajtania? Vagy az acéltröszt elnökét bántja, ha a munkásvédelmi törvények enyhe kijátszásával valamelyik gyárában egy félmillióval több hasznot csinálnak? Higyje el, azokhoz a vagyonokhoz több könny és vér tapad, mint az én keresményemhez. Az én pénzem aránylag még tiszta, mert munkával kerestem, sőt — amint tapasztalhatta is —, gyakran életem kockáztatásával...

A parancsnoki hid nyitott oldalablakán hűvös szél ömlött be.

— Most már igazán későn van — mondta John a leánynak —, legjobb lesz, ha lemegy kabinjába és lefekszik.

Magda megborzongott a könnyű szélben és öszszefogta magán a ruhát.

— Nem — rázta fejét.

— De hiszen fázik — nézett rá John — csak nem akar velem itt virrasztani?

— Miért ne? Ha maga meg tudja tenni...

— Aludnia kell. Menjen le.

— Nem.

John feléje fordult és hangja parancsolóan csendgett.

— Azonnal menjen le kabinjába!

A leány tágranyilt szemekkel nézett rá. Nézte John arcélét a hideg holdfényben, nézte a lapos tengerészsapkát a fején, amely a hold fényében ezüst tányérként csillogott.

— Ki ez a férfi, aki itt parancsol nekem? — tűnődött magában. — És hogy van az, hogy ez a parancsolás nem bánt, hanem szinte jól esik, mintha simogatnának?

John, ugylátszik, kitalálta gondolatát, mert csendesen felelt.

— Most én vagyok itt a kapitány — mosolyodott el —, nem tudja, hogy a kapitánynak engedelmeskedni kell?

— Igenis, kapitány ur — felelte Magda.

Lefutott kabinjába.

Gustav az alsó ágyon feküdt és horkolt.

Magda nesztelenül mászott fel a kis létrán a felső ágyra és szenvedélyesen ölelte magához párnáját.

XXIII.

Napsugár ragyogott a vizen és a napfényben repülő halak cikáztak. Felugrottak, megcsillantották ezüstös testüket és karcsu ivben buktak vissza az enyhén fodrozódó hullámokba.

A Black Sea-gull vidáman repült a vizen. Már csak fél napi ut választotta el a parttól.

Magda a hajókorlátra támaszkodva nézte a hullámok játékát. John mellette állt és néha oldalt — szempillái alól — ránézett a lányra. De nem szólt semmit.

Mindketten hallgattak. Percről-percre közeledett a kiszállás pillanata. A válásé.

— Min gondolkozik? — törte meg Magda a csendet.

— Semmin — mondta John kényszeredetten.

Agyában ezernyi gondolat cikázott, csak nem tudta, hogy öntse azokat szavakba.

Gustav jött fel a lépcsőn a fedélzetre.

Tegnap óta ismét átváltozott. Mosdóviz és kefe segítségével visszaváltozott azzá a pedáns emberré, aki azelőtt volt. A tenger is simább volt s lába hozzászokott a hajó járásához. Hangja ismét száraz és okoskodó volt és a tárgyalótermek levegőjét varázsolta a hallgatók elé.

— Meg akarom köszönni — mondta Johnnak —, amit értünk tett. Értem és menyasszonyomért.

— Nincs mit — felelte John szárazon.

Bosszantotta az ügyvéd váratlan megjelenése. Gustav határozottan alkalmatlan pillanatban jött. Éppen, mikor a legbizalmasabb hallgatásban állott Magdával.

— Dehogy nincs — vitatkozott Gustav — hiszen megmentette az életünket. Igaz ugyan, hogy maga miatt kerültünk ebbe a csávába, de helyrehozta hibáját azzal, hogy megmentett bennünket.

John igyekezett kurtán elvágni elismerését.

— Csak a saját életemet védtem.

— Ez nem igaz — szólt közbe Magda —, miért szerénykedik? Hiszen maga majdnem feláldozta magát. Nem bánta volna, ha a hajót elfogják és maga börtönbe kerül, csak mi megmeneküljünk...

John kényelmetlenül feszengett.

— Elmult... Ne beszéljünk róla többet.

De Gustav nem hagyta annyiban.

— Nem szeretek adósa maradni senkinek.

— Fizetni akar?

— Hm... hm... — akadozott kissé Gustav — nem éppen pénzre gondoltam. Inkább viszonzószolgáltatokra. Tehetnék egyet-mást az érdekében.

— Mit például?

— Megadhatom magának azt, amit eddig nélkülözött: a törvény oltalmát. Elsősorban is — nem keresek megtorlást azért, hogy vasárnap este betört Brooklynban a Bartosék házába. Ez, tudvalevően, magánlaksértés. Azonkívül életveszélyes fenyegetést is tett.

Nem szólok arról, hogy fegyvert is viselt, amire -- biztos vagyok benne -- szintén nincs engedélye. A tiltott fegyverviselés magában is két évi börtönt jelenthet New-York államban. Mindezt csak azért mondom, — mert eszem ágában sincs feljelentést tenni.

— Gustav, kérem — szólt közbe Magda —, hogy beszélhet így?

— Akárhogy vesszük is a dolgot — mondta Gustav —, ezek tárgyilagos igazságok. Ezeket csak előre bocsátottam, mert ezeken kívül is szívesen teszek meg egyetmást a jövőben a maga érdekében. Ha szüksége van védelemre a törvénnyel szemben, hajlandó vagyok felhasználni összeköttetéseimet a maga javára. A maga üzletében gyakran van szükség befolyásos ügyvédre.

— Tehát maga bootleggereket is véd? — kérdezte John gúnyos nevetéssel. — Akkor is, ha megvan győződve bűnösségükről?

— Természetesen.

— Akkor maga sokkal kevésbé tiszteli a törvényt, mint azok, akik megszegik.

— Ezt nem lehet így mondani. Elvégre, én nem biztatom őket, hogy szegjék meg a törvényt, de ha már elkövették a hibát, akkor igyekszem keresni a harmonikus megoldást a törvény szigora és az elkövetett bűn közt. Ámbár... őszintén szólva... nem rajongok ezért a szerepért. Szívesebben állnék egészen a törvény szigorú értelmezése mellé és vállal-

nám a közvádoló szerepét. Ezért is fogadtam el a kerületi ügyésszé való jelölést.

— És ha kerületi ügyész lesz — kérdezte John —, akkor is rendelkezésemre fog állni, ha csávéba kerülök?

— Természetesen — mondta Gustav nagylelkűen —, a maga számára én mindig védőügyvéd maradok. Természetesen, akkor már csak a volt társam fogja intézni az ilyen ügyeket, de én állok mögötte. Nem mondom éppen, hogy teljesen díjtalanul, de magának mérsékelt honoráriumért.

Elővette tárcáját és kihalászott belőle egy névjegyet.

— Itt az irodám címe.

John átvette a névjegyet, rápillantott és felkiáltott.

— Ön Gustav D. Lucas?

Gustav megigazította szemüvegét.

— Igen. Miért lepi ez úgy meg? Hallotta talán a nevemet?

John arca elsötétedett.

— Hallottam. Apám sokszor emlegette. Az apám neve Michael Sabo. Emlékszik rá?

— Michael Sabo... Szabó Mihály... — morogta Gustav — sok magyar ügyfelem van... és Szabó oly gyakori név... igazán...

Fejét rázta, mintha nehezeire esnék visszaemlékezni. De látszott arcán, hogy nagy erőfeszítéssel igyekszik közömbös maradni.

— Eszébe juttatom — mondta John —, mert bizonyára érdekli apám sorsa. Az apámat egy ügyvéd kijátszotta, megcsalta, kifosztotta. Ez az ügyvéd uzsorakölcsönöket szerzett neki, amelyek megették egész vagyonát. Mikor az apám tönkrement, kiderült, hogy az uzsorás, akitől az ügyvéd a kölcsönöket szerzte — maga az ügyvéd volt. Dehát Ön mindezt ép oly jól tudja, mint én, Mr. Lucas, mert ez az ügyvéd — maga volt.

— Kérem... tévedés — dadogta Gustav — maga tévesen ismeri a helyzetet.

— Nem tévedés — mondta John keményen. — A sors nem téved! Végre a kezemre juttatta azt az embert, akin megtorolhatom tizenhárom év szenvedéseit.

Gustav önkéntelenül hátrálni kezdett.

— De kérem... mit akar... mit akar csinálni?

— Megérdemelné, hogy ne vigyem vissza a partra — mondta John komoran — vagy kitegyem itt a tengerre! De...

Gustav fellélegzett. Az utolsó „de“ szócska reménnyel öntötte el. És Magda is ott volt a közelben. Sőt, a leány most még közelebb lépett Johnhoz és kezét szelíden rátette karjára.

— John, kérem...

— Legyen nyugodt — mondta John —, nem lesz ennek a gentleman-nek semmi bántódása, de...

Odafordult szigorúan Gustavhoz.

— De mondja csak, Mr. Lucas, kellemes volna magának, ha ügyészi kinevezése előtt kiderülne, hogy

uzsoraüzletekkel foglalkozott? Ha ezt valaki adatokkal tudná igazolni?

Gustav homlokán fénylő cseppek kezdtek gyöngyözni. Az izgalomtól már csak suttogni tudott.

— Mit kíván tőlem? — kérdezte rekedten.

— Maga hajlandó lett volna 20.000 dollár vásárgidijat fizetni az életéért. Én nem veszem el az életét, de tönkre tudom tenni a jövőjét.

— De kérem... Mondja meg már, hogy mit kíván?

— Állítson ki egy csekket 12.000 dollárról.

— És mi biztosít arról, hogy nem fog több követeléssel előállni?

— A becsületszavam!

Gustav ajka megvonaglott, de nem jött ki hang rajta. Csak fejét csóválta meg. Ez a mozdulat azt mondta:

— Prima biztosíték! Egy szeszcsempész becsületszava! Egy szeszcsempészé, aki törvénytelen működésével aláássa a társadalom és az ország talpkövét...

Ugyanakkor szó nélkül előhuzta csekkönyvét. Kiállított egy csekket 12.000 dollárról és átnyújtotta Johnnak.

Aztán megindult a lépcső felé, amely a kabinokhoz vezetett. Összeroskadva ment, mint aki gyászhirot kapott. A kabinjába akart menni, hogy egyedül maradjon fájdalmával.

John odanyújtotta a csekket Magdának.

— Nem értem — csodálkozott a lány.

— Ugy tudom, ennyi az az összeg — mondta John nyugodtan —, amiért az öccsének, Nicknek, szöknie kellett. Mért kelljen szegény fiunak egy botlásért, amit különben is szerelemből követett el, egész életében idegen országban bujkálni? Értse, hogy minden rendben van, vagy ha nem tudja a címét, hirdesse a lapokban és hívja vissza. Ezzel a csekkel el tudja intézni, hogy a kárvallott cég nem tesz feljelentést. És valószínűleg Nick is tanult annyit az esetből, hogy ezentul megbecsüli majd magát.

— Oh, John — mondta Magda —, nem tudom, mit szóljak... én...

Kezében reszketett a csekk. Ügyetlenül hajtogatta össze.

Mikor felnézett, John már nem volt ott.

— Elsietett... — suttogta Magda. — Nem akarta, hogy megköszönjem.

XXIV.

A Black Sea-gull meglassította futását. Nem akart beérkezni a sötétség beállta előtt. Már csak cirkált. Valami csendes helyet keresett, ahol hatósági beavatkozás nélkül lerakhatja áruját.

Végre kiválasztott egy helyet. Ugyanazt a csendes öbölt, ahonnét vasárnap este elindult.

Ekkor már sötét este volt. A partról a házak ablakai látszottak, kis, hunyorgó vörös csillagok.

A kapitány — John Sabo kapitány — csónakon a partra küldött egy legényt, hogy értesítsen egy garázst, melyről tudta, hogy teherautókat ad a rakomány elszállítására. Összegyűjtötte a legénységet és azt mondta nekik:

— Amint a kirakodást befejeztük, elszéledtek. Aki dolgozni akar nekem, azt később alkalmazom — a szárazföldön. A hajón nem maradhattok, mert a Cápával együtt átadom a hatóságnak. És most mozogjatok! Munkára!

Megkezdődött csónakokon az áru partraszállítása. Mindhárman ott álltak a fedélzeten. John parancsokat osztogatott. Magda a kirakodást nézte türelmesen. Szótlanul állt, nem bánta, akármeddig is tart, amíg leszállásra kerül a sor.

Gustav türelmetlenül és idegesen rága szája szélét. Végre is nyersen odafordult Johnhoz.

— Mikor szállít le végre bennünket?

— Akár rögtön is — felelte John hidegen.

Szólt egy legénynek, hogy készítsen elő egy csónakot. A korlátról leengedtek egy kötélhágcsót.

— Természetesen maga is jön — mondta Gustav a lánynak.

— Igen — felelte Magda halkan.

Gustav nem várt tovább, hanem a kötélhágcsóhoz lépett és elsőnek mászott le a csónakba. De Magda még mindig nem mozdult John mellől. Csendesen odafordult hozzá.

— Maga mikor hagyja el a hajót?

— Ha mindent leraktak.

— És akkor hová megy?

— Elszállítom az árut. Azután telefonálok a parti őrségnek, hogy itt találják a Black Sea-gullt és benne megkötözve a Cápát. Ugyis régen keresik.

Magda tünődve nézett maga elé.

— És aztán mit fog csinálni?

— Felmegyek Tarrytownba és átveszem a gyárat.

— Akkor hát... — mondta Magda. Még akart valamit mondani, de elhallgatott.

Kezét nyujtotta.

— Isten vele, John.

John megfogta kezét és megszorította.

— Isten vele, Magda.

Hangjában lemondás és szomorúság rezgett. Magda a kötélhágcsóig ment, de ott újra megállt és megszólalt:

— Mikor látom ismét?

— Azt akarja, hogy... újra lássuk egymást?

— Szeretném.

— Irni fogok.

— Emlékezni fog a cimre? — és mosolygott.

— Emlékezni fogok... De addig is, amíg irhatok, adjon valamit... valami emléket... hogy jobban emlékezhessem magára...

John érezte, hogy két meleg leánykar fonódik nyaka köré. És puha, forró ajk tapad szájára a sötétben.

— Édes...

— Drágám...

— Halló! — hangzott fel alulról egy hang hozzájuk.

Gustav türelmetlenkedett lent a csónakban. Hol marad a menyasszonya? Mit csinál fönt olyan soká?

Tölcseért csinált tenyeréből és úgy kiáltott fel:

— Halló...? Jön már...?

— Megyek! — kiáltotta Magda.

És lemászott a kötélhágcsón.

XXV.

Magda keze John karjára csúszott.

Sziklán ültek és nézték a tengert. A távolban hajó haladt méltóságteljesen.

— Nézd csak — kiáltotta Magda —, milyen hajó ez? Jacht lehet!

John szeme fölé tartotta tenyerét. A távolba nézett, majd csendesesen mondta:

— Nem ismered, édes? A Black Sea-gull. A Fekete Sirály! Át van festve... Most a parti őrség kezén van.

Magda arca elkomolyodott.

Hallgatagon nézett a hajó után, amely lassan haladt a tenger felé. Egyre kisebbedett, amig csak kis ponttá nem zsugorodott össze, azután eltűnt azon a gyöngyházsszürke vonalon, ahol a tenger összeolvad az éggel.

Magda keze megszorította John karját. A férfi magához vonta és átölelte. Magda feje lecsuszott férje vállára.

Halk szárnycsattogás hangzott fejük fölött.

Fehér sirályok repültek a napfényes levegőben, lassan, kiterjesztett szárnnyal. Usztak a levegőben, azután hangtalanul, mintha különös fehér virágok lennének, amelyeket a szél fújt erre valahonnan, le szálltak a vízre.

érfi
érje

oen,
oen,
gok
le-

TERSÁNSZKY JÓZSI JENŐ: LEGENDA A NYULPAPRIKÁSRÓL

Az érdekes egyéniségű és egyéni mondanivalójú író új regényének hőse: nyúl, hamisítatlan valódi vadnyúl, amelyet a sors is nyulpaprikásnak szánt, de az író megállította útjában s arra használta fel, hogy a kis füles bundás testén és erdei viszontagságain keresztül egy tündöklő jóságú emberi lelket világitson át. Szegényember kerül a megkergetett nyúl útjába, az öreg Giaszi bácsi, a kondás, aki talán Koro'lenko vagy Tolsztoj remekbe formált parasztja volna, ha nem erdős-völgyes Magyarország szüli s nem a nagybányai Tersánszky ír róla látomást. Jóság és ösztönös szeretet, ez a neve annak a legszebb gyémántnak, amelyet Tersánszky egy alantas élet homályából ragyogtat fel és emel legendás magasságba. Pedig — és ez itt az író megérett művészete — épp csak a mindennapot rajzolja, a közönséges eseményt, a legkézzelfoghatóbb életvalóságot.

Ára P 2.40

B A R A B Á S G Y U L A : É G A Z E R D Ő

Barabás: székely. Ez nála nem zászló, nem jelige és nem utiprogramm. Kényszer. Valahányszor regényt vagy novellát ír, kénytelen szülőföldje valamelyik elsodrón erőlátomását papírra vetni.

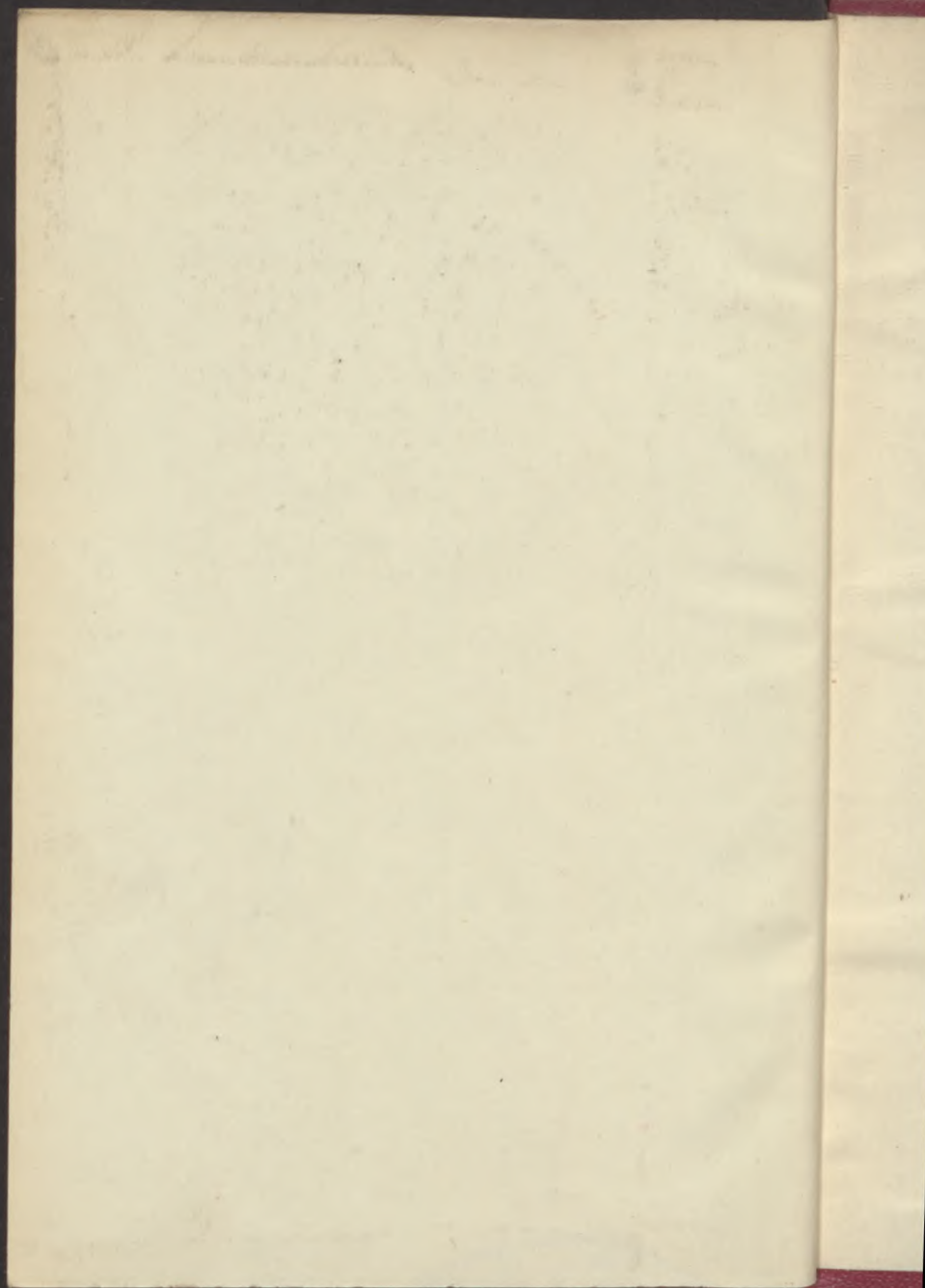
Különös darab föld, amelyen Kelet és Nyugat adott egymásnak találkozót. Sokféle fajtában, életnézetben, sorsban, sejtelenben, lehetőségben.

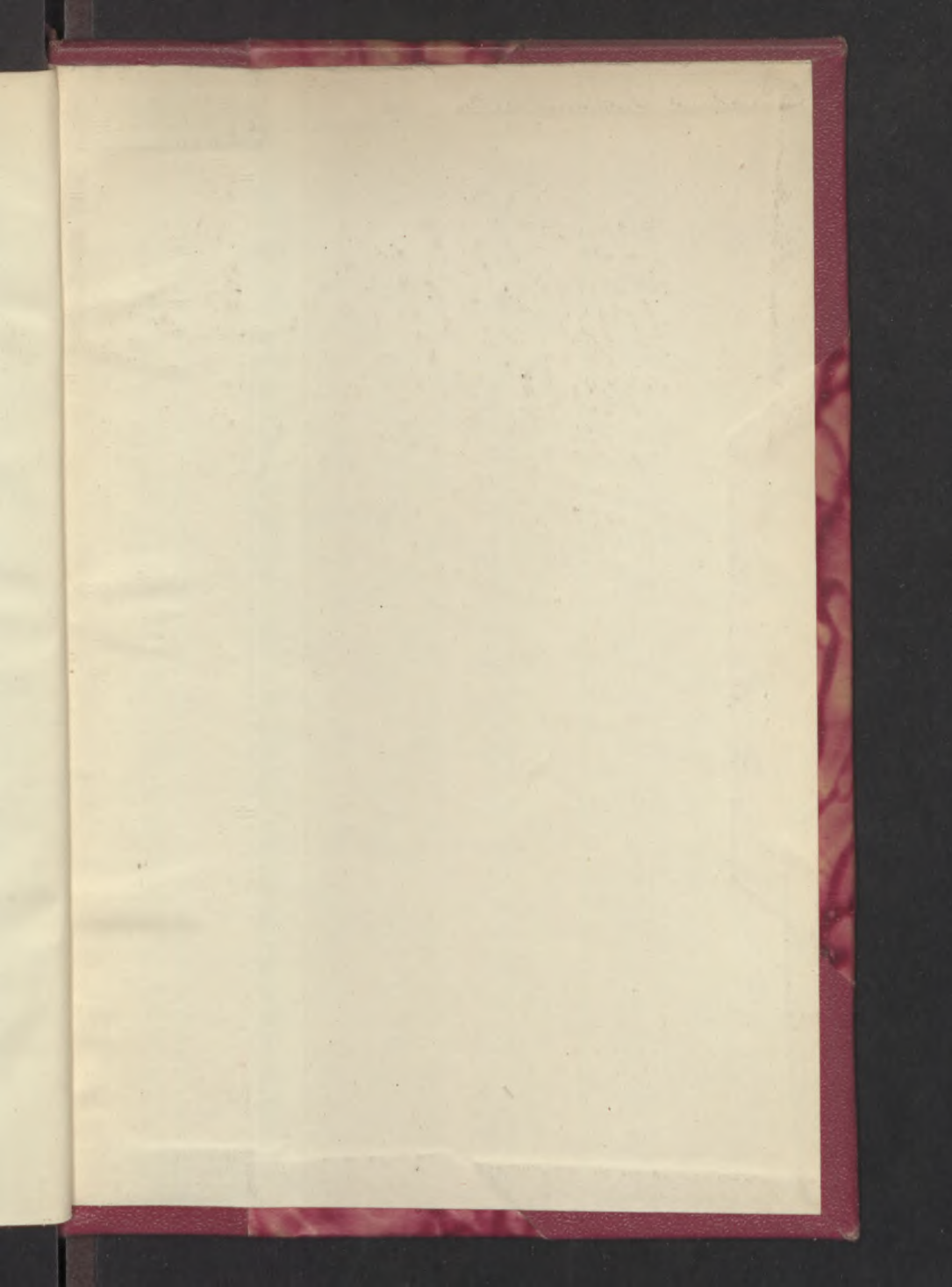
Apák és gyermekek, nagyranőtt újjazdagok, tönkrement kisbirtokosok, favágók, mindenféle hegyinép — egy egész sajátos ízű és színű világ elevenedik meg abban a drámai feszültségben, amelyet Barabás Gyula regénye meg tudott teremteni.

A szerzőt nemrég tüntették ki a 3000 pengős Jókai díjjal.

Ára P 2.40

GOSZTONYI

Brooklyni
kaland